

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE NEW YORK TIMES
BESTSELLER

JENNY
HAN

Not:
Seni
hâlâ
seviyorum

Bro
Sis

İTİ RİYOLOJİ

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

LARA JEAN,

PETER'A

GERÇEKTEN

ÂŞIK OLACAĞINI

AKLININ

ÜCİNDAN DAMI

GEÇİRMEZDİ.

İlişki oyunları bir gün gerçek olunca işler zorlaşmaya başlar, internette yayınlan ve bütün okulun izlediği öpüşme videolarıyla da iyice karmaşık bir hal alır. Üstüne üstlük Peter eski sevgilisiyle daha çok vakit geçirmeye başlar. Yoksa onu hâlâ unutamamış mıdır? Bu sırada, geçmişinde önemli bir yere sahip olan John yeniden ortaya çıkınca Lara Jean ondan hâlâ çok hoşlandığını fark eder. Peki aynı anda iki kişiden hoşlanmak mümkün mü? Lara Jean bu sıkıntılı ve kafa karışıklığıyla dolu süreci atlatmayı başarabilecek mi?

“Samimi diyaloglar, kalpleri ısıtacak kardeşlik bağı ve gerçekçi anlatımıyla kitaplığınızda kesinlikle bulunması gereken bir kitap.”

School Library Journal

Not:
Seni
hâlâ
seviyorum

Pegasus Yayınları: 1751

Gençlik: 339

Not: Seni hâlâ seviyorum

Jenny Han

Özgün Adı: P.S. I still love you

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Işıl Şahin

Düzelti: Selma Altıntaş Bursalioğlu

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2017 - Ciltli

ISBN: 978-605-299-292-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017

Copyright © Jenny Han, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Folio Literary Management, LLC'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

JENNY HAN

Not:
Seni
hâlâ
seviyorum

İngilizceden çeviren:
Gizem Yeşildal

PEGASUS YAYINLARI

**Logan'a. Seninle daha yeni tanıştık
ama sana şimdiden âşığıım.**

Konforlu evin, annesinin, babasının, şömine
ışığının ve müziğin şimdiki varlığından memnundu.
Unutulamayacaklarını düşündü çünkü şimdi, şimdiydi. Asla
uzun zaman önce olamazdı.

Laura Ingalls Wilder, *Big Woods'daki Küçük Ev*

Zaman, iki nokta arasındaki en uzun mesafedir.
Tennessee Williams, *Sırça Hayvan Koleksiyonu*

Sevgili Peter,

Seni özlüyorum. Sadece beş gün oldu ama beş sene gibi geliyor. Belki de, buraya kadar olup olmadığını, bir daha konuşup konuşmayacağımızı bilmediğim için. Kimya dersinde ya da koridorda birbirimize selam verimiz diye düşünüyorum ama artık eskisi gibi olacak mı bilmiyorum ve beni üzen de bu. Sana ne istersem söyleyebileceğimi gibi hissediyordum. Sanırım sen de aynı şekilde hissediyordun. Umarım öyle hissetmişsindir.

Bu yüzden, kendimi hâlâ cesur hissederken içimden ne geliyorsa söyleyeceğim. Jakuzide olanlar beni korkuttu. Bunun, "Peter'in yaşamında sıradan bir gün" olduğunu biliyorum ama benim için çok daha fazlasıydı ve beni korkutan da buydu. İnsanların, o görüntüler ve benim hakkımda söyledikleri değil yalnızca, bunun yaşanmış olması. Bu kadar kolay gerçekleşmesi, bu kadar hoşuma gitmesi. Korktum ve bunu sana yükledim. Bunun için çok özür dilerim.

Resitalde seni Josh'a karşı savunmadığım için özür dilerim. Seni savunmalıyım. Sana bu kadarını borçlu olduğumu biliyorum. Sana hem bu kadarını hem daha fazlasını borçluyum. Geldiğine ve o meyveli

*kurabiyeleri getirdiğine hâlâ inanamıyorum.
Bu arada, o kazakla çok tatlı görünüyordun.
Seni pohpohlamak için söylemiyorum.
Ciddiyim.*

*Bazen senden o kadar çok hoşlanıyorum ki
bu duyguya dayanamıyorum. İçimi tamamen
dolduran bu duyguyla taşacakmış gibi
hissediyorum. Senden o kadar hoşlanıyorum
ki ne yapacağımı bilmiyorum. Seni
göreceğim zamanlarda kalbim o kadar hızlı
atıyor ki... Bana baktığında da dünyanın
en şanslı kıızı olduğumu hissediyorum.*

*Josh'in senin hakkında söyledikleri doğru
değildi. Beni üzmedin. Tam tersi, beni
havalara uçurdun. Bana ilk aşk hikâyemi
verdin, Peter. Lütfen şimdiden bitmesine izin
verme.*

Sevgiler,

Lara Jean

1

Kitty sabahdan beri sızlanıp duruyordu, Margot ile babam da yılbaşı gecesi fazla alkol tükettikleri için acı çekiyorlardı. Ben mi? Gözlerimde kalpler ve montumun cebini yakan bir mektup taşıyordum.

Carrie teyze ile Victor Amca'ya gitmek üzere ayakkabılarımızı giyerken Kitty hâlâ geleneksel Kore elbisesi olan *hanbok*'u çıkarmanın yollarını arıyordu. “Şu kollara bak! Sadece dörtte üçünü kapatıyor!”

Babam hiç de ikna edici olmayan bir sesle, “Öyle olmaları gerekiyor,” dedi.

Kitty, beni ve Margot'yu işaret ederek, “Onları niki neden tam oldu?” diye sordu. Büyükanнемiz Kore'ye son gidişinde bize *hanbok* almıştı. Margot'nunkinin ceketi sarı, eteği açık yeşildi. Benimkinin eteği çingene pembesiydi, pembe kurdeleli beyaz ceketinin önündeyse çiçek işlemeleri vardı. Kitty'nin bileklerinde olan etek boyunun aksine, benimkinin eteği kabarık ve bir çan gibi yere kadar uzanıyordu.

Not: Seni hâlâ Seviyorum

“Bu kadar hızlı büyümen bizim suçumuz değil,” dedim kurdelemlle uğraşırken. En zor kısmı kurdeleydi; nasıl bağlandığını anlamak için birkaç defa YouTube videosu izlemek zorunda kalsam da hâlâ yamuk ve zavallı görünüyordu.

“Eteğim de çok kısa,” diye homurdandı Kitty ucunu kaldırarak.

İşin aslı, Kitty *hanbok* giymekten nefret ederdi. Çünkü büyük bir özenle yürümeyi gerektiriyor ve açılmasını önlemek için bir eliyle sürekli tutmak zorunda kalıyordu.

“Diğer kuzenleriniz de giyecek ve büyükanmeniz mutlu olacak,” dedi babam şakaklarını ovarak. “Konu kapanmıştır.”

Kitty arabada, “Yılbaşından nefret ediyorum,” deyip duruyor ve benim dışımda herkesin canını sıkıyordu. Margot, arkadaşının kulübesinden zamanında eve dönmek için sabahın köründe uyanmak zorunda kaldığı için zaten yarı sıkkın bir ruh hali içindeydi. Ya da dün geceki alkol yüzündendi. Ama benim canımı kimse sıkamazdı çünkü arabada bile değildim. Zihnim tamamen farklı bir yerdeydi; Peter’a yazdığım mektubu düşünüyor, yeterince içten olup olmadığını, ona ne zaman vereceğimi, onun ne söyleyeceğini ve ne anlama geleceğini merak ediyordum. Posta kutusuna mı atmalıydım? Dolabına mı koymalıydım? Mektubu okuduktan sonra bana tekrar gülümseyecek miydi yoksa ortamı yumuşatmak için mektupla dalga mı geçecekti? Yoksa ikimizi de kurtarmak için görmemiş gibi mi yapacaktı? Bence böylesi daha kötü olurdu. Peter’ın kibar ve iyi biri olduğunu, ne olursa olsun acımasız davranmayacağını kendime hatırlatmam gerekiyordu. Bu kadarından emin olabiliirdim.

“Kara kara ne düşünüyorsun?” diye sordu Kitty.

Onu duymadım bile.

“Selam!”

Gözlerimi kapayıp uyuyor numarası yaptım ama Peter’ın suratını gördüm sadece. Ondan tam olarak ne istediğimi, neye hazır olduğumu bilmiyordum; büyük sorumluluk gerektiren ciddi bir kız arkadaş-erkek arkadaş aşkı mı yoksa daha önce yaşadıklarımız gibi yalnızca arada öpüştüğümüz tarz bir şey mi yoksa ikisinin arasında bir şey mi bilmiyordum. Bildiğim tek şey, o güzel yüzünü aklımdan çıkaramadığımdı. Adımı söylerken sırtması, yanındayken bazen nefes almayı unuttuğum...

Carrie teyze ile Victor Amca’lara gittiğimizde tabii ki hiçbir kuzenimizin üzerinde *hanbok* yoktu. Kitty babama bağdırmamak için öyle çaba sarf ettiği ki resmen morardı. Margot ile ben de babama ters ters baktık. Tüm gün *hanbok* içinde oturmak o kadar da rahat değildi. Fakat büyükanmem onaylarcasına gülümsediğinde her şeye değdi.

Girişte ayakkabılarımızı ve montlarımızı çıkarırken, “Belki de kostüm giydiğimiz için büyükler bize daha fazla para verir,” diye fısıldadım Kitty’ye.

“Çok tatlı görünüyorsunuz, kızlar,” dedi Carrie teyze bize sarılırken. “Haven giymeyi reddetti!”

Haven gözlerini devirerek baktı annesine. “Saç modeline bayıldım,” dedi Margot’ya. Haven’la aramızda yalnızca birkaç ay vardı ama benden çok daha büyük olduğunu düşünürdü. Hep Margot’yla iletişim kurmaya çalışırdı.

Öncelikle baş eğerek selamlamayı aradan çıkardık. Kore kültüründe yeni yılın ilk günü büyüklere eğilerek selam ve-

Not: Seni hâlâ seviyorum

rip mutlu yıllar dilersiniz, karşılığında onlar da size harçlık verir. Selam verme işlemine yaşça en büyükten başlayıp en gençle bitirirdik. Koltuğa ilk olarak en büyüğümüz olan büyükannem otururdu. Carrie teyze ile Victor Amca, ardından babam ve en gencimiz Kitty'ye kadar herkes selam verirdi. Koltuğa oturma sırası babama geldi. Yanındaki koltuk annem öldüğünden beri her yılbaşında boştu. Babamın orada oturup neşeyle on dolarları dağıtmasını izlemek içimi sızlattı. Büyükannem manalı bakışlarımı yakaladığında onun da aynı şeyi düşündüğünü anladım. Selamlama sırası bana gelince diz çöküp ellerimi alnımın önünde birleştirdim ve gelecek yıl babamı o koltukta yalnız görmeyeceğime yemin ettim.

Carrie teyze ve Victor Amca'dan on, babamdan on, gerçek teyze ve amcamız olmayan ikinci kuşak kuzenlerimiz (ya da kuzen çocuklarımız. Her neyse, annemin kuzenleriydiler) Min Teyze ve Sam Amca'dan on ve büyükannemden yirmi dolar aldık! *Hanbok* giydiğimiz için daha fazla para alamamıştık ama yine de iyi hasılatı. Geçen sene teyze ve amcalarımız sadece beşer dolar vermişlerdi.

Daha sonra iyi şans getirmesi için pirinç keki çorbası içtik. Börülce keki de yapan Carrie teyze hiçbirimizin istememesine rağmen, en azından tadına bakmamız için ısrar ediyordu. İkizler Harry ve Leon –üçüncü kuşak kuzenlerimiz miydi? Kuzen çocuklarının çocukları mıydı bilmiyorum– ne çorba içtiler ne de börülce keki yediler; televizyonun bulunduğu odada kızarmış tavuk yiyorlardı. Masada yer olmadığı için Kitty'yle mutfak tezgâhının önündeki taburelerde oturduk, herkesin kahkahalarını duyuyorduk.

Çorbamı içmeden önce dilek tuttum. *Lütfen, lütfen Peter’la işler yoluna girsin.*

“Neden benim kâsem herkesinkinden küçük?” diye fısıldadı Kitty.

“Çünkü en küçük sensin.”

“Neden bize *kimchi* tabağı vermediler?”

“Çünkü yarı Koreli olduğumuz için Carrie teyze *kimchi*¹ sevmediğimizi düşünüyor.”

“Gidip biraz istesene,” diye fısıldadı Kitty.

Dediğini yaptım çünkü ben de biraz yemek istiyordum.

Yetişkinler kahve içerken Margot, Haven ve ben Haven’ın odasına çıktık. Kitty de peşimize takıldı. Genelde ikizlerle oyun oynardı ama bu kez Carrie teyzenin köpeği Smitty’yi kucağına alıp yanımıza geldi.

Haven’ın odasının duvarlarında çoğunun adını bile duymadığım *indie rock* gruplarının posterleri asılıydı. Onları sürekli değiştirirdi. Üzerinde tipo baskıyla *Belle and Sebastian* yazan yeni bir poster vardı. Baskı kot kumaşını andırıyordu. “Bu güzelmış,” dedim.

“Onu değiştirecektim aslında,” dedi Haven. “İstersen alabilirsin.”

“Gerek yok,” dedim. Kendini benden üstün hissetmek için teklif ettiğini biliyordum.

Kitty, “Ben alırım,” deyince Haven kaşlarını çattı ama Kitty posterini duvardan çıkarmaya başlamıştı bile. “Teşekkürler, Haven.”

1 Özellikle Çin lahanası, kırmızı pul biber, pirinç sirkesi, soya sosu ve sarımsak ezmesiyle yapılan bir tür Kore turşusu. (ed. n.)

Not: Seni hâlâ seviyorum

Margot'yla birbirimize bakıp gülmemeye çalıştık. Haven, Kitty'ye hiçbir zaman tahammül edemezdi ve bu karşılıklı bir durumdu.

“Margot, İskoçya'da hiç konsere gittin mi?” diye sordu Haven. Yatağına oturup dizüstü bilgisayarını açtı.

“Aslında hayır,” dedi Margot. “Dersler yüzünden çok yoğunum.”

Margot zaten canlı müzik sevmezdi. Telefonuna bakarken *hanbok*'unun eteği savruldu. Hâlâ kıyafetleri üzerinde olan tek Song üyesiydi. Ben ceketimi çıkarmıştım, üzerimde yalnızca bluz ile etek vardı; Kitty ise hem ceketini hem de eteği çıkarmış, şortu ve atletıyla oturuyordu.

Instagram'daki Bermuda gezisi fotoğraflarını göstereceğini diye Haven'ın yanına oturdum. Ekranı aşağı kaydırırken kayak gezisinden bir fotoğraf çıktı. Haven, Charlottesville Gençlik Orkestrası'nda olduğu için benimki de dahil farklı okullardan bir sürü kişiyi tanıyordu.

O fotoğrafı görünce hafifçe iç geçirirmeden edemedim: Son sabahımızda birkaçımızın otobüsteki fotoğrafı. Peter kolunu omzuma atmış, kulağıma bir şeyler fısıldıyordu. Keşke ne söylediğini hatırlayabilseydim.

Haven şaşkınlıkla bana baktı. “Ah, bu sensin, Lara Jean. Bu fotoğraf nereden?”

“Okulun kayak gezisinden.”

“Yanındaki erkek arkadaşın mı?” diye sordu. Etkilendiğini ama belli etmemeye çalıştığını fark ettim.

Keşke evet diyebilseydim. Ama...

Kitty yanımıza gelip omuzlarımızın üzerinden ekrana baktı. “Evet. Hayatında görebileceğin en yakışıklı erkek, Ha-

JENNY HAN

ven.” Bunu ona nispet yaparcasına söylemişti. Telefonuyla ilgilenen Margot başını kaldırıp güldü.

“Şey, tam olarak öyle değil,” diyerek lafı değiştirmeye çalıştım. Yani hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkekti ama Haven’ın okul arkadaşlarının nasıl tipler olduğunu bilmiyordum.

“Hayır, Kitty haklı, yakışıklı çocuk,” diye itiraf etti Haven. “Onu nasıl kaptın? Alınma ama senin sevgili yapmayan tiplerden olduğunu zannederdim.”

Kaşlarımı çattım. Sevgili yapmayan tip mi? Nasıl tipti böyle tipler? Evde oturup loş bir odada yosun bağlayan küçük bir mantar mı?

“Lara Jean’in bir sürü sevgilisi oldu,” dedi Margot beni savunurcasına.

Kızardım. Hiç sevgilim olmamıştı, Peter sayılmazdı ama bu yalana minnettardım.

“Adı ne?” diye sordu Haven.

“Peter. Peter Kavinsky.” Adını söylemek bile tanıdık bir zevkti, dilimde eriyen çikolata gibi tadını çıkarmak istediğim bir şey.

“Ahh,” dedi Haven. “Onun o sarışın güzel kızla çıktığını sanıyordum. Neydi adı? Jenna mı? Siz küçükken yakın arkadaş değil miydiniz?”

Kalbimde bir sızı hissettim. “Adı Genevieve. Eskiden arkadaştık, artık değiliz. Peter’la bir süre önce ayrıldılar.”

“Peki, siz ne kadar zamandır birliktesiniz?” diye sordu. Şüpheli bir ifadeyle bakıyordu. Sanki bana yüzde doksan inanıyordu ama hâlâ kafasını kurcalayan yüzde onluk bir şüphe vardı.

Not: Seni hâlâ seviyorum

“Eylülde takılmaya başladık.” En azından bu kadarı doğruydü. “Şu an birlikte değiliz, ara verdik gibi bir şey... Ama... ümitliyim.”

Kitty serçeparmağıyla yanağıma bastırıp gamze yaptı. “Gülümsüyorsun,” derken kendisi de gülümsüyordu. Bana biraz daha sokuldu. “Bugün barışın, tamam mı? Peter’ı geri istiyorum.”

“O kadar kolay değil,” dedim ama o kadar kolay olabilir miydi?

“Tabii ki o kadar kolay. Senden hâlâ çok hoşlanıyor. Ona ondan hâlâ hoşlandığını söyle, sonra *hoop* yeniden birliktesiniz! Onu evden hiç kovmamışsın gibi.”

Haven’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Lara Jean, *sen mi ondan ayrıldın?*”

“Tanrım, inanması bu kadar güç mü?” Gözlerimi kısarak baktım. Haven tam ağzını açmıştı ki sonra akıllılık ederek kapadı.

Peter’in fotoğrafına bir kez daha baktı. Ardından kalkıp tuvalete gitti ve kapıyı kapadığı sırada, “O benim erkek arkadaşım olsaydı, onu asla bırakmazdım,” dedi.

Bu sözler üzerine bütün vücudum ürperdi.

Bir zamanlar Josh için de tam olarak böyle düşünürdüm, şimdi geldiğim noktaya bakın: Üzerinden milyonlarca yıl geçmiş gibi benim için yalnızca bir anıdan ibaretti. Peter’la da böyle olmasını istemiyordum. Eski duyguların uzaklığı, gözlerinizi kapadığınızda ne kadar çabalasanız da yüzünü güçlkle hayal edebilmek... Ne olursa olsun onun yüzünü her zaman hatırlamak istiyordum.

Gitme vakti geldiğinde montumu giyerken Peter'in mektubu cebimden düştü. Margot kâğıdı aldı. "Bir mektup daha mı?"

Kızardım. "Ona ne zaman vermeliyim, posta kutusuna mı bırakmalıyım yoksa gerçekten postalamalı mıyım henüz karar veremedim. Ya da elden mi vermeliyim? Sen ne düşünüyorsun, Gogo?" dedim bir çırpıda.

"Onunla konuşmalısın," dedi Margot. "Hatta şimdi git, babam seni bırakır. Evine git, mektubu ver ve ne diyecek gör bakalım."

Bu fikir üzerine kalbim deli gibi atmaya başladı. Şimdi mi? Aramadan, plansızca oraya gitmek mi? "Bilmiyorum," diye geçiştirdim. "Sanki biraz daha düşünmeliyim."

Margot cevap vermek üzere ağzını açtığı sırada Kitty yanımıza gelip, "Yeter artık bu kadar mektup. Git ve onu geri kazan," dedi.

"Çok geç olmadan," diye ekledi Margot. Bunu yalnızca Peter ile benim için söylemediğini biliyordum.

Josh'la aramızda geçenlerden sonra sessizliğimi koruyordum. Margot beni affetmişti, durumu kötüleştirmenin anlamı yoktu. Bu yüzden son birkaç günü ona sessizce destek olarak ve bunun yeterli olmasını umarak geçirmiştim. Fakat Margot bir hafta içinde yeniden İskoçya'ya dönecekti. Josh'la hiç konuşmadan gitmesi fikri bana doğru gelmiyordu. Hepimiz çok uzun zamandır arkadaşık. Josh'la aramızın düzeleceğini biliyordum çünkü komşuyduk. Sık gördüğünüz insanlarla ilişkiniz kendi kendine düzelirdi. Ama Margot o kadar uzaktayken bu tez onlar için geçerli değildi. Şimdi konuşmazlarsa yaraları

Not: Seni hâlâ seviyorum

derinleşecek hatta kireçleşecekti. En kötüsü, birbirlerine hiç âşık olmamış iki yabancıya dönüşeceklerdi.

Kitty botlarını giyerken Margot'ya, "Ben Peter'la konuşacaksam sen de Josh'la konuşmalısın. Onu bu halde bırakıp İskoçya'ya dönme," diye fısıldadım.

"Bakalım," dedi ama gözlerinde parlayan umut ışığı beni de umutlandırdı.

2

Margot ile Kitty arka koltukta uyuyakalmışlardı. Kitty'nin başı Margot'nun kucağındaydı, Margot başını geriye atmıştı ve ağzı açıktı. Babam, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle radyo dinliyordu. Herkes çok huzurluydu. Benimse, yapmak üzere olduğum şeyin heyecanı ile kalbim dakikada bir milyon atıyordu.

Bu akşam bu işi halledecektim. Okula dönmeden, her şey normale dönmeden, Peter'la bir anıya dönüşmeden önce... Tıpkı kar küreleri gibi, sallayınca bir an her şey altüst olur, sonra sim, her yere sihir gibi yayılır, ardından olması gerektiği yerlere geri dönerdi. Her şey eski haline dönerdi. Ben geri dönemezdim.

Peter'ın mahallesine gelmeden önceki ışıklarda babamdan beni indirmesini rica ettim. Sesimdeki gerginliği, *gerekliliği* fark etmiş olmalıydı çünkü hiç soru sormadan yalnızca tamam dedi.

Peter'ın evinin önünde durduk. Işıkları açtı, arabası ve annesinin minivanı garajdaydı. Kış olduğu için güneş erken-

Not: Seni hâlâ seviyorum

den batmaya başlamıştı. Caddenin karşısında, Peter'm komşularının Noel ışıkları hâlâ duruyordu. Yeni yılın ilk günü olduğu için muhtemelen bu ışıkların son günüydü. Yeni yıl, yeni başlangıç...

Bileklerimdeki damarların attığını hissedebiliyordum. Gergindim, çok gergindim. Arabadan hızla inip kapıyı çaldım. İçeriden gelen ayak seslerini duyunca gitmesi için babama el salladım, o da garaj yolundan geri geri çıkmaya başladı. O sırada Kitty uyanmış, kocaman sırtarak yüzünü pencereye yaslamıştı. Başparmağını kaldırdı, ona da el salladım.

Kapıyı Peter açtı. Kalbim Meksika fasulyesi gibi göğsümde zıplıyordu. Üzerinde, daha önce hiç görmediğim kareli bir gömlek vardı. Noel hediyesi olmalıydı. Ayrıca yeni kalkmış gibi saçının tepesi dağınıktı. Beni gördüğüne pek şaşırmışa benzemiyordu. "Selam." Kışlık montumun altından balo elbisesi gibi görünen eteğime baktı. "Niye böyle giyindin?"

"Yılbaşı için." Belki de önce eve gidip üzerimi değiştirmeliydim. En azından kapısının önünde dururken kendim gibi hissederdim. "Ee, Noel nasıl geçti?"

"İyi." Acele etmedi, konuşmadan önce tam dört saniye bekledi. "Seninki nasıldı?"

"Harika. Yavru bir köpek aldık. Adı Jamie Fox-Pickle." Peter'm suratında gülümseme belirtisi bile oluşmadı. Soğuktu; soğuk davranmasını beklemiyordum. Belki soğuk bile değildi. Sadece umursamıyordu. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Peter evet der gibi omuz silkti ama beni içeri davet etmedi. Birden Genevieve'in içeride olma ihtimali aklıma gelince korkudan midem ağzıma doğru harekete geçti. İçeride *olsaydı* Peter'm burada benimle olmayacağını kendime hatırlatarak

bu düşünceyi hemen aklımdan savuşturdum. Ayakkabıları ile montunu giyerken kapıyı aralık bıraktı, sonra verandaya çıktı. Kapıyı arkasından kapayıp basamaklara oturdu. Ben de yanına oturup eteğimi düzelttim. “Ee, ne oldu?” dedi çok kıymetli vaktini çalışıyormuşum gibi.

Bir sorun vardı. Hiç de beklediğim gibi değildi.

Zaten Peter’dan tam olarak ne bekliyordum ki? Ona mektubu verecektim, okuyacaktı. Peki sonra beni sevecek miydi? Beni kollarına alacaktı; tutkuyla öpüşecektik ama yalnızca öpüşecektik. Masumca. Peki sonra? Çıkacak mıydık? Benden sıkılıp Genevieve’i özlemesi ne kadar sürecek, yatak odası ve hayat konusunda hazır olduğumdan daha fazlasını istemeye ne zaman başlayacaktı? Onun gibi biri asla evde oturup koltukta film izlemekle yetinmezdi. Sonuçta Peter Kavinsky’den bahsediyorduk.

Hızlıca ileri sardığım gelecek hayallerime o kadar dalmıştım ki Peter yeniden, “Ne var, Lara Jean?” diye sordu. Bu kez birazcık daha az soğuk bir sesle. Bir şey bekler gibi bana baktı ve o an mektubu ona vermekten korktum.

Mektubu avcumda sıkıp montumun cebine soktum. Ellerim donuyordu. Eldivenlerimi ve beremi takmamıştım; eve gitmeliydim. “Sadece işler bu noktaya geldiği için özür dilemeye geldim. Ve umarını hâlâ arkadaş olabiliriz. Ayrıca iyi seneler.”

Gözlerini kıstı. “İyi seneler mi?” diye tekrarladı. “Buraya bunu söylemeye mi geldin? Özür dilerim ve iyi seneler mi?”

“Ve umarım arkadaş kalabiliriz,” diye ekledim dudakımı ısırarak.

Not: Seni hâlâ seviyorum

“Arkadaş kalmamızı umuyorsun,” diye tekrarlarlarken sesinde anlam veremediğim ve hoşuma gitmeyen bir kinaye vardı.

“Öyle söyledim.” Ayağa kalkmaya yeltendim. Beni eve bırakacağını umuyordum fakat artık sormak istemiyordum. Ama hava çok soğuktu. Belki ima edersem... Ellerime üfle-yerek, “Ben eve gidiyorum,” dedim.

“Bir dakika. Özür kısmına geri dönelim. Tam olarak ne için özür diliyorsun? Beni evinden kovduğun için mi yoksa yapmadığımız halde insanlara seks yaptığımızı söyleyecek bir pislik olduğumu düşündüğün için mi?”

Boğazımda bir yumru oluştu. Bu şekilde dile getirince gerçekten kulağa kötü geliyordu. “İkisi için de. İkisi için de özür dilerim.”

Peter başını yana eğip kaşlarını kaldırdı. “Başka?”

Sinirlendim. *Başka mı?* “Başka bir şey yok. Bu kadar.” Bu şekilde davranacaksa ona mektubu vermediğim iyi olmuştu. Sonuçta özür dilemesi gereken tek kişi ben değildim.

“Buraya gelip ‘özür dilerim, arkadaş olalım’ diyen sesin. Beni, yarım yamalak özrünü kabul etmeye zorlayamazsın.”

“Peki, yine de sana iyi seneler diliyorum.” Bu kez kinayeli olan bendim ve kesinlikle tatmin ediciydi. “Hayatında mutluluklar. Geçmişin hatırına.”

“İyi. Güle güle.”

Gitmek üzere arkamı döndüm. Sabah o kadar umut doluydum ve her şeyin yolunda gideceğini hayal ederek gözlerim öyle parlıyordu ki... Tanrım, Peter ne kadar da pislikti. Neyse ki ondan kurtulmuştum!

“Bekle bir dakika.”

JENNY HAN

Umut, tıpkı Jamie Fox-Pickle'ın yatağıma zıplaması gibi hızlı ve ansızın kalbime sıçradı. Ama *Üf, yine ne istiyorsun* dercesine arkamı döndüğüm için Peter bunu göremedi.

“Cebinde buruşturduğun şey ne?”

Hemen elimi cebime attım. “O mu? Bir şey değil. Çöp. Posta kutunuzun altında yerde duruyordu. Sorun değil, ben senin yerine geri dönüşüme atarım.”

“Bana ver, ben atarım,” dedi elini uzatarak.

“Hayır, ben yaparım,” dedim. Mektubu cebimin daha derinlerine sokmak için uzandığımda Peter onu elimden almaya çalıştı. Elini sertçe itip mektubu sıkıca tuttum. Peter omuz silkince rahatlayıp hafifçe iç geçirdim. Fakat sonra öne atılıp mektubu benden alıverdi.

“Geri ver şunu, Peter!” diye bağırdım.

“Amerikan posta idaresiyle oyun oynamak suçtur.” Zarfı baktı. “Bu bana. Senden.” Zarfı almak için çaresiz bir atılımda bulunmam Peter'ı şaşırttı. Mektup için resmen boğuşuyorduk. Ben bir köşesini tutmuştum ama Peter bırakmıyordu. “Bırak, yırtacaksın!” diye bağırıp zarfı çekiverdi.

Daha sıkı tutmaya çalıştım ama çok geçti. Artık mektubu almıştı.

Peter zarfı başımın üzerinde yırtıp açtı ve okumaya başladı. Öylece karşısında durup onu beklemek işkence gibiydi. Ne için beklediğimi de bilmiyordum. Daha fazla aşağılanma için mi? Gitsem iyi olacaktı. Ayrıca çok yavaş okuyordu.

Okumayı bitirdiğinde, “Bunu neden bana vermedin? Bana vermeden mi gidecektin?” diye sordu.

“Çünkü... Bilmiyorum, beni gördüğüne pek sevinmemiş gibiydin.” Sesim giderek alçaldı.

Not: Seni hâlâ seviyorum

“Buna kendini ağırdan satmak deniyor! Aramanı bekliyordum, şapşal. Altı gün oldu.”

Nefesim kesildi. “Öyle mi!”

“Öyle!” Montumun yakalarından tutup beni kendine çekti. Öpebileceği kadar yakına. İstesem kirpiklerini sayabileceğim kadar yakma. “Yani... benden hâlâ hoşlanıyor musun?” diye sordu alçak sesle.

“Evet,” diye fısıldadım. “Yani, öyle gibi bir şey.” Kalbim güm güm atıyordu. Sersemlemiştim. Rüya mı görüyordum? Şayet öyleyse uyanmayı hiç istemiyordum.

Peter bana, *Kendine gel, benden hoşlandığımı biliyorsun*, bakışı attı. Evet, evet. Ardından yumuşak bir tonda, “Kayak gezisinde seks yaptığımızı insanlara söylemediğime inanıyorsun, değil mi?” dedi.

“Evet.”

“Tamam.” Nefesini bıraktı. “O gece ben gittikten sonra... Sanderson’la aranızda bir şey oldu mu?” Kıskanıyordu! Düşüncesi bile sıcak çorba gibi içimi ısıttı. Ona böyle bir şeyin asla olmadığını söyleyecektim ki, “Dur. Söyleme. Bilmek istemiyorum,” diye ekledi hızla.

Doğruyu söylediğimi anlaması için, “Hayır,” dedim sert bir ses tonuyla. Başını onaylarcasına salladı ama bir şey söylemedi.

Ardından bana doğru eğildi. Gözlerimi kapadım, kalbim hızlı hızlı atıyordu. Teknik olarak dört kez öpüşmemize rağmen sadece bir tanesi gerçek bir öpüşmeydi. Bir an önce beni öpmesini istiyordum, böylece gerginliğim geçerdi. Fakat Peter beni öpmedi, yani umduğum şekilde değil. Önce sol, sonra sağ yanağımdan öptü. Nefesi ılıktı. Hepsini bu kadardı.

Gözlerim hızla açıldı. Veda öpücüğü müydü bu? Neden beni doğru düzgün öpmüyordu? “Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım.

“Heyecan yaratıyorum.”

“Bırak şunu da öpüselim,” dedim hızlıca.

Başını yana eğdiği, yanağı yanağıma değdiği sırada kapı açıldı. Kardeşi Owen kollarını önünde birleştirmiş, karşımıza dikilmişti. Tedavisi olmayan bulaşıcı bir hastalığı olduğunu öğrenmiş gibi aniden Peter’dan uzaklaştım. “Annem içeri girip biraz elma şarabı içmenizi söylüyor,” dedi Owen sırtarak.

“Bir dakikaya geliyoruz,” dedi Peter, beni yeniden kendine çekerek.

“Hemen, dedi,” diye karşılık verdi Owen.

Tanrım. Telaşa Peter’a baktım. “Babam meraklanmadan eve gitsem iyi olur.”

Çenesiyle kapıyı işaret etti. “Biraz otur, sonra ben seni bırakırım.” İçeri girerken montumu aldı ve alçak sesle, “Gerçekten bu süslü elbiseyle eve mi yürüyecektin? Bu soğukta?” diye sordu.

“Hayır, kendini suçlu hissedip beni bırakmanı sağlayacaktım,” diye fısıldadım.

“Bu kıyafet ne böyle?” diye sordu Owen.

“Koreliler yılbaşında bunu giyiyorlar,” dedim.

Peter’m annesi iki fincanla mutfaktan çıktı. Kemerini gevşekçe bağladığı uzun, kaşmir bir sabahlık vardı üzerinde, ayağında da örgü terlik. “Muhteşem,” dedi. “Harika görünüyorsun. Rengârenksin.”

Owen mutfğa gitti, üçümüz salonda oturduk. Neredeyse öpüşecek olmamızdan ve Peter’ın annesinin öpüşmek üzere olduğumuzu muhtemelen biliyor olmasından yüzümün hâlâ

Not: Seni hâlâ seviyorum

kıpkırmızı olduğunu hissediyordum. Aramızda olanların ne kadarını bildiğini, Peter'ın ona ne kadarını anlattığını merak ettim.

"Noel'in nasıl geçti, Lara Jean?" diye sordu annesi.

Fincanımı üfledim. "Güzeldi. Babam kardeşime köpek aldı. Sahibinin kim olacağıyla ilgili kavga edip duruyoruz. Ablamın tatil için gelmesi de iyi oldu. Sizinki nasıldı, Bayan Kavinsky?"

"Güzeldi. Sakin." Terliklerini gösterdi. "Bunları Owen aldı. Parti nasıldı? Kardeşlerin, Peter'ın yaptığı meyveli kura-biyeleri beğendiler mi? Açıkçası ben onları hiç sevmiyorum."

Şaşırdım, o anda telefonuyla meşgul olmaya başlayan Peter'a baktım. "Annenin yaptığını söylemiştin."

Annesi gururla gülümsedi. "Ah hayır, kendisi yaptı. Çok kararlıydı."

"Tadı çöp gibiydi!" diye bağırdı Owen mutfaktan.

Annesi yeniden kahkaha attı, sonra sessizliğe büründük. Konuşacak bir şey bulmak için zihnim deli gibi çalışıyordu. Yeni yıl için alınan kararlar hakkında mı konuşmalıydık? Yoksa haftaya beklenen kar fırtınası hakkında mı? Peter hiç yardımcı olmuyordu; yine telefonuna bakıyordu.

Annesi ayağa kalktı. "Seni gördüğüme sevindim, Lara Jean. Peter, onu eve vaktinde götür."

"Götürürüm." Peter bana döndü. "Hemen dönerim; anahtarlarımı alıp geliyorum."

Peter gittiğinde, "Yılbaşı günü böyle habersiz geldiğim için üzgünüm. Umarım planlarınızı bozmamışımdır," dedim.

"İstedığın zaman gelebilirsin." Eğilip bir elini dizime koydu. Manidar bir ifadeyle, "Onun kalbini kırma yeter," dedi.

Midem altüst oldu. Peter aramızda geçenleri ona anlatmış mıydı?

Bayan Kavinsky dizimi sıvazlayıp ayağa kalktı. “İyi geceler, Lara Jean.”

“İyi geceler,” diye tekrarladım.

Nazik gülümsemesine rağmen başımı belaya soktuğumu hissediyordum. Sesinde belli belirsiz sitem vardı; onu duymuştum. Aslında *oğlumla oynama*, demek istemişti. Peter aramızda geçenlerden dolayı çok mu üzgündü? Öyle görünmüyordu. Kızmıştı, belki biraz kırılmıştı ama kesinlikle annesine anlatacak kadar kırılmamıştı. Belki de annesiyle çok yakınlardı. Daha şimdiden, Peter’la henüz doğru düzgün bir şey yaşamadan kötü bir izlenim bıraktığımı düşünmek istemiyordum.

Dışarısı zifiri karanlıktı, gökyüzünde çok az yıldız vardı. Belki tekrar kar yağacaktır, diye düşündüm. Evimizin alt katındaki ışıklar ve üst katta Margot’nun odasının ışığı açıktı. Sokağın karşısında, Bayan Rothschild’ın penceresinin önündeki ışıklı çam ağacını görebiliyordum.

Peter’in arabasında sıcak ve rahattık. Havalandırmadan sıcak hava yayılıyordu. “Annene nasıl ayrıldığımızı anlattın mı?”

“Hayır. Çünkü ayrılmadık,” dedi sıcaklık derecesini düşürürken.

“Ayrılmadık mı?”

Güldü. “Hayır. Çünkü gerçekten birlikte değildik, unuttun mu?”

Şu an birlikte miyiz? diye merak ediyordum ama sormadım çünkü kolunu bana dolayıp başımı kendi başının hizasına gelecek şekilde kaldırdı. Yine gergin hissediyordum. “Gerilme,” dedi.

Not: Seni hâlâ seviyorum

Gerilmediğimi kanıtlamak için onu öpüverdim . Hızlıca.

“Beni özlemişsin gibi öp,” derken sesi boğuklaştı.

“Özledim,” dedim. “Mektubumda okudun.”

“Evet, ama...”

Cümlesini tamamlamadan onu öptüm. Düzgünce. İçten. O da beni gerçek anlamda öptü. Sanki üzerinden bir asır geçmiş gibi. Artık daha fazla düşünmüyordum ve kendimi öpüşmeye bıraktım.

3

Peter beni bıraktıktan sonra Margot ile Kitty'ye her şeyi anlatmak için eve koşarken sanki içinden altın taştan bir kese taşıyordum. Altınları saçmak için sabırsızlanıyordum.

Kucağında Jamie Fox-Pickle'la koltukta uzanmış, televizyon izleyen Kitty, içeri girdiğimde doğruldu. "Gogo ağlıyor," dedi telaşla.

Hevesim anında kaçtı. "Ne! Neden?"

"Galiba Josh'a gitti, konuştular ve iyi geçmedi. Gidip bir bakmalısın."

Ah, hayır. Böyle olmaması gerekiyordu. Peter ile benim gibi yeniden bir araya gelmeleri gerekiyordu.

Kız kardeşlik görevini yerine getiren Kitty elinde kumandayla yeniden koltuğa uzandı. "Peter'la nasıl gitti?"

"Harika," dedim. "Gerçekten harika." İstemsizce gülümsediğimi fark edince Margot'ya olan saygımdan, yüzümdeki tebessümü derhal def ettim.

Mutfağa gidip Margot için, eskiden annemin yatma vaktimiz geldiğinde hazırladığı uyku çayından yaptım, içine iki

Not: Seni hâlâ seviyorum

yemek kaşığı bal da koydum. Bir an bir miktar viski eklemek de geçti aklımdan. Viktorya dönemi dizilerinde hizmetçiler hanımlarını sakinleştirmek için içeceğine viski koyuyorlardı. Margot'nun üniversitede alkol aldığını biliyordum, ayrıca dün gece zaten çok içmişti. Fakat babamın bunu onaylayacağından şüpheliydim. Bu yüzden viski koymadan çayı hazırladım, en sevdiğim kupaya koydum ve Margot'ya götürmesi için Kitty'yi üst kata yolladım. Şirin davranmasını söyledim. Önce çayı vermesini, ardından en az beş dakika ona sarılmasını söyledim. Kitty bunu yapmamakta diretti çünkü ancak kendi çıkarı söz konusu olduğunda sarılırdı. Ayrıca Margot'yu üzgün görmenin onu korkuttuğunu biliyordum. "Sarılması için Jamie'yi götürürüm," dedi.

Ne bencillik ama!

Bir dilim tereyağı, tarçınlı kızarmış ekmekle Margot'nun odasına gittiğimde ne Kitty ne de Jamie oradaydı. Margot iki buklüm olup yan dönmüş, ağlıyordu. "Gerçekten bitti, Lara Jean," diye fısıldadı. "Zaten bitmişti ama artık tamamen bitti. Sa-sanmıştım ki yeniden birlikte olmak istersem, o da ister. Ama i-istemedi." Gidip yanına yattım, başımı sırtına yasladım. Aldığı her nefesi hissedebiliyordum. Başını yastığına gömüp ağlarken ben de onun sevdiği gibi kürekkemiklerini kaşıdım. Margot asla ağlamazdı, bu yüzden onu ağlarken görmek dünyamı başıma yıkmıştı. Sanki her şey tepetaklak olmuştu. "Uzun mesafe ilişkinin çok z-zor olduğunu, en başında ondan ayrılmakla doğru olanı yaptığımı söyledi. Onu çok özlemiştim ama o beni hiç özlememiş gibiydi."

Kabahat bendeymiş gibi dudağımı ısırdım. Onu Josh'la konuşmaya teşvik eden bendim. Şu hali kısmen benim su-

çumdu. “Margot, seni özledi. Seni deli gibi özledi. Fransızca dersinde ne zaman camdan baksam, öğle yemeğini tek başına yediğini görüyordum. Çok acıklıydı.”

Margot burnunu çekti. “Gerçekten mi?”

“Evet.” Josh’ın sorununun ne olduğunu anlamıyordum. Margot’ya sırlıslıkam âşık gibi davranıyordu ve gittikten sonra resmen depresyona girmişti. Peki, şimdi neden böyle davranıyordu?

Margot iç geçirerek, “Sanırım... sanırım onu hâlâ çok seviyorum.”

“Seviyor musun?” *Sevmek*. Margot “sevmek” demişti. Daha önce Josh’ı sevdiğini hiç söylememişti. Belki âşık olduğunu söylemişti ama sevmekten hiç bahsetmemişti.

Gözlerini çarşafa sildi. “Ondan ayrılmamın tek sebebi erkek arkadaşının arkasından ağlayan bir kıza dönüşmek istemememdi. Ancak şu an tam olarak o kıyım. Acınası.”

“Sen, tanıdığım en az acınası kızsın, Gogo,” dedim.

Margot burnunu çekmeyi bırakıp yüz yüze geleceğimiz şekilde bana döndü. Kaşlarını çatarak, “Acınası *olduğumu* söylemedim. Erkekler için ağlamanın acınası olduğunu söyledim,” dedi.

“Şey,” dedim, “ben biri için ağlamanın acınası olduğunu düşünmüyorum. Bu, ona değer verdiğin ve üzgün olduğun anlamına geliyor.”

“O kadar çok ağladım ki gözlerimin pörsümüş kuru üzümüne döndüğünü hissediyorum. Öyle mi görünüyorlar?” Gözlerini kısıp bana baktı.

“Şişmişler,” diye itiraf ettim. “Gözlerin ağlamaya alışık değil. Bir fikrim var!” Yataktan atlayıp mutfığa koştum. Bir

Not: Seni hâlâ seviyorum

kâseyi buzla doldurdum, içine iki de gümüş kaşık koyup tekrar yukarı çıktım. “Sirtüstü yat,” dedim. Margot dediğimi yaptı. “Gözlerini kapa.” Kaşıkları gözlerinin üstüne koydum.

“Bu gerçekten işe yarıyor mu?”

“Bir dergide görmüştüm.”

Kaşıklar ısınınca onları buzlu kâseye batırıp tekrar gözlerinin üstüne koydum. Peter’la neler olduğunu sorduğunda öpüşme kısımlarını atlayarak anlattım çünkü kalbi kırıkken bu detaylar yakışıksız olurdu. Margot oturup, “Benim duygularım yüzünden Peter’dan hoşlanıyor gibi yapmak zorunda değilsin,” dedi. Boğazı ağrıyormuş gibi acıyla yutkundu. “Bir yandan hâlâ Josh’tan hoşlanıyorsan... O da senden hoşlanıyorsa...” Dehşetle iç geçirdim. Bunu inkâr etmek için, üzerinden asırlar geçmiş olduğunu söylemek için ağzımı açtım ama beni eliyle susturdu. “Çok zor olsa da aranızda girmek istemem. Anlıyor musun? Ciddiyim, Lara Jean. İtiraf edebilirsin.”

Konuyu açtığına o kadar rahatlamıştım, o kadar minnettardım ki. “Ah, Tanrım, Josh’tan hoşlanmıyorum, Gogo. Yani, sandığın şekilde. Hem de hiç. Ayrıca o da benden hoşlanmıyor. Sanırım... Sanırım ikimiz de seni özlüyorduk. Ben Peter’dan hoşlanıyorum,” dedim aceleyle. Battaniyenin altından elini buldum ve serçeparmaklarımızı birbirine geçirdik. “Kardeş yemini.”

Margot güçlükle yutkundu. “Öyleyse benimle yeniden birlikte olmak istememesinin gizli bir sebebi yok. Sadece artık beni istemiyor, hepsi bu.”

“Hayır. Sen İskoçya’dasın, o Virginia’da. Tek sebep bu ve bu çok zor. Ondan ayrılmakla akıllıca davrandın. Akıllıca, cesurca davrandın ve doğru olanı yaptın.”

Şüphe, karanlık bir gölge gibi geçti yüzünden fakat başını iki yana salladı ve şüphe kayboldu. “Josh ile benden konuştuğumuz yeter. Bizim modamız geçti. Bana Peter’ı biraz daha anlat. Lütfen, kendimi daha iyi hissetmemi sağlar.” Yeniden uzandı ve kaşıkları tekrar gözlerinin üstüne koydum.

“Şey, bugün başta bana çok soğuk davrandı, çok isteksizdi...”

“Hayır, en başından anlat.”

Ben de en başa döndüm: Yalan ilişkimizi, jakuziyi, her şeyi anlattım. Anlatırken bana bakmak için kaşıkları gözlerinden çekip duruyordu. Çok geçmeden gözlerinin ışıltısı azaldı. Ben de anlattıkça kendimi daha hafiflemiş, hatta sersemlemiş hissediyordum. Aylarca bunları Margot’dan gizlemiştim. Şimdi, gittikten sonra neler olduğunu öğrenmişti ve kendimi yeniden ona yakın hissediyordum. Arada sırlar varken biriyle gerçek anlamda yakın olamazdınız.

Margot boğazını temizledi. Başta tereddüt etti ama sonra, “Ee, nasıl öpüşüyor?” diye sordu.

Kızardım. Cevap vermeden önce parmaklarımı dudaklarıma götürdüm. “Öyle bir öpüşüyor ki sanırsın bu işi yapıyor.”

Margot kıkırdayıp kaşıkları gözlerinden çekti. “Erkek fahişe gibi mi?”

Kaşıklardan birini alıp alnına vurdum.

“Ah!” Diğer kaşığa atıldı ama önce davranıp onu da aldım. Alnına bir kez daha vurmaya çalışırken deli gibi gülüyorduk.

“Margot... Seks yaparken canın yandı mı?” Josh’ın adını anmamaya dikkat ettim. Tuhaf hissettim, çünkü Margot’yla daha önce hiç seks hakkında ciddi bir konuşma yapmamış-

Not: Seni hâlâ seviyorum

tık çünkü ikimizin de deneyimi yoktu. Ama artık onun bir deneyimi vardı, ben de bildiklerini öğrenmek istiyordum.

“Şey... ilk birkaçında biraz acıdı.” Bu kez kızaran Margot’ydü. “Lara Jean, seninle bunu konuşamam. Çok tuhaf. Chris’e soramaz mısın?”

“Hayır, senden duymak istiyorum. Lütfen, Gogo. Bana bildiğin her şeyi anlatmalısın ki ben de bileyim. İlk seferimde aptal gibi görünmek istemiyorum.”

“Biz de Josh’la yüz kere seks yapmadık! Uzman değilim. Yalnızca onunla oldu. Ama Peter’la sevişmeyi düşünüyorsan dikkatli ol ve mutlaka prezervatif kullan.” Başımı hızlıca evet anlamında salladım. İyi kısma geliyordu. “Kendinden gerçekten emin ol, olabildiğin kadar emin ol. Ayrıca sana karşı kibar ve hassas olmasına dikkat et, böylece paylaşımınız özel olur ve hatırladığında kendini kötü hissetmezsin.”

“Anladım. Peki bitene kadar ne kadar sürdü?”

“O kadar uzun değil. Josh’ın da ilk seferiydi, unutma.” Sesi hüzünlüydü. Ben de hüzünlendim. Peter, Genevieve’le o kadar çok yatmıştı ki muhtemelen artık uzmanlaşmıştı. Hatta büyük olasılıkla ilk seferimde orgazm bile olabilirdim ki bu harika bir şey ama keşke ikimiz de ne yaptığımızı bilmiyor olsaydık.

“Pişman değilsin, değil mi?”

“Hayır. Sanmıyorum. Galiba Josh’la olduğu için hep mutlu olacağım. Nasıl sonuçlanmış olursa olsun.” Bu beni rahatlatmıştı. Ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözlerle bile Margot, Josh’ı sevdiğine pişman değildi.

O gece, eskiden yaptığımız gibi odasında, battaniyenin altında birbirimize sarılıp uyuduk. Altta garaj olduğu için Margot'nun odası en soğuk odaydı. Isıtma sisteminin kapanıp açılma sesini dinledim.

Karanlık odada yanıbaşındaki Margot, “Okula döndüğümde bir sürü İskoç erkeklerle çıkacağım. Başka ne zaman böyle bir fırsat yakalarım, değil mi?” dedi.

Kıkırdayıp ona döndüm. “Hayır, bir dakika. Bir sürü İskoç erkeklerle çıkma. Bir tane İngiltere’den, bir tane İrlanda’dan, bir tane de İskoçya’dan. Bir de Galler’den! Britanya İmparatorluğu turu!”

Margot, “Eh, sonuçta antropoloji okuyorum,” dedi. Bunun üzerine daha çok güldük. “En üzücü yanı ne biliyor musun? Josh’la bir daha asla eskisi gibi arkadaş olamayacağız. Bundan sonra olmaz. O defter artık kapandı. En yakın arkadaşımdı.”

Tekrar ağlamaya başlamasın diye ona gücenmişim gibi yaptım. “Hey, en iyi arkadaşının ben olduğumu sanıyordum!”

“Sen benim en iyi arkadaşım değilsin, kız kardeşimsin ve bu çok daha fazlası demek.”

Gerçekten çok daha fazlasıydı.

“Josh’la çok rahat, çok eğlenceli başladık, şimdi ise iki yabancı gibiyiz. Herkesten iyi tanıdığım ve beni herkesten iyi tanıyan o insana yeniden sahip olamayacağım.”

Yüreğim sızladı. Bu şekilde söylediğinde kulağa çok üzücü geliyordu. “Biraz zaman geçtikten sonra tekrar arkadaş olabilirsiniz.” Ama eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Eski dostluğun yası hep tutulurdu. Eskiye göre hep bir eksiklik olurdu.

“Ama eskisi gibi olmaz.”

Not: Seni hâlâ seviyorum

“Olmaz,” diyerek ona katıldım. “Sanırım olmaz.” Tuhaf bir şekilde Genevieve’i ve eskiden birbirimiz için ne ifade ettiğimizi düşündüm. Bizimki, çocukken mantıklı olan ama büyüdükçe o kadar da mantıklı gelmemeye başlayan türden bir arkadaşlıktı. Eski şeyleri, sırf devam ettirmek için devam ettiremiyordunuz.

Görünüşe bakılırsa bir devir kapanmıştı. Artık Margot ile Josh yoktu. Bu kez gerçektir. Gerçektir çünkü Margot ağlıyordu, bittiğini sesinden anlayabiliyordum ve bu kez ikimiz de bu gerçeğin farkındaydık. Bir şeyler değişmişti.

“Aynı şey başına gelmesin, Lara Jean. Geri alamayacağın şeyler yaşamamaya çalış. İstiyorsan Peter’a âşık ol ama dikkatli ol. Bazı şeyler sonsuza dek sürecekmış gibi gelir ancak öyle olmaz. Aşk bitebilir, insanlar istemeseler de gidebilir. Hiçbir şeyin garantisi yok.”

Yutkundum. “Dikkatli olacağım, söz veriyorum.” Ama ne demek istediğini anladığımdan pek emin değildim. Peter’dan bu kadar hoşlanırken nasıl dikkatli olabilirdim ki?

4

Margot, arkadaşı Casey'yle çizme almaya gitmişti, babam işteydi, ben de Kitty'yle televizyon karşısında tembellik yapıyordum ki telefonum titredi. Peter'dan mesaj gelmişti. *Akşam film?* Evet yazıp ünlem işareti koydum. Sonra çok hevesli gibi görünmemek için ünlem işaretini sildim ama bu kez sadece evet çok isteksiz göründü. Gülen yüzde karar kıldım ve kafayı daha fazla yemeden gönderdim.

“Kiminle mesajlaşıyorsun?” Kitty oturma odasında yere yayılmış, puding yiyordu. Jamie pudingden bir lokma almaya çalışıyordu ama Kitty başını iki yana sallayıp, “Çikolata yemeyeceğini biliyorsun!” diye kızdı.

“Peter'la mesajlaşıyordum. Bu arada o gerçek çikolata bile olmayabilir, biliyorsun. Yapay olabilir. Etiketini oku.”

İçimizde, Jamie'ye karşı en sert olan Kitty'ydi. Jamie kucağa alınmak için ağladığında kucağına almıyor, yaramazlık yapınca suratına su sıçratıyordu. Bu numaraları, köpekler hakkında bilgili olduğunu yeni öğrendiğimiz komşumuz Bayan Rothschild'dan kapıyordu. Bayan Rothschild'ın eskiden üç

Not: Seni hâlâ seviyorum

köpeği varmış ama kocasından boşandığında yalnızca *Golden Retriever* cinsi Simone onda kalmış, diğer ikisinin velayetini eski kocası almış.

“Peter yine erkek arkadaşın mı?” diye sordu Kitty.

“Şey, emin değilim.” Önceki gece Margot’nun işleri ağırdan almamı ve dönüşü olmayan bir noktaya gelmemek için dikkat etmemi söylemesinden sonra belki de bir süre belirsizlikle yaşamak iyiydi. Ayrıca zaten en başından beri net bir açıklaması olmayan bir şeyi yeniden tanımlamak güçtü. Birbirinden hoşlanıyor ve birlikteymiş gibi yapan iki kişiydik. Peki ya şimdi? Numara yapmak için değil de birbirimizden gerçekten hoşlanarak başlamış olsaydık işler nasıl gelişirdi? Çift olur muyduk? Sanırım bunu asla bilemeyecektik.

“Ne demek emin değilim?” diye üsteledi Kitty. “Birinin kız arkadaşı olup olmadığını biliyor olman gerekmez mi?”

“Bunu henüz konuşmadık. Yani açıkça değil.”

Kitty kanalı değiştirdi. “Bunu netleştirmelisin.”

Yan dönüp dirseğimden destek alarak doğruldum. “İyi de bu neyi değiştirir ki? Birbirimizden hoşlanıyoruz. İsim koymaktan farkı ne bunun? İsim koyunca ne değişecek ki?” Kitty cevap vermedi. “Alo?”

“Pardon, reklam arasında tekrar söyler misin? Programı izlemeye çalışıyorum.”

Kitty’nin başına yastık fırlattım. “Jamie’yle konuşsam daha iyi.” Ellerimi çırpıttım. “Gel buraya, Jamie!”

Jamie başını kaldırıp bana baktıktan sonra yine Kitty’nin yanına yattı. Hâlâ puding yemeyi umuyordu.

Bir önceki gece arabadayken Peter ilişkimizin durumu hakkında endişeleniyor gibi görünmüyordu. Her zamanki gibi

mutlu ve kaygısızdı. Fakat ben en ufak şeyleri kesinlikle fazla büyüten biriydim. Aslında Peter'ın akışına bırakma felsefesini kendi hayatımda biraz olsun uygulayabilirdim.

Kitty'ye, "Akşam Peter'la sinemaya giderken ne giyeceğimi seçmemde bana yardım eder misin?" diye sordum.

"Ben de gelebilir miyim?"

"Hayır!" Surat astığını görünce, "Belki bir sonrakine gelirsin," diye toparladım.

"İyi. Bana iki seçenek göster, ben de hangisinin daha iyi olduğunu söyleyeyim."

Yukarı çıkıp dolabıma göz attım. İlk randevumuz olacağı için onu biraz etkilemek istiyordum. Peter, en iyi kıyafetimi çoktan görmüştü, bu yüzden Margot'nun dolabına bakmaktan başka çarem yoktu. İskoçya'dan krem rengi örgü elbise almıştı, kahverengi botlarımla giyebilirdim. Bir de aldığından beri hayran olduğum menekşe rengi, desenli bir kazağı vardı; onu da sarı eteğimin üzerine giyebilirdim, dalgalı yapacağım saçıma da –çünkü Peter bir keresinde dalgalı beğendiğini söylemişti– sarı kurdele takabilirdim.

"Kitty!" diye bağırdım. "Yukarı gel ve seçeneklerime bak!"

"Reklam arasında!" diye bağırdı.

Bu sırada Margot'ya mesaj yazdım:

Desenli menekşe rengi kazağını ya da krem rengi, örgü elbiseni ödünç alabilir miyim??

Oui.²

2 (Fr.) Evet. (ç. n.)

Not: Seni hâlâ Seviyorum

Kitty, oyunu desenli kazaktan yana kullandı. Buz pateni kıyafeti giymiş gibi göründüğümü söyledi. “Buz patenine gidersek giyebilirsin,” dedi. “Sen, ben ve Peter.”

Kahkaha attım. “Tamam.”

5

Peter’la patlamış mısır kuyruğundaydık. Böylesine sıradan bir şey bile hayatımdaki en iyi sıradan şeymiş gibi hissettiriyordu. Sinema bileti hâlâ cebimde mi diye kontrol ettim. Çünkü hatıra olarak saklamak istiyordum.

Peter’a bakıp, “Bu benim ilk randevum,” diye fısıldadım. Kendimi, hani şu filmlerde okulun en havalı çocuğunu kap-pan inek kız gibi hissediyordum ve zerre kadar umurumda değildi. Zerre kadar.

“Kaç defa dışarı çıktık, bu nasıl ilk randevun olabilir?”

“İlk *gerçek* randevum. Diğerleri yalandandı ama bu gerçek.”

Kaşlarını çattı. “Ah, bir dakika, bu gerçek mi? Fark etmemiştim.”

Omzuna vurmak için elimi kaldırdığımda Peter gülüp elimi tuttu ve parmaklarını parmaklarıma geçirdi. Sanki kalbim kafatasımın içinde atıyordu. İlk defa gerçekten el ele tutuşuyorduk ve sahte tutuşmalardan farklı hissettiriyordu. Elektrik akımı gibiydi ama iyi bakımdan. En iyi.

Not: Seni hâlâ seviyorum

Sırada ilerlerken gergin olduğumu fark ettim. Gergin olmam tuhaftı çünkü yanımdaki Peter'dı. Aynı zamanda farklı bir Peter'dı. Ben de farklı bir Lara Jean'dim çünkü bu gerçek bir randevuydu. Sırf konuşmuş olmak için, "Sinemada çikolatalı şeker mi jelibon mu tercih edersin?" diye sordum.

"İkisini de tercih etmem. Tek istediğim patlamış mısır."

"O zaman yandık! Sen ikisini de istemiyorsun ama ben hepsini istiyorum." Kasaya ulaştığımızda cüzdanımı aramaya koyuldum.

Peter güldü. "İlk randevumuzda bir kıza hesap ödeteceğimi mi sanıyorsun?" Göğsünü kabartarak kasiyere döndü. "Bir tane orta boy, tereyağlı mısır alabilir miyiz? Yağı dağıtırsanız sevinirim. Bir paket Sour Patch Kids marka jelibon, bir paket Milk Duds marka çikolatalı şeker, bir de küçük boy vişneli kola," dedi.

"Bunları istediğimi nereden bildin?"

"Sandığından daha dikkatliyim, Covey." Peter kendinden memnun bir gülümsemeyle kolunu omzuma atarken eli yanlışlıkla sağ göğsüme çarptı.

"Ah!"

Mahcup olmuş gibi güldü. "Eyvah. Affedersin. İyi misin?"

Ona sertçe dirsek attım ve salona girerken hâlâ gülüyorduk. Tam o sırada tuvaletten çıkan Genevieve ile Emily'yi gördük. Genevieve'i son gördüğümde, millete kayak gezisine gittiğimizde Peter'la jakuzide seks yaptığımızı anlatıyordu. Savaşmak ya da kaçmak dürtüsüyle şiddetli bir paniğe kapıldım.

Peter biraz yavaşladı. Neler olacağından emin değildim. Yanlarına gidip selam vermemiz mi gerekiyordu? Yürümeye

devam mı edecektik? Peter koluyla beni daha sıkı sardığında onun da tereddüt ettiğini hissettim. Arada kalmıştı.

Genevieve hepimiz adına durumu çözdü. Bizi görmemiş gibi yaparak sinema salonuna girdi. Bizim gireceğimiz salona. Peter'a bakmadım, o da bir şey söylemedi. Sanırım Genevieve burada değilmiş gibi davranacaktık. Peter beni aynı kapıdan geçmem için yönlendirdi ve sol arkadaki koltuklarımıza geçtik. Genevieve ile Emily ortada oturuyorlardı. Sarı kafasını, gri paltosunun arkasını görebiliyordum. Bakışlarımı ondan ayırmak için kendimi zorladım. Arkasını dönüp de beni ona bakarken yakalamasını istemiyordum.

Koltuklarımıza yerleştik. Montumu çıkardığım sırada Peter'ın telefonu titredi. Telefonu cebinden çıkardı ve geri koydu. Genevieve olduğunu biliyordum ama sormamam gerektiğini hissettim. Genevieve varlığıyla akşamımıza damgasını vurmuş, tam ortasına iki vampir ısırlığı atmış ve izini bırakmıştı.

Işıklar söndü ve Peter kolunu yeniden omzuma attı. Film boyunca kolu orada mı kalacak diye merak ettim. Kaskatı kesildiğimi hissettim ve soluklarımı düzenlemeye çalıştım. “Rahatla, Covey,” diye fısıldadı kulağıma.

Çabalıyordum ama bu şartlar altında başkasının komutuyla rahatlamak biraz imkânsızdı. Peter omzumu sıktı ve başını boynuma götürdü. “Güzel kokuyorsun,” dedi kısık sesle.

Güldüm. Sesim biraz fazla yüksek çıkmıştı. Önümüzde oturan adam dönüp bana ters ters baktı. Azarlanmış bir çocuk gibi Peter'a dönüp, “Üzgünüm, çok kolay gıdıklanırım,” dedim.

“Sorun değil,” dedi. Kolu hâlâ omzumdaydı.

Gülümseyerek başımı salladım. Film boyunca bir şeyler mi yapacağımızı umuyor diye merak ettim. Bu yüzden

Not: Seni hâlâ seviyorum

mi orta koltuklar boşken arkadakileri seçmişti? Yine gerilmeye başladım. Genevieve hâlâ buradaydı. Başka insanlar da. Onunla jakuzide bir şeyler yapmış olabilirim ama etrafta kimse yoktu. Üstelik ben filmi izlemek istiyordum. Koladan bir yudum almak için öne eğildim. Aslında niyetim ondan biraz uzaklaşabilmektir.

Film bittikten sonra dile getirmediğimiz halde Genevieve'le karşılaşmamak için anlaşmış gibi ve arkamızdan atlı kovalarcasına sinema salonundan çıktık. Bir nevi atlı kovalıyordu da denebilir. Peter'm karnı açtı ama ben sinemada yediğim abur cuburla doymuştum. Bir kafeye gitmeyi ve ona patates kızartması sipariş edip onunla paylaşmayı önerdim. Fakat Peter, "İlk randevun olduğu için gerçek bir restorana gitmemiz gerektiğini düşünüyorum," dedi.

"Böyle romantik olduğunu bilmiyordum," dedim şakayla karışık. Fakat ciddiydim.

"Alış," dedi böbürlenerek. "Bir kıza nasıl davranılacağını bilirim."

Beni en sevdiği restoran olan Biscuit Soul Food'a götürdü. Ballı ve acı soslu kızarmış tavukları mideye indirişini izlerken Genevieve'in de onu aynı şekilde kaç defa izlediğini merak ettim. Kasabamız büyük değildi. Genevieve'le gitmediği bir yere gitme olasılığımız pek yoktu. Tuvalet gitmek için masadan kalktığım sırada bir an Peter'm ona cevap yazıp yazmadığını merak ettim sonra bu düşüncüyü zihnimden derhal def ettim. Cevap yazdıysa ne olacaktı ki? Hâlâ arkadaşlardı. Bunu yapabiliirdi. Genevieve'i düşünerek akşamımı mahvetmesine

izin vermeyecektim. Şu an bulunduğum yere, şu ana, yani ilk buluşmamıza odaklanmak istiyordum.

Tuvaletten döndüğümde Peter tavuğunu çoktan bitirmişti. Önünde bir yığın kirli peçete vardı çünkü her lokmadan sonra parmaklarını silmek gibi bir huyu vardı. Yanağına bulaşan balın üzerindeki küçük ekmek kırıntısını fark ettim ama ona söylemedim. Çünkü bu haliyle çok komikti.

“Ee, ilk randevun nasıl geçti?” diye sordu Peter, arkasına yaslanırken. “Çıktığın kişi ben değilmişim gibi anlat.”

“Sinemada ne tür atıştırmalıklar yemeyi sevdiğimi bilmen hoşuma gitti.” Beni onaylarcasına başını salladı. “Filmi de beğendim.”

“Evet, onu anladım zaten. Beni sürekli susturup perdeyi işaret ettin.”

“Önümüzdeki adam sinirleniyordu.” Tereddüt ettim. Tüm akşam düşünüp durduğum cümleyi söylemeli miyim, emin değildim. “Bilmiyorum... Bana mı öyle geliyor, yoksa...”

Peter biraz daha yaklaştı, dikkatle dinliyordu. “Ne?”

Derin nefes aldım. “Biraz tuhaf mı sanki? Yani, başlangıçta ilişkimiz sahteydi, şimdi değil. Kavga ettik ama şimdi buradayız. Sen kızarmış tavuk yiyorsun. Sanki her şeyi yanlış sırayla yaptık. Bu iyi ama... Yine de biraz tepetaklak olduk sanki.” *Ayrıca sinemada beni okşamaya mı çalışıyordun?*

“Sanırım biraz tuhaf,” diye kabul etti.

Bu tuhafılığı dile getirdiğim için tuhaf bir tip olduğumu düşünmemesine rahatlayarak buzlu çayımdan bir yudum aldım.

Sırıttı. “Belki yeni bir sözleşmeye ihtiyacımız vardır.”

Şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi anlayamadığım için ona ayak uydurmaya çalıştım. “Sözleşmede neler yazmalı?”

Not: Seni hâlâ seviyorum

“Aklıma ilk gelenler... Sanırım her gece yatmadan önce seni aramak zorundayım. Sen, tüm lakros maçlarıma gelmelisin. Bazen antrenmanlara da. Ben size akşam yemeğine gelirim. Sen benimle partilere gelirsin.”

Parti kısmında yüzümü buruşturdum. “Bence sadece istediğimiz şeyleri yapalım. Önceki gibi.” Aniden kafamın içinde Margot’nun sesini duydum. “Kafamıza göre takılalım.”

Başını salladı, bu kez de o rahatlamış görünüyordu. “Evet!”

Her şeyi fazla ciddiye almaması hoşuma gidiyordu. Başka insanlarda bu rahatsız edici olabilirdi ama onda böyle hissetmiyordum. Sanırım bu en iyi özelliklerinden biriydi. Bu ve yüzü. Onu tüm gün izleyebilirdim. Pipetimle bir yudum çay içip ona baktım. Aslında sözleşme iyi olabilirdi. Sorunları belirleyip onlardan kurtulmamızda ve bu konuda sorumluluk almamızda bize yardımcı olabilirdi. Bence Margot bu konuda benimle gurur duyardı.

Çantamdan kalem ve defter çıkardım. Sayfanın başına *Lara Jean ile Peter’in Yeni Sözleşmesi* yazdım.

İlk satıra, *Peter geç kalmayacak*, yazdım.

Peter okumak için başını uzattı. “Bir dakika, Peter geç kalmayacak mı yazıyor?”

“Bir yere gideceğini söylediyse oraya gitmelisin.”

Peter somurttu. “*Bir kere* gelmedim. Kin tutuyorsun...”

“Ama hep geç kalıyorsun.”

“Bu gelmemekle aynı şey değil!”

“Her defasında geç kalmak, bekleyen kişiye saygı duymadığını gösterir.”

“Sana saygı duyuyorum! Sana tanıdığım bütün kızlardan daha çok saygı duyuyorum!”

JENNY HAN

Parmağımı ona doğrulttum. “Kızlar mı? Sadece kızlar mı? Hangi erkeğe benden daha çok saygı duyuyorsun?”

Peter başını geriye atıp öyle yüksek sesle homurdandı ki sesi kükreme gibi çıktı. Yemeklerin üzerinden ona uzanıp onu yakasından tuttum ve tartışmayalım diye öptüm. İtiraf etmeliyim ki duygularımızın incinmesi değil, böyle önemsiz atışmalar o akşam ilk kez gerçekten *biz* olduğumuzu hissettirdi.

Sonunda uzlaştık.

Peter beş dakikadan fazla gecikmeyecek.

Lara Jean, Peter’a herhangi bir elişi yaptırmayacak. Peter her gece uyumadan önce Lara Jean’i aramak zorunda değil ama isterse arayabilir.

Lara Jean sadece canı istediğinde partilere gidecek.

Peter, Lara Jean her istediğinde onu arabayla alacak.

Lara Jean ve Peter birbirlerine her zaman dürüst olacaklar.

Sözleşmeye eklemek istediğim bir şey daha vardı ama işler yoluna girmişken konuyu açmaya tereddüt ettim.

Peter, Lara Jean’e açık olduğu sürece Genevieve’le arkadaş kalabilir.

Ya da şöyle olmalıydı: *Peter, Lara Jean’e Genevieve konusunda yalan söylemeyecek.* Fakat bu gereksizdi çünkü birbirimize her zaman doğruyu söyleyeceğimize dair maddeyi zaten eklemiştik. Kuralın doğrusu aslında bu değildi. Yazmak istediğim

Not: Seni hâlâ Seviyorum

şey, *Peter* her zaman *Lara Jean*'i *Genevieve*'e tercih edecek'ti. Ama yazamazdım. Tabii ki yazamazdım. Erkeklerle çıkma konusunda çok fazla bilgim yoktu ama kıskançlıkla gösterilen özgüvensizliğin onları ittiğini biliyordum.

Aklımdan geçeni söylememek için dilimi ısırardım. Emin olmak istediğim sadece tek ve çok önemli bir şey vardı.

“Peter?”

“Evet?”

“Birbirimizin kalbini kırmamızı istemiyorum.”

Gülüp elini yanağıma koydu. “Kalbimi kırmayı mı planlıyorsun, Covey?”

“Hayır. Senin de benimkini kırmayı planlamadığından eminim. Kimse bunu planlamaz.”

“O zaman bunu da sözleşmeye ekle. *Peter* ve *Lara Jean* birbirlerinin kalplerini kırmamaya söz veriyorlar.”

Rahatlayarak gülümsedim ve maddeyi yazdım. *Peter ile Lara Jean birbirlerinin kalplerini kırmayacak.*

6

Okul açılmadan bir gün önce Kitty'yle yatağıma uzanmış, köpek videoları izliyorduk. Köpeğimiz Jamie Fox-Pickle da yatağın ucuna kıvrılmıştı. Kitty onu bebeklik battaniyesine sardığı için yalnızca yüzü görünüyordu. Uyuyordu; sık sık irkilmesinden ve titremesinden rüya gördüğünü anlayabiliyordum. Gördüğü rüyanın iyi ya da kötü olduğunu ise söyleyemedim.

“Biz de Jamie’nin videolarını çekmeye başlamalı mıyız?” diye sordu Kitty. “Yeterince şirin, öyle değil mi?”

“Kesinlikle çok tatlı ama öne çıkan bir yeteneği ya da acayipliği yok.” “Acayip” kelimesi ağzımdan çıkar çıkmaz aklıma Peter ve bir keresinde bana “acayip şekilde tatlı olduğumu” söyleyişi geldi. Hâlâ böyle düşünüp düşünmediğini merak ettim. İnsanların birinden hoşlandıkça o kişiyi daha güzel bulduklarını duymuştum. Başta güzel bulmamış olsalar bile.

“Mesela yavru geyik gibi zıplıyor,” diye hatırlattı Kitty.

Not: Seni hâlâ seviyorum

“Hımm. Ama o videoya çekilecek bir özellik değil. Karton kutuların içine atlamak, piyano çalmak ya da asık suratlı olmakla aynı şey değil.”

“Bayan Rothschild onu eğitmeme yardım edecek. Jamie’nin bazı numaralar için uygun bir karakteri olduğunu düşünüyor.” Kitty, Michael Jackson’ın *Thriller* şarkısı çaldığında havlayan köpeğin videosunu açtı. Kahkahalara boğularak tekrar izledik.

Kedileri atkı gibi boynuna dolanan kadının videosundan sonra, “Bir dakika, ödevlerini yaptın mı?” diye sordum.

“Tek yapmam gereken kitap okumaktı.”

“Okudun mu?”

“Çoğunu,” diye kaçamak cevap verdi Kitty bana sokularak.

“Bitirmek için uzun bir Noel tatilin vardı, Kitty!” Kitty’nin, ben ve Margot gibi çok kitap okumasını istiyordum ama televizyonu tercih ediyordu. Videoyu durdurdum, bilgisayarımı sertçe kapadım. “Daha fazla hayvan videosu yok. Kitabını bitir.” Onu yataktan itmeye çalışınca Kitty bacağıma yapıştı.

“Tatlı ablam, gönderme beni uzaklara!” Gururlu bir ifadeyle, “Shakespeare. *Romeo ve Juliet*. Belki okumamışsındır diye söylüyorum,” dedi.

“Sanki Shakespeare okumuşsun gibi böbürlenme. Geçen gün televizyonda filmini izlediğini biliyorum.”

“Kitabını okumam ya da filmini izlemem kimin umurunda? Sonuçta mesaj aynı.” Kitty tekrar yanıma geldi.

Saçlarını okşadım. “Mesaj neymiş peki?”

“Bir erkek uğruna kendini öldürme.”

“Ya da kız.”

JENNY HAN

“Ya da kız,” diye onayladı. Bilgisayarımı açtı. “Sadece bir kedi videosu daha, sonra gidip kitabımı okuyacağım.”

O sırada telefonum titredi. Chris’ten mesaj gelmişti.

İsimsizkaltak’ın Instagram’ına bak. HEMEN.

İsimsizkaltak, kasabadaki insanların, takılmalarının ve partilerde sarhoş olmalarının skandal fotoğraflarını ve videolarını yayınlayan anonim bir Instagram hesabıydı. Hesabı kimin yönettiğini kimse bilmiyordu; sadece içerik koyuyorlardı. Geçen yıl polis arabasına göğüslerini gösteren başka liseden bir kızın videosu yayılmıştı. Kızın bu yüzden okuldan atıldığını duymuştum.

Telefonum tekrar titredi.

HEMEN!

“Bir dakika, Kitty, önce bir şeye bakmam lazım,” dedim videoyu durdurarak. Hesabı açarken, “Burada kalacaksan ben sana söyleyene kadar gözlerini kapalı tut,” dedim.

Kitty dediğimi yaptı.

İsimsizkaltak’ın profilinde ilk sırada jakuzide öpüşen bir kızla erkeğin videosu vardı. İsimsizkaltak özellikle kendi jakuzi videolarıyla meşhurdur. Onları #coksicak diye etiketlerdi. Bu seferki çok net değildi, sanki çok uzaktan yakınlaştırılarak çekilmişti. Videoyu başlattım. Kız, çocuğun kucağındaydı, vücudu çocuğunu kaplıyordu, bacakları beline, kolları boynuna dolanmıştı. Üzerinde kırmızı bir gecelik vardı ve suyun içinde yelken gibi kabarmıştı. Başının arkası, çocuğun

Not: Seni hâlâ seviyorum

yüzünün görülmesini engelliyordu. Saçları uzundu, mürekkebe batan kaligrafi fırçası gibi suyun içine uzanıyordu. Çocuk elini kızın omurgasından aşağı kaydırıyordu. Sanki kız çelloydur, çocuk da onu çalıyordu.

Kendimi o kadar kaptırmıştım ki Kitty'nin de izlediğini fark etmedim. İkimiz de ne izlediğimizi anlamaya çalışırken başlarımızı eğmiştik. “Bunu izlememelisin,” dedim.

“Yapıyorlar mı?” diye sordu.

“Kızın geceliği yüzünden tam anlaşılmıyor.” Ama belki?

Sonra kız, çocuğun yanağına dokunuyordu ama bu hareketinde bir tuhafılık vardı; ona Braille alfabesini okur gibi dokunuyordu. Tanıdık bir şey. Sırtım buz gibi oldu ve *şiddetli* bir farkındalık yaşadım. Utanç verici bir farkındalık.

O kız bendim. Ben ve Peter, kayak gezisinde jakuzideydik.

Aman Tanrım.

Çığlık attım.

Margot sadece gözlerini, burnunu ve ağzını açıkta bırakan Kore güzellik maskesiyle odama koştu. “Ne? Ne?”

Elimle bilgisayarın ekranını kapamaya çalıştım ama Margot elimi itti, sonra o da çığlık attı. Maskesi yüzünden düştü.

“Aman Tanrım! O sen misin?”

Aman Tanrım aman Tanrım aman Tanrım!

“Kitty görmesin!” diye bağırdım.

Kitty'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Lara Jean, senin saf ve temiz bir kız olduğunu sanıyordum.”

“Öyleyim!” diye bağırdım.

Margot yutkundu. “Bu... Bu şey gibi görünüyor...”

“Biliyorum. Söyleme.”

JENNY HAN

“Endişelenme, Lara Jean,” dedi Kitty. “Televizyonda çok daha kötülerini gördüm, üstelik uydu kanalı bile değildi.”

“Kitty, odana git!” diye bağırdı Margot. Kitty sızlanarak bana daha çok sokuldu.

Gördüklerime inanamıyordum. Açıklama kısmında şöyle yazıyordu: *İyilik timsali Lara Jean jakuzide Kavinsky’yle seks yapıyor. Prezervatifler su altında işe yapıyor mu? Sanırım yakında öğreniriz ;)* Yorumlar gözleri kocaman açık emojiyle ve gülme ifadeleriyle doluydu. Veronica Chen diye biri, *Tam bir sürtük! Asyalı mı??* yazmıştı. Veronica Chen diye birini tanıımıyordum bile!

Ellerimi yanaklarıma bastırarak, “Bana bunu kim yapmış olabilir?” diye sızlandım. “Yüzümü hissedemiyorum. Yüzüm hâlâ yerinde mi?”

“İsimsizkaltak kim?” diye sordu Margot.

“Kimse bilmiyor,” derken kulaklarımdaki uğultu o kadar şiddetliydi ki kendi sesimi güçlükle duyabildim. “İnsanlar bu kızın paylaşımlarını paylaşıyor. Ya da erkeğin. Şu an çok yüksek sesle mi konuşuyorum?” Şoktaydım. Artık ellerimi ve ayaklarımı da hissetmiyordum. Bayılacaktım. Bu gerçek miydi? Bu benim hayatım mıydı?

“Bunu derhal kaldırmalıyız. Uygunsuz içerikler için bir destek hattı var mı? Bunu bildirmemiz gerek!” Margot bilgisayarı benden aldı. UYGUNSUZ İÇERİĞİ ŞİKÂYET ET’i tıkladı. Sayfadaki yorumlara göz atarken öfkeden kudurdu. “İnsanlar gerçekten iğrenç! Avukat tutmamız bile gerekebilir. Bunu hemen kaldırmayacaklar.”

“Hayır!” diye bağırdım. “Babamın görmesini istemiyorum!”

Not: Seni hâlâ seviyorum

“Lara Jean, bu ciddi bir durum. Üniversiteler adını internette arattığında bu videonun çıkmasını istemezsin! Ya da gelecekteki işverenlerin...”

“Gogo! Şu an bana çok daha kötü hissettiriyorsun!” Telefonumu aldım. Peter. O ne yapılacağını bilirdi. Saat beşti, yani lakros antrenmanındaydı. Onu şu an arayamazdım. Mesaj attım.

Beni hemen ara.

O sırada babam alt kattan seslendi. “Bu patatesler kendi kendilerine püre olmuyor! Bana kim yardım edecek?”

Tanrım. Bir de videonun varlığından haberdar bir şekilde yemekte babamın yüzüne bakmak zorundaydım. Bu benim hayatım olamazdı.

Margot ile Kitty önce birbirlerine, ardından bana baktılar. “Kimse babama tek kelime etmeyecek!” dedim onlara. “Senden bahsediyorum, Kitty!”

Gücenmiş gibi baktı. “Ne zaman susmam gerektiğini biliyorum.”

“Özür dilerim, özür dilerim,” diye mırıldandım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki başım ağrımaya başladı. Düzgün düşünemiyordum.

Yemekte midem altüst olmuş haldeydi, patatesten güçlkle bir lokma yiyebildim. Neyse ki babamın dikkatinin bana yönelmemesi ve konuşmak zorunda kalmamam için Margot ile Kitty sürekli konuşuyorlardı. Tabağımdaki yemeklerle oynayıp arada gizlice Jamie Fox-Pickle’a verdim. Herkesin yemeği bittiğinde yukarı koşup telefonuma baktım. Peter’dan

JENNY HAN

hâlâ ses yoktu ancak Chris'ten daha fazla mesaj gelmişti. Bir tane de Haven'dan:

Aman Tanrım bu sen misin?!?

Videodaki kızın kim olduğunu bilmiyordum. Kendimi tanıyamıyordum. Ben kendimi hiç de videodaki kız gibi görmüyordum. Sanki benimle alakası olmayan başka biriydi o. Ben, ıslak geceliğiyle jakuzide erkeklerin kucağında oturan ve onlarla tutkuyla öpüşen bir kız değildim. Ama o gece o kızdım. Video gerçeği tam anlamıyla yansıtmıyordu.

Kendi kendime videoda seks yapmadığımı tekrarlayıp durdum. Çıplak da değildim. Sadece çıplakmışım gibiydi. Tek düşünebildiğim okuldaki herkesin videoyu izlemiş olduğuydu; hayatımın en özel ve gerçekten romantik dakikalarının yer aldığı videoyu. Üstelik sadece bu da değil; bu videoyu çeken biri vardı. Biri oradaydı. O anın yalnızca Peter ile bana ait olması gerekiyordu fakat bir dikizci varmış. Artık o anı yalnızca bize ait değildi. Ahlaksızlık gibi geliyordu. Kesinlikle öyle görünüyordu. O an kendimi özgür, maceraperest, hatta seksi hissetmiştim. Hayatım boyunca kendimi hiç öyle seksi hissetmemiştim. Şimdi ise yok olmak istiyordum.

Yatağında uzanıp tavanı izlerken telefonum yanımdaydı. Margot ile Kitty videoyu izlememi yasaklamışlardı. Telefonumu almaya çalıştılar ama Peter ararsa diye ona ihtiyacım olduğunu söyledim. Sonra gizlice videoya baktım ve yüzün üzerindeki yorumun bir tanesi bile iyi değildi.

Kitty yerde Jamie Fox-Pickle'la oynuyor, Margot Instagram'ın müşteri hizmetlerine e-posta atıyordu. O sırada

Not: Seni hâlâ seviyorum

Chris penceremi tıklattı. Margot kilidi açtı ve Chris yanakları kızarmış halde, titreyerek içeri girdi. “İyi mi?”

“Sanırım şokta,” dedi Kitty.

“Şokta değilim,” dedim. Belki de şoktaydım. Belki bu şoktu. Tuhaf, gerçekdışı bir histi. Sanki uyuşmuştum ama aynı zamanda algılarımın açıldığını hissediyordum.

Margot, “Neden normal insanlar gibi kapıdan girmedin?” diye sordu Chris’e.

“Kimse açmadı.” Chris botlarını çıkarıp Kitty’nin yanına oturdu. Jamie’yi severken, “Pekâlâ, sen olduğun anlaşılmıyor bile. Ayrıca çok seksi, bu yüzden utanılacak bir şey yok. Harika görünüyorsun,” dedi.

Margot iğrenir gibi bir ses çıkardı. “Bu konumuzla o kadar alakasız ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.”

“Sadece dürüst davranıyorum! Objektif olarak bakınca hem berbat bir durum ama aynı zamanda Lara Jean harika görünüyor.”

Battaniyemin altına girip, “Benim olduğum anlaşılmıyor demiştin! O kayak gezisine gitmemem gerektiğini biliyordum. Jakuzilerden nefret ediyorum. Neden bile bile o jakuziye girdim ki!”

“En azından pijamayla girdiğine dua et,” dedi Chris. “Çıplak da olabilirdin!”

Başımı battaniyenin altından çıkarıp ona sertçe baktım. “Asla çıplak girmezdim!”

Chris homurdandı. “Asla-çıplak. Bunun gerçek bir slogan olduğunu biliyor muydun? Bazı insanlar asla-çıplak diyorlar ve sürekli kıyafet giyiyorlar. Banyo yaparken bile! Kot, şort falan.”

Chris'e arkamı döndüm.

Margot oturunca yatak ağırlığıyla yaylandı. "Geçecek," dedi battaniyeyi kaldırıp. "Videoyu kaldırtacağız."

"Fark etmez ki," dedim. "Herkes çoktan gördü. Herkes bir sürtük olduğumu düşünüyor."

Chris gözlerini kıstı. "Yani bir kızın jakuzide seks yapması onun sürtük olduğunu mu gösterir diyorsun?"

"Hayır! Ben demiyorum, başkaları diyor!"

"Peki *sen* ne diyorsun?" diye sordu.

Chris'in saçlarını incecik ören Kitty'ye baktım. Çok sessiz olduğu için onun varlığını unutup odadan çıkarmamıştık. "Hazır hissediyorsan ve istiyorsan, artı korunuyorsan bunda bir sakınca yok; istediğini yapmalısın."

"Toplum, seksten zevk aldığı için kadını yermeye ama erkeği övmeye çok meraklı. Yorumların hepsinde Lara Jean'ın sürtük olduğundan bahsediliyor, kimsenin Peter'a bir şey söylediği yok. O da orada Lara Jean'le. Çok saçma bir çifte standart," diye konuştu Margot.

Böyle düşünmemiştim.

Chris telefonuna baktı. "Biz burada otururken üç farklı kişi bana videoyu gönderdi."

Hıçkırdım. Margot, "Chris, hiç yardımcı olmuyorsun. Hem de hiç," dedi. Sonra da bana dönüp, "İnsanlar bir şey derse umursamadan cevap ver. Önemsiz bir şeymiş gibi."

"Ya da bundan güç al," dedi Chris.

Arkasındaki Kitty, "Kimse Lara Jean'e bir şey söylemeyecek çünkü o Peter'ın sevgilisi. Peter'ın korumasında olduğu anlamına gelir bu. Tıpkı *The Sopranos*'daki gibi."

Not: Seni hâlâ seviyorum

Margot afallayarak, “Aman Tanrım, sen *The Sopranos*’u mu izledin? Nasıl izleyebilirsin? Artık yayınlanmıyor bile.”

“Kiraladım. Üçüncü sezondayım.”

“Kitty! O diziye izleme!” Gözlerini kapayıp başını iki yana salladı. “Şimdi konumuz bu değil. Bunu sonra konuşacağız. Kitty, Lara Jean’in bir erkeğin korumasına ihtiyacı yok.”

“Hayır, Kitty haklı,” dedi Chris. “Bunun Peter’m erkek olmasıyla ilgisi yok. Yani tam olarak yok. Gerçek şu ki o popüler biri ama Lara Jean değil. Koruma burada devreye giriyor. Alınma, LJ.”

“Alınmadım,” dedim. Biraz rencide ediciydi ama gerçekte. Şimdi sözde seks kasetine kıyasla fazlasıyla önemsiz olan bir konuya alınmanın sırası değildi.

“Kavinsky ne dedi?” diye sordu Chris.

“Henüz bir şey demedi. Hâlâ antrenmanda.”

O anda telefonum titremeye başladı, üçümüz de fal taşı gibi gözlerle birbirimize baktık. Margot telefonu aldı ve “Peter!” dedi. Telefonu bana attı. “Onları yalnız bırakalım,” dedi Chris’i dürterek. Chris oralı olmadı.

İkisini de görmezden gelerek telefonu açtım. “Selam.” Sesim çocuk sesi gibi incecik çıktı.

Peter hızlıca konuşmaya başladı. “Tamam, videoyu gördüm ve ilk olarak sana çıldırmamanı söyleyeceğim.” Koşudaymış gibi hızlı hızlı nefes alıyordu.

“Çıldırmayayım mı? Nasıl çıldırmam? Korkunç. Yorumlarda hakkımda neler söylediklerini gördün mü? Sürtük olduğumu söylüyorlar. O videoda seks yaptığınızı düşünüyorlar, Peter.”

“Yorumları asla okuma, Covey! Bu ilk kuraldır...”

“*Dövüş Kulübü* dersin telefonu şu an suratına kaparım.”

“Üzgünüm. Tamam. Berbat bir durum olduğunu biliyorum ama...”

“Berbat değil. Gerçek bir kâbus. Benim en özel anımı herkes gördü. Küçük düşürüldüm. İnsanların söyledikleri...” Sesim kısıldı. Kitty, Margot ve Chris üzgün gözlerle bana bakıyorlardı ve bu daha çok üzülmeme sebep oldu.

“Ağlama, Lara Jean. Lütfen ağlama. Sana söz veriyorum bu sorunu çözeceğim. İsimsizkaltak hesabını kim yönetiyorsa onu alaşağı edeceğim.”

“Nasıl yapacaksın? Kim olduğunu bile bilmiyoruz! Ayrıca eminim şimdiye kadar bütün okul izlemiştir. Öğretmenler de dahil! Öğretmenlerin İsimsizkaltak’ın profiline baktığını biliyorum. Bir keresinde öğretmenler odasında Bay Filipe ile Bayan Ryan’ın, onun okulumuzu ne kadar kötü gösterdiğini konuştuklarını duydum. Peki ya üniversite başvurularım ve gelecekteki işverenlerim?”

Peter kahkaha attı. “Gelecekteki işverenlerin mi? Covey, çok daha kötülerini gördüm. Orada *benim* çok daha kötü fotoğraflarım var. Başımın klozete sokulduğu fotoğrafımı unuttun mu? Çıplak olduğum?”

Ürperdim. “O fotoğrafı hiç görmedim. Ayrıca o sensin; ben değil. Ben öyle şeyler yapmam.”

“Bana güven, tamam mı? Halledeceğim.”

Beni göremediğini bilsem de başımı onaylarcasına salladım. Peter güçlüydü. Bunu düzeltecek biri varsa, o da Peter’di.

“Şimdi kapamam gerek. Koç telefonda olduğumu görürse beni mahveder. Akşam ararım, tamam mı? Uyuma.”

Kapamak istemiyordum. Keşke daha uzun konuşabilseydik. “Tamam,” diye fısıldadım.

Not: Seni hâla seviyorum

Telefonu kapadığımda Margot, Chris ve Kitty bana bakıyordu.

“Ee?” dedi Chris.

“Halledeceğini söylüyor.”

Kitty bilmiş bir ifadeyle, “Söylemiştim,” dedi.

“Ne demek ‘halledeceğim’?” dedi Margot. “Şimdiye kadar pek de sorumluluk sahibi izlenimi yaratmadı.”

“Onun suçu değil,” dedik Kitty’yle aynı anda.

“Ben bunun sorumlusunu biliyorum,” dedi Chris. “Şeytan kuzenim.”

Bir an nefesim kesildi. “Ne? Neden?”

İnanamıyormuşçasına yüzüme baktı. “Çünkü erkeğini elinden aldın!”

“Genevieve, Peter’ı aldattı. Bu yüzden ayrıldılar. Benim yüzümden değil!”

“Bir önemi var mı?” Chris başını iki yana salladı. “Haydi ama, Lara Jean. Jamila Singh’e ne yaptığını unuttun mu? Jamila onlar ayrıldıktan sonra Peter’la çıkma cüretini gösterdiği için Genevieve herkese Jamila’nın ailesinin Endonezyalı bir köleye sahip olduğunu söyledi. Bu ondan beklenecek bir davranış.”

Kayak gezisinde, Genevieve öpüşmemizden haberdar olduğunu söylemişti; demek ki Peter bunu anlatmıştı. Gerçi beni öpenin kendisi olduğunu, tam tersi olmadığını söylediğinden şüpheliydim! Yine de Genevieve’in bana bu kadar acımasız bir şey yapabileceğine inanmakta güçlük çekiyordum. Jamila Singh ile Genevieve zaten birbirlerini hiç sevmezlerdi. Ama Genevieve’le bir zamanlar yakın arkadaştık. Son yıllarda pek konuşmamış olsak da o arkadaşlarına her zaman sadıktı.

Dinlenme odasındaki çocuklardan biri olmalıydı ya da bilmiyordum, herkes olabilirdi!

“Ona hiçbir zaman güvenmedim,” dedi Margot. Sonra Chris’e dönüp, “Alınma, kuzenin olduğunu biliyorum,” diye ekledi.

Chris homurdandı. “Sence alınır mıyım? Ona tahammül edemiyorum.”

“Eminim büyükannemin arabasını bisikletiyle çizen de oydu,” dedi Margot. “Hatırlıyor musun, Lara Jean?”

Aslında onu Chris yapmıştı ama söylemedim. Chris tırnaklarını yemeye başlayıp telaşla bana baktı. “Videoyu Genevieve’in koyduğunu sanmıyorum. O gece bizi gören başka biri daha olabilir,” dedim.

Margot kolunu bana doladı. “Endişelenme, Lara Jean. Videoyu kaldırtacağız. Sen reşit değilsin.”

“Tekrar açın,” dedim. Kitty hemen videoyu oynattı. Her izlediğimde midemde aynı bulantıyı hissediyordum. Yine aynı şeyi yaşamayayım diye gözlerimi kapadım. Neyse ki yalnızca ağaçların sesi ve jakuzi suyunun fokurtusu duyuluyordu. “Düşündüğüm kadar kötü mü? Yani gerçekten seks yapıyormuşuz gibi mi görünüyor? Dürüst olun.” Gözlerimi açtım.

Margot başını eğmiş, ekrana bakıyordu. “Hayır, gerçekten öyle görünmüyor. Sadece...”

“Ateşli bir öpüşmeye benziyor,” diye tamamladı Chris.

“Evet,” diye ona katıldı Margot. “Sadece ateşli öpüşme.”

“Yemin edin!”

Aynı anda, “Yemin ederiz,” dediler.

“Kitty?” diye sordum.

Kitty dudağını ısırđı. “Bana seks gibi görünüyor ama burada senin dışında seks yapmamış tek kişi benim, bu yüzden nereden bilebilirim ki?” Margot keskin bir nefes aldı. “Üzgünüm, günlüğünü okudum,” dedi Margot’ya. Kitty, Margot’dan şaplağı yiyince yengeç gibi sürünerek hızla uzaklaştı.

Derin bir nefes adım. “Tamam. Bununla yaşayabilirim. Yani ateşli bir öpüşme kimin umurunda olur ki? Bu hayatın bir parçası sonuçta, öyle değil mi? Ayrıca yüzüm görünmüyor bile? Tam adım geçmiyor, yalnızca Lara Jean yazılmış. Milyonlarca Lara Jean vardır, öyle değil mi? Öyle değil mi?”

Margot etkilenmişçesine bana baktı. “Kederin beş aşamasını bu kadar hızlı yaşayan birini daha önce hiç görmemiştim. Gerçekten inanılmaz bir şekilde kendini topladın.”

“Teşekkür ederim,” dedim biraz gururlanarak.

Kız kardeşlerim ve Chris gittikten sonra Peter her şeyin yoluna gireceğine dair milyonuncu kez beni temin etti ve birbirimize iyi geceler diledikten sonra karanlık odamda yeniden Instagram’ı açıp yorumlara baktım. Utançtan ölüyordum.

Peter’a kimin yapmış olabileceğini sordum. Bilmiyordu. Muhtemelen ezik, azgın çocuklardan biri olduğunu söyledi. Hâlâ düşündüğüm, canımı sıkan şeyi sormadım. Genevieve miydi? Beni böyle incitecek kadar benden nefret ediyor olabilir miydi?

Birbirimize arkadaşlık bilekliği verdiğimiz günü hatırladım. “Bu, en iyi arkadaş olduğumuzun kanıtı,” demişti. “Kimseyle böyle yakın değiliz.”

“Peki ya Allie?” diye sormuştum. Hep üçlü takılırdık ama daha çok Genevieve bizim evde vakit geçirirdi. Allie’nin annesi erkeklerin gelmesi ve internet konusunda katıydı.

JENNY HAN

“Allie de iyi ama seni daha çok seviyorum,” demişti. Suçlu fakat gururlu hissetmiştim. Genevieve en çok beni seviyordu. Yakındık, hiç kimseyle olmadığımız kadar yakındık. Bileklikler bunun kanıtıydı. Ne kadar da kolay kanmıştım; alt tarafı ipten yapılmış bir bileklikti.

7

Ertesi sabah okula giderken daha fazla özen göstererek hazırlandım. Chris bu olaydan güç almamı söylemişti; o zaman dikkat çeken kıyafetler giymem gerekiyordu. Margot, önemsiz bir şeymiş gibi davranmamı söylemişti. Beni olgun gösterecek kalem etek ya da yeşil kadife ceket gibi şeyler giymemi gerekiyordu ama içgüdülerim sıradan giyinmem söylüyordu. Battaniye gibi büyük bir kazak, tayt, Margot'nun kahverengi botları. Yasak olmasa okula giderken beyzbol şapkası takardım.

Kendime bir kâse mısır gevreği hazırlayıp içine biraz da muz dilimledim ancak sadece birkaç lokma yiyebildim. Fazla gergindim. Margot halimi fark edince daha sonra yemem için çantama bir paket kaju koydu. Hâlâ burada olduğu ve benimle ilgilendiği için şanslıydım. Ama bir sonraki gün İskoçya'ya dönecekti.

Babam alnıma dokundu. “Hasta mısın? Dün akşam da doğru düzgün yemedin.”

Başımı iki yana salladım. “Muhtemelen karın ağrısından. Yakında regl olacağım.” Tek yapmam gerekenin sihirli “regl” kelimesini söylemek olduğunu biliyordum, böylece daha fazla üstelemezdi.

“Ah,” dedi ciddi bir ifadeyle başını sallayarak. “Midene bir şeyler girsin de iki tane ağrı kesici iç.”

“Tamamdır,” dedim. Yalan söylediğim için kendimi kötü hissediyordum ama beyaz bir yalandı ve onun iyiliği içindi. O videodan asla haberi olmamalıydı.

Peter ilk defa tam vaktinde geldi. Sözleşmemize gerçekten sadık kalıyordu. Margot bana kapıya kadar eşlik etti ve “Başını dik tut, tamam mı? Yanlış bir şey yapmadın.”

Arabaya bindiğimde Peter eğilip beni dudağımdan öpünce nedense şaşırdım. Hazırlıksız yakalandığım için yanlışlıkla ağzına hafifçe öksürdüm. “Affedersin,” dedim.

“Önemli değil,” dedi olabildiğince yumuşak bir sesle. Arabayı geri vitese takıp kolunu koltuğumun arkasına koydu, ardından bana telefonunu attı. “İsimsizkaltak’a baksana.”

Instagram’ı açıp İsimsizkaltak’m profiline girdim. Videomuzdan önce yüklenmiş, yüzüne kalıcı boyayla penisler çizilmiş baygın çocuğun fotoğrafını gördüm. Şimdi en üstteydi. Nefesim kesildi. Jakuzi videosu kaldırılmıştı! “Peter, nasıl yaptın bunu?”

Peter kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümsedi. “Dün gece mesaj atıp videoyu kaldırmasını, aksi takdirde dava açacağımızı söyledim. Amcamın avukat olduğunu ve reşit olmadığımızı söyledim.” Dizimi sıktı.

“Amcan gerçekten avukat mı?”

Not: Seni hâlâ seviyorum

“Hayır. New Jersey’de pizza restoranı var.” İkimiz de kahkaha attık. O kadar rahatlamıştım ki... “Bugün hiçbir konuda endişelenme. Biri bir şey söylerse onları mahvederim.”

“Keşke kimin yaptığını bilseydim. O gece orada yalnız olduğumuzdan o kadar emindim ki.”

Peter başını iki yana salladı. “Biz kötü bir şey yapmadık! Lanet olası jakuzide öpüştüysek kime ne? Seks yaptıysak kime ne?” Kaşlarını çatınca, “Biliyorum, biliyorum. Yapmadığımız bir şeyi yaptığımızı düşünmelerini istemiyorsun. Kesinlikle yapmadık ve o kaltak İsimsizkaltak’a da bunu söyledim,” diye ekledi.

“Erkekler ve kızlar için durum farklı oluyor, Peter.”

“Biliyorum. Kızma. Bunu kimin yaptığını bulacağım.” Önüne bakıyordu. Oldukça ciddiydi ve bu iyi niyetiyle neredeyse asil bir ifadeye bürünmüştü.

Ah, Peter, bu kadar yakışıklı olmak zorunda mıydın! Bu kadar yakışıklı olmasaydın seninle asla o jakuziye girmezdim. Hepsi senin suçundu. Tabii aslında değildi. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp jakuziye giren bendim. Bunu ben de istemiştım. Durumu ciddiye alıp videoyu yayınlayan kişiye ikimiz adına uyarı mesajı göndermesini takdir ediyordum. Bunun Genevieve’in umursayacağı türden bir şey olmadığını biliyordum. O, sevgiliyle insan içinde yakınlaşma ya da ilgi odağı olmayı asla sorun etmezdi. Ama benim umurumdaydı, hem de çok.

Peter bana dönüp gözlerime baktı, yüzümü inceledi. “Pişman değilsin, değil mi Lara Jean?”

JENNY HAN

Başımı iki yana salladım. “Hayır, değilim.” O kadar tatlı gülümsedi ki ben de gülümsemeden edemedim. “Benim için videoyu kaldırmalarını sağladığın için teşekkür ederim.”

“Bizim için,” diye düzeltti Peter. “Bunu bizim için yaptım.” Parmaklarını parmaklarıma geçirdi. “Sen ve ben.”

Parmaklarımı sıktım. Biraz dayanabilirsek, her şey yoluna girecekti.

Biz koridorda yürürken kızlar aralarında fısıldaşıyor, erkekler sıırıyordu. Lakros takımından bir çocuk beşlik çakması için Peter’a doğru elini kaldırdı ama Peter homurdanarak onu kenara itti.

Dolabımın başında kitaplarımı değiştirirken Lucas yanıma geldi. “Lafı dolandırmayacağım,” dedi. “Doğrudan soracağım. Videodaki kız gerçekten sen misin?”

Derin ve sakın bir nefes aldım. “Benim.”

Lucas alçak sesle ılık çaldı. “Kahretsin.”

“Evet.”

“Peki... Siz...”

“Hayır, kesinlikle yapmadık. *Hiç* yapmadık.”

“Neden?”

Bu soru karşısında sebepsiz yere utandım. Daha önce seks hayatım hakkında hiç konuşmamıştım hem kim bana böyle bir şey sorardı ki? “Yapmadık çünkü yapmadık. Henüz hazır olmadığım, onun da hazır olup olmadığını bilmemem dışında çok önemli bir sebebi yok. Bunu konuşmadık bile.”

“İyi de o bakir değil.” Lucas sözlerini vurgulamak için masmavi gözlerini kocaman açtı. “Senin masum olduğunu

Not: Seni hâlâ seviyorum

biliyorum, Lara Jean ama Kavinsky kesinlikle değil. Sana bunu bir erkek olarak söylüyorum.”

“Bunun benimle ne ilgisi var anlamıyorum,” dedim bu konu hakkında daha önce meraklanıp endişelenmememe rağmen. Peter’la bir kere uzun zamandır birlikte olan çiftlerin seksi otomatik olarak yapıp yapmadıkları hakkında konuşmuştuk ama fikrini belirtip belirtmediğini hatırlayamıyordum. Onu daha dikkatli dinlemeliydim. “Sırf Genevieve’le... tavşanlar falan gibi yapmaları...” Lucas sırtınca çimdiği yedi. “Onların yapmış olması bizim de yaptığımız ya da yapmak istediği anlamına gelmiyor.” Yoksa geliyor muydu?

“Kesinlikle istiyor.”

Yutkundum. “Eh, durum buysa o zaman çok kötü, çok üzücü. Dürüst olmam gerekirse, böyle olduğunu sanmıyorum.” O an Peter’la ilişkimizin etle olan ilişkim gibi olmasına karar verdim. Yavaş ve kısıp ateşte. Birbirimize zaman içinde ısınacaktık. Kendimden emin bir şekilde, “Peter’la ilişkimiz, Genevieve’le olandan çok farklı. Ya da olmuş olandan. Her neyse. Konu şu ki ilişkilerimizi kıyaslamamalıyım, tamam mı?” dedim. Bunu sürekli yaptığım gerçeğini yadsıyarak.

Fransızca dersinde Emily Nussbaum’un Genevieve’e, “Hamile olduğu ortaya çıkarsa sence Kavinsky kürtaj parasını verir mi?” diye fısıldadığını duydum.

Genevieve, “Hayatta vermez. Fazlasıyla pinti. Belki yarısını,” diye fısıldayınca herkes güldü.

Bu aşağılanmayla yüzüm kıpkırmızı oldu. *Seks yapmadık! Et gibi yavaş yavaş pişiyoruz!* diye bağırarak istiyordum. Ama bu, tepemi attırmayı başardıkları için onları daha çok tatmin

ederdi. En azından Margot olsa öyle söylerdi. Bu yüzden başımı daha çok kaldırdım, o kadar kaldırdım ki boynum ağrıdı.

Belki bunu gerçekten Genevieve yapmıştı. Belki benden gerçekten o kadar çok nefret ediyordu.

Bir sonraki derse giderken Bayan Davenport beni yakaladı. Kolunu omzuma atıp, “Lara Jean, nasılsın?” diye sordu.

Aslında umurunda olmadığını biliyordum. Sadece dedikodu istiyordu. Öğretmenlerin, hatta belki öğrencilerin arasında en dedikoducu oydu. Ama öğretmenler odasına laf vermeyecektim. “Harikayım,” dedim mutlulukla. Baş yukarıda, baş yukarıda.

“Videoyu gördüm,” diye fısıldadı, dinleyen var mı diye gözleriyle etrafı tarayarak. “Peter’la jakuzide olduğunuz.”

Çenemi o kadar sıktım ki dişlerim ağrıdı.

“Yorumlar yüzünden oldukça üzgün olmalısın. Seni suçlamıyorum.” Bayan Davenport’un tatilde yaptığı tek şey lise öğrencilerinin Instagram’larma bakmaksa gerçekten acilen kendine bir uğraş bulmalıydı! “Çocuklar çok acımasız olabiliyor. İnan bana bunu kendi deneyimlerime dayanarak söylüyorum. Sizden o kadar da büyük değilim.”

“Gerçekten iyiyim ama ilgilendiğiniz için teşekkürler.” Bakılacak bir şey yok, ilerleyin millet.

Bayan Davenport altdudağını uzattı. “Pekâlâ, biriyle konuşmak istersen, benim burada olduğumu unutma. Sana yardımcı olabilirim. Ne zaman istersen gel benimle takıl. Öğretmenlerine senin için not yazarım.”

“Teşekkür ederim, Bayan Davenport.” Kolunun altından çıktım.

Not: Seni hâlâ seviyorum

İngilizce dersine girerken hem rehber öğretmen hem de üniversite danışmanı olan Bayan Duvall beni durdurdu. “Lara Jean,” diye başladı cümlesine ama sonra bocaladı. “Sen oldukça zeki ve yetenekli bir kızsın. Böyle durumlara düşecek bir kız değilsin. Yanlış yolda olduğunu görmek beni çok üzdü.”

Gözyaşlarımın akmak üzere olduğunu hissedebiliyordum. Bayan Duvall’a saygı duyuyordum, hakkımda iyi şeyler düşünmesini istiyordum ancak tek yapabildiğim başımı onaylarcasına sallamak oldu.

Şefkatle çenemi okşadı. Kurutulmuş gül yaprağı gibi kokuyordu. Yaşlı bir kadındı; yüzyıllardır bu okulda çalışıyordu. Öğrencilerine gerçekten değer veriyordu. Eski öğrencilerin, üniversiteleri tatile girince merhaba demek için geldikleri tek öğretmen oydu. “Şu an sıkı çalışıp geleceğin hakkında ciddi anlamda düşünmelisin. Üniversitelere seni reddetmeleri için geçerli bir sebep verme, tamam mı?”

Bir kez daha başımı evet anlamında salladım.

“Aferin sana,” dedi. “Bundan daha iyi olduğunu biliyorum.”

Sözleri kulaklarımda yankılanıyordu. *Bundan daha iyi.* Neden daha iyi? Kimden?

Öğle arasında kimseyle konuşmak zorunda kalmamak için tuvalete kaçtım. Tabii ki Genevieve de oradaydı, aynanın karşısında dudak parlatıcısı sürüyordu. Aynadan bakışlarımız buluşunca, “Seeelam,” dedi. Bu onun *selam* deme biçimiydi. Kibirle, kendinden emin bir şekilde.

“Sen miydin?” Sesim duvarlarda yankılandı.

Genevieve’in elleri donakaldı. Ardından kendine gelip parlatıcısının kapağını kapadı. “Ne ben miydim?”

“O videoyu İsimsizkaltak’a sen mi gönderdin?”

“Hayır,” diye homurdandı. Dudakları sağa doğru kıvrıldı, ufacak bir kıpırtı. İşte o an yalan söylediğini anladım. Onu, annesine yalan söylerken o kadar çok görmüştüm ki ne zaman yalan söylediğini anlayabiliyordum. İçten içe ondan şüphelenmiş olsam da bu doğrulama nefesimi kesti.

“Artık arkadaş olmadığımızı biliyorum ama eskiden arkadaştık. Kız kardeşlerimi, babamı tanıyorsun. Beni tanıyorsun. Bunun beni ne kadar inciteceğini biliyordun.” Ağlamamak için yumruklarımı sıktım. “Böyle bir şeyi nasıl yapabildin?”

“Lara Jean, başına böyle bir şey geldiği için üzgünüm ama gerçekten ben değildim.” Sahte bir sevecenlik ifadesiyle omuz silkti ve yine dudağının kenarı yukarı kıvrıldı.

“Sendin. Sen olduğunu biliyorum. Peter bunu öğrendiğinde...”

Tek kaşını kaldırdı. “Ne yapacak? Dövecek mi?”

O kadar öfkeliydim ki ellerim titriyordu. “Hayır, sen kızsın. Ama seni hiçbir zaman affetmeyecek. Senin nasıl bir insan olduğuna ikna olacaksa iyi ki yapmışsın.”

“Nasıl biri olduğumu biliyor. Ayrıca biliyor musun? Her şeye rağmen beni seni sevip sevebileceğinden daha fazla seviyor. Göreceksin.” Bunu söyledikten sonra dönüp tuvaletten çıktı.

İşte o an anladım. Kıskanıyordu. Beni. Peter’in onunla değil de benimle birlikte olmasına dayanamıyordu. Eh, kendi başına dert açmıştı çünkü Peter bunu yapanın o olduğunu öğrendiğinde bir daha onu asla eskisi gibi görmeyecekti.

Okuldan çıkınca otoparka, Peter’in yanma koştum. Arabada beni bekliyordu. İçerisi sıcaktı. Kapıyı açar açmaz, “Gene-

Not: Seni hâlâ seviyorum

vieve'miş!" deyip arabaya bindim. "Videoyu o göndermiş. İtiraf etti!"

Peter ciddi bir ifadeyle, "Videoyu kendisinin çektiğini mi söyledi? Tam olarak böyle mi söyledi?" diye sordu.

"Şey... hayır." Tam olarak ne demişti? Sanki itiraf etmiş gibi hissetmişim ama şimdi düşününce, aslında açıkça itiraf etmemişti. "İtiraf etmedi ama teknik olarak etti. Ayrıca ağzıyla o hareketi yaptı!" Dudağımın köşesini yukarı kaldırdım. "Gördün mü? Bu onun itiraf etme şekli!"

Peter bir kaşını kaldırdı. "Haydi ama, Covey."

"Peter!"

"Tamam, tamam. Onunla konuşurum." Arabayı çalıştırdı.

Cevabını bildiğimden emindim ama sormak zorundaydım. "Öğretmenler sana video hakkında bir şey söyledi mi? Koç White belki?"

"Hayır. Neden? Sana bir şey söyleyen mi oldu?"

Margot işte bu çifte standarttan bahsediyordu. Erkekler erkekti ama biz kızların bedenimiz, geleceğimiz, insanların bizi yargılamaları konusunda dikkatli olmamız gerekiyordu. "Genevieve'le ne zaman konuşacaksın?" diye sordum hemen.

"Bu akşam gideceğim."

"Evine mi gideceksin?" diye tekrarladım.

"Eh, evet. Yalan söyleyip söylemediğini anlamam için yüzünü görmem gerek. Senin bu denli heyecan yaptığın 'itiraf etme şekline' bir bakayım."

Peter çok aç olduğu için durup yol üstünde hamburger ve milkshake aldık. Eve gittiğimde Margot ile Kitty beni bekliyordu. "Her şeyi anlat," dedi Margot, bana bir fincan sıcak

çikolata uzatarak. İçine minik *marshmallow* koyup koymadığını kontrol ettim. Koymuştu.

“Peter durumu halletti mi?” diye sordu Kitty.

“Evet! İsimsizkaltak’a videoyu kaldırtmış. Amcasının iyi bir avukat olduğunu söylemiş. Ama New Jersey’de bir pizzacı var.”

Margot gülümsedi. Ardından ciddileşti. “Okuldakiler fena mıydı?”

Umursamazca, “Hayır, o kadar kötü değildi,” dedim. Kardeşlerimin önünde takındığım cesur ifademden gururlandım. “Ama kimin yaptığını biliyorum.”

Aynı anda, “*Kim?*” diye sordular.

“Chris’in dediği gibi, Genevieve. Tuvalette onunla konuştum. İnkâr etti ama sonra yalan söylerken dudağıyla yaptığı şeyi yaptı.” Taklidini yaparak onlara gösterdim. “Gogo, o hareketi hatırlıyor musun?”

“Sanırım!” dedi ama hatırlamadığının farkındaydım. “Genevieve’in yaptığını söylediğinde Peter ne dedi? Sana inandı, değil mi?”

“Pek değil,” diye geveleyerek sıcak çikolatamı üfledim. “Onunla konuşup işin aslını öğreneceğini söylüyor.”

Margot kaşlarını çatı. “Ne olursa olsun arkanda durmalıydı.”

“Arkamda zaten, Gogo!” Elini tutup parmaklarımızı birbirine doladım. “Böyle yaptı. ‘Sen ve ben,’ dedi. Çok romantikti!”

Margot güldü. “Ümitsiz vakasın. Sakın değişme.”

“Keşke yarın gitmeseydin,” diyerek iç geçirdim. Onu derhal özlemeye başladım. Margot’nun yanımda olup fikir

Not: Seni hâlâ seviyorum

vermesi, ciddi tavsiyelerde bulunması kendimi güvende hissettiriyordu. Bana güç veriyordu.

“Lara Jean, sen halledersin,” dediğinde bunu sırf kendimi iyi hissedeyim diye söylediğine dair sahte bir ifade aradım yüzünde. Ama yoktu. Yalnızca güven vardı.

8

Margot'nun İskoçya'ya dönmeden önceki son akşam yemeğimizdi. Babam Kore usulü et ile patates graten ve limonlu kek bile yapmıştı. "Son zamanlarda hava çok gri ve soğuktu; limonlu kek sayesinde biraz güneş ışığını hak ettik bence." Ardından eliyle belimi sıvazladı. Sormasa da reglden daha ciddi bir sorunum olduğunu bildiğini biliyordum.

Daha çatallarımızı ağzımıza yeni götürmüştük ki babam, "*Galbi jjim*³ büyükannenizinki gibi olmuş mu?" diye sordu.

"Aslında," dedim ve babamın dudakları büzülünce hemen, "onunkinden daha iyi bile denebilir," diye tamamladım.

"Eti onun söylediği şekilde yumuşattım," dedi babam. "Ama onun yaptığı gibi et kemikten kolayca ayrılmıyor, anlıyor musunuz? Düzgün yapıldığında bıçağa ihtiyacınız olmamalı." Bıçağıyla bir parça eti kesen Margot durdu. "Bunu ilk kez annenizle yemiştim. İlk buluşmamızda beni bir Kore restoranına götürmüştü ve her şeyden sipariş edip bana hepsini

3 Kızarmış sığır kaburgasıyla yapılan bir Kore yemeği. (ed. n.)

tek tek açıklamıştı. O akşam ondan çok etkilenmişim. Tek pişmanlığım sizin Kore okuluna gitmemeniz oldu.” Dudakları büküldü, sonra yeniden gülümsedi. “Yiyin kızlar.”

“Baba, UVA’nın Korece programı var,” dedim. “Kore’ye gidersem kesinlikle Korece dersi alacağım.”

“Annen buna bayılırdı,” dedi ve gözlerinde yine o hüznü bakış belirdi.

Margot hemen, “*Galbi jjim* çok lezzetli olmuş, babacığım. İskoçya’da hiç güzel Kore yemeği yapan yer yok,” dedi.

“Yanma biraz deniz yosunu al,” diye önerdi babam. “Büyükannenin Kore’den getirdiği ginseng çayından da. Pilav pişirme makinesini de almalısın.”

Kitty kaşlarını çattı. “*Biz* nasıl pilav yiyeceğiz?”

“Yeni bir tane alabiliriz.” Ardından hayallere dalmışçasına devam etti: “Benim asıl istediğim ailece Kore’ye gitmek. Müthiş olmaz mıydı? Anneniz sizi Kore’ye götürmek isterdi. Orada hâlâ bir sürü akrabanız var.”

“Büyükannem de bizimle gelebilir mi?” diye sordu Kitty. Arka patileri üzerine oturmuş umutla masaya bakan Jamie’ye gizli gizli et parçaları veriyordu.

Patatesler az kalsın babamın boğazına kaçacaktı. “Harika bir fikir,” diyebilirdi. “İyi bir tur rehberi olur.”

Margot’yla birbirimize bakıp gülümsedik. Büyükannem bir haftanın sonunda babamı delirtirdi. Benim asıl heyecanlandığım konu ise alışverişti. “Aman Tanrım, tüm o kırtasiye malzemelerini düşünsene,” dedim. “Kıyafetler. Tokalar. BB kremler. Liste hazırlamalıyım.”

“Baba, sen de Kore yemekleri kursuna gidebilirsin,” diye önerdi Margot.

“Evet! Yaz için bunu bir düşünelim,” dedi babam. Şimdiden heyecanlandığını görebiliyordum. “Herkesin programı uyuyorsa tabii. Margot, sen bütün yaz burada olacaksın, değil mi?” Margot geçen hafta öyle olacağını söylüyordu.

Margot tabağına baktı. “Emin değilim. Henüz hiçbir şey kesin değil.” Babam şaşırdı, Kitty ile ben bakıştık. Böyle söylemesi kesinlikle Josh’la alakalıydı ve bunun için Margot’yu suçlayamazdım. “Londra’da Kraliyet Antropoloji Müzesi’nde staj yapma olasılığım var.”

“Montpelier’de çalışmak istediğini sanıyordum,” diyen babamın kafa karışıklığıyla alını kırıştı.

“Hâlâ araştırıyorum. Dediğim gibi, henüz bir karar vermedim.”

Kitty araya girdi. “Kraliyet stajı yaparken kraliyet ailesiyle tanışma şansın oluyor mu?”

Gözlerimi devirdim. Margot ise ona minnettar bir bakış atarak, “Sanmıyorum, Kitty ama asla bilemezsin,” dedi.

“Ya sen, Lara Jean?” diye sordu Kitty, kocaman açılan masum gözlerle. “Üniversiteler için bu yaz bir şeyler yapman gerekmiyor mu?”

Ona ters ters baktım. “Bir şeyler bulmak için daha çok zamanım var.” Masanın altından ona vurdum ve Kitty ciyakladı.

“Bu bahar staj bulman gerekiyordu,” diye hatırlattı Margot. “Demedi deme, Lara Jean, hızlı davranmazsan iyi işlerin hepsi kapılmış olacak. Ayrıca üniversiteye hazırlık dersleri için Noni’ye e-posta gönderdin mi? Yazın yaz okulunda mı olacakmış yoksa eve mi gidecekmiş öğren.”

“Tamam, tamam. Yaparım.”

Not: Seni hâlâ seviyorum

“Hastanenin hediyelik eşya dükkânında sana iş ayarlayabilirim,” dedi babam. “İşe de birlikte gideriz, birlikte öğle yemeği yeriz. Tüm gün ihtiyar babanla takılmak eğlenceli olur!”

“Baba, işyerinde hiç arkadaşın yok mu?” diye sordu Kitty. “Tek başına mı yemek yiyorsun?”

“Şey, hayır. Yani her gün değil. Bazen masamda tek başıma yemek zorunda kaldığım günler oluyor ama sebebi fazla vaktimin olmaması. Ama Lara Jean hediyelik eşya dükkânında çalışırsa, ona vakit yaratabilirim.” Yemek çubuklarıyla tabağına dalgın dalgın vurdu. “McDonald’s’ta da iş bulabilirim ama bir bakmam gerek.”

Kitty heyecanlandı. “McDonald’s’ta çalışırsan eminim istediğin kadar patates kızartması yemene izin verirler.”

Kaşlarımı çattım. Yazın fragmanını görebiliyordum ve gördüğüm şey hiç hoşuma gitmiyordu. “McDonald’s’ta çalışmak istemiyorum. Ayrıca alınma baba ama hediyelik eşya dükkânında da çalışmak istemiyorum.” Hızlı düşündüm. “Bellevue’de daha resmi bir şeyler yapmayı düşünüyordum. Belki faaliyet müdürünün stajyeri olabilirim. Ya da asistanı. Margot, hangisi daha etkileyici?”

“Faaliyet müdürü asistanı,” dedi Margot.

“Bu kulağa çok daha profesyonel geliyor,” diyerek ona katıldım. “Aklımda bir sürü fikir var. Belki bu hafta Janette’e uğrayıp ona bunlardan bahsederim.”

“Ne gibi?” diye sordu babam.

“Koleksiyon albümü yapma dersi gibi,” diyerek doğaçlama ilerledim. “Biriktirdikleri o kadar çok resim, madeni para ve nesne var ki bence kaybolmamaları için hepsini bir

albümde toplamak iyi olur.” Bir anda kendimi kaptırıverdim. “Belki sonra ufak bir sergi yapabiliriz. İnsanlar sergilediğimiz albümlere bakıp onların hayat hikâyelerini öğrenebilirler. Ben peynirli atıştırmalıklar yaparım ve beyaz şarap olabilir...”

“Bu *müthiş* bir fikir,” dedi Margot başını onaylarcasına sallayarak.

“Gerçekten harika,” dedi babam heyecanla. “Tabii sana beyaz şarap yasak ama peynirli atıştırmalıklar yapabilirsin!”

“Ah, baba,” dedik hep bir ağızdan çünkü böyle yapmamıza bayılıyordu. O klasik baba pozlarına girdiğinde bıkkınca homurdanarak, “Ah, baba,” derdik.

Bulaşıkları yıkarken Margot, Belleview fikrimi hayata geçirmemi söyledi. “Sorumluluğu üstlenecek senin gibi birine ihtiyaçları var,” dedi fırını silerken. “Taze enerji, yeni fikirler. İnsanlar huzurevinde çalışmaktan paslanabiliyorlar. Yardım eden birinin olması Janette’i rahatlatır.”

Aslında Belleview’le ilgili şeyleri sırf yakamdan düşünler diye söylemiştim ama şimdi Janette’le gerçekten konuşmayı düşünüyordum.

Yukarı çıktığımda Peter’dan gelen cevapsız çağrıyı gördüm. Onu aradığımda arkadan televizyon sesini duyabiliyordum. “Onunla konuştun mu?” Artık bana inanmasını umuyordum.

“Konuştum.”

Kalbim durmak üzereydi. “Ee? İtiraf etti mi?”

“Hayır.”

“Hayır.” Nefesimi bıraktım. Peki. Sanırım bu beklenen bir şeydi. Genevieve caddenin ortasına uzanıp ölmeyi bek-

Not: Seni hâlâ seviyorum

leyecek biri değildi. O bir savaşçıydı. “İstedliğini söyleyebilir ama ben onun yaptığını biliyorum.”

“Bir bakışla bütün bunları anlayamazsın, Covey.”

“Sadece bakış değil. Onu tanıyorum. Eskiden en iyi arkadaşımdı. Nasıl düşündüğünü biliyorum.”

“Onu senden daha iyi tanıyorum ve söylüyorum sana, o olduğunu sanmıyorum. Güven bana.”

Onu daha iyi tanıyordu, tabii ki daha iyi tanıyordu. Ama kız kıza, eski en iyi arkadaş bakış açısından bakınca yapanın o olduğunu biliyordum. Kaç yıl geçtiği umurumda değildi. Kızların içgüdüsel olarak, iliklerinde hissederek bildikleri bazı şeyler vardı. “Sana güveniyorum. Ona güvenmiyorum. Bunların hepsi onun planı, Peter.”

Peter sabırla, “Şu an ailevi konular yüzünden çok gergin, sana komplo kuracak vakti bile yok, Covey,” dedi.

Ailevi konular mı? Olabilir miydi? Chris’in, büyükannele-
rinin kalçasını kırdığını ve ailenin onu bakımevine yatırmayı
planladıklarını söylediğini hatırladım. Genevieve, büyükan-
nesine çok düşküdü; torunları arasında en sevdiğinin Ge-
nevieve olduğunu söylerdi çünkü kendisine çok benziyordu;
yani muhteşemdi.

Belki de ebeveynleriydi. Eskiden Genevieve, boşanma-
larından endişe duyardı.

Belki hepsi yalandı. Tam bunu söyleyecektim ki Peter
bikkınca, “Annem çağırıyor. Yarın konuşabilir miyiz?” dedi.
“Tabii,” dedim.

Sanırım her şey olabilirdi. Peter haklıydı. Belki bir
zamanlar Genevieve’i çok iyi tanıyordum ama artık tanı-
mıyordum. Artık onu en iyi tanıyan kişi Peter’dı. Ayrıca

JENNY HAN

kızlar bu şekilde paranoyak ve güvensiz davranarak erkek arkadaşlarını kaybetmiyorlar mıydı? Bunun beni iyi göstermediğinden emindim.

Telefonu kapayınca video olayını geride bırakmaya karar verdim. Olan olmuştu. Şu an bir erkek arkadaşım, olası bir işim (ücretsiz olacağından emindim ama olsun...) ve düşünmem gereken derslerim vardı. Yaşananların beni yıpratmasına izin veremezdim. Ayrıca videoda yüzüm görünmüyordu.

9

Ertesi sabah okuldan önce, babamın Margot'yu havaalanına götürmesi için valizleri arabaya yerleştiriyorduk. Josh'ın penceresine bakıp vedalaşmak için aşağı inip inmeyeceğini merak ediyordum. En azından veda edebilirdi. Ama ışıkları kapalıydı, hâlâ uyuyor olmalıydı.

Margot, Jamie Fox-Pickle'a veda ettiği sırada Bayan Rothschild köpeğiyle dışarı çıktı. Jamie onu görür görmez Margot'nun kucağından fırlayıp sokağın karşısına koştu. Babam da onun peşinden koştu. Jamie yerinde duramıyor, Bayan Rothschild'in onu görmezden gelen zavallı yaşlı köpeği Simon'a havlayıp duruyordu. O kadar heyecanlandı ki Bayan Rothschild'm yeşil çizmelerine işedi. Babam özür diliyor ama Bayan Rothschild gülüyordu. "Yıkanınca geçer," dediğini duydum. Güzel görünüyordu; kahverengi saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamıştı, üzerinde de yoga taytı ile sanırım aynıysından Genevieve'de de olan kabarık mont vardı.

"Acele et, baba!" diye seslendi Margot. "Uçuştan üç saat önce havaalanında olmam gerek!"

“Üç saat biraz fazla,” dedim. “İki saat yeterli.” Babamın Jamie’yi tutmaya ve Jamie’nin kaçmaya çalışmasını izledik. Bayan Rothschild onu tek koluyla kaldırıp başına bir öpücük kondurdu.

“Uluslararası uçuşlarda üç saat önce havaalanında olmalısın. Bagaj vereceğim, Lara Jean.”

Kitty bir şey söylemedi; sessizce sokağın karşısındaki köpek karmaşasını izliyordu.

Babam kucığında kıpırdanan Jamie’yle döndüğünde, “Jamie daha fazla sorun çıkarmadan gitsek iyi olur,” dedi. Üçümüz birbirimize sıkıca sarıldık. Margot bana güçlü olmamı fısıldadı. Başımı onaylarcasına salladım, ardından babamla havaalanına doğru yola çıktılar.

Okula giderken bile bu kadar erken uyanmadığımız için bolca vaktimiz vardı. Kitty’yle kendime muzlu pankek yaptım. Kitty hâlâ düşünceliydi. Bir mi yoksa iki tane mi pankek istediğini iki defa sormak zorunda kaldım. Birkaç tane fazladan yapıp okula giderken Peter’la paylaşmak üzere alüminyum folyoya sardım. Bulaşıkları yıkadım. Belleview’daki Janette’e e-posta gönderdim ve anında cevap aldım. Margot’nun yerine gelen kişinin bir ay önce işi bıraktığını ve zamanlamamın mükemmel olduğunu, cumartesi günü görevlerimi konuşmak üzere uğramamı yazmıştı.

Yavaş yavaş her şeyin yoluna girdiğini hissettim: Hedefi vurmuştum. Bunu yapabilirdim.

O soğuk ocak sabahı Peter’ın elini tutarak okula girdiğimde muzlu pankeklerle karnım doymuş ve yeni bir iş bulmuştum. Üzerimde Margot’nun bıraktığı desenli kazağı vardı ve kendimi iyi hissediyordum. Hatta harika.

Not: Seri hâlâ Seriyorum

Peter İngilizce ödevini yazdırmak istediği için ilk durağımız bilgisayar laboratuvarı oldu. Bilgisayarlardan birini açtı ve duvar kâğıdını görünce birden soluğum kesildi.

Biri, kırmızı geceliğimle Peter'ın kucağında olduğum jakuzi videosunun görüntüsünü almıştı. Üzerinde JAKUZIDE ATEŞLİ SEKS yazıyordu. Altında ise YANLIŞ YAPIYORSUNUZ yazıyordu.

“Bu da ne?” diye mırıldandı Peter, laboratuvara göz gezdirerek. Kimse başını kaldırmadı. Yandaki bilgisayara geçti; orada da aynı görüntü vardı. Ancak farklı yazıyla: Üstte, KIZ ÇEKME PAYINDAN HABERSİZ; altta ise ERKEK ALABİLDİKLERİYLE MUTLU yazıyordu.

Bizi *caps* yapmışlardı.

Sonraki günlerde bu fotoğraf her yerde karşımıza çıkmaya devam etti. Başkalarının Instagram ve Facebook profillerinde.

Birine Photoshop programıyla köpekbalığı eklenmişti. Başka bir tanesinde başlarımızın yerine kedi kafaları konmuştu.

Bir tanesinde ise yalnızca AMİŞ BİKİNİSİ yazıyordu.

Peter'ın takımdan arkadaşları bunu aşırı komik bulmuştu ama hepsi de bu işi kendilerinin yapmadığına yemin ediyordu. Öğle yemeğinde Gabe, “Ben Photoshop kullanmayı bile bilmiyorum,” diye açıklama yapıyordu.

Peter sandvicinin yarısını ağzına tıktı. “Peki o zaman kim yapıyor? Jeff Bardugo mu? Carter mı?”

“Dostum, bilmiyorum,” dedi Darrell. “Sonuçta bu bir *caps*. Pek çok kişi yapabilir.”

“İtiraf et, kedili olan bayağı komikti,” dedi Gabe. Ardından bana dönüp, “Affedersin, Large,” dedi.

Sessizliğimi korudum. Kedi kafaları gerçekten komikti. Ama genel olarak komik bir durum değildi. Peter ilk başta gülerek geçiştirmeye çalışmıştı ama artık birkaç gün geçmişti ve rahatsız olduğunun farkındaydım. Dalga konusu olmaya alışık değildi. Sanırım ben de değildim ama bu benim, insanların yaptıklarımla bu kadar ilgilenmelerine alışık olmadığımdan kaynaklanıyordu. Fakat Peter’la çıkmaya başladığımdan beri her yaptığımla ilgileniyorlardı, ben ise ilgilenmemelerini diliyordum.

10

O gün öğleden sonra konferans salonunda üçüncü sınıfların toplantısı vardı. Sınıf başkanımız Reena Patel sahnede mezuniyet balosu için ne kadar para topladığımız ve son sınıf gezisiyle ilgili teklifler hakkında sunum yapıyordu. Koltuğuma iyice sinmiş, kimse bana bakmadığı, fısıldaşarak yorum yapmadığı için rahat rahat oturuyordum.

Reena, sunumunun son sayfasını açtı ve olan oldu. “Me So Horny” şarkısı hoparlörlerden yankılanmaya başladı ve Peter ile videomuz ekranda belirdi. İsimsizkaltak’ın Instagram sayfasından video indirilip kaydedilmiş ve üzerine şarkı eklenmişti. Ayrıca video üzerinde oynama da yapılmıştı. Bu haliyle müziğin son ritminde Peter’in kucağında zıplıyor gibi görünüyordum.

Ah, hayır, hayır, hayır, hayır. Lütfen, hayır.

Her şey bir anda oldu. Herkes çılgık eşliğinde kahkaha atıyor, ekranı gösterip, “Ooo!” diye bağırıyordu. Üçüncü sınıfların danışmanı Bay Vasquez projektörün fişini çekmek

için fırladı. Ardından Peter sahneye koşup donakalan Reena'nın elinden mikrofonu aldı.

“Bunu kim yaptıysa tam bir insan müsveddesi. Kimseyi ilgilendirdiğinden değil ama Lara Jean’le jakuzide seks yapmadık.”

Kulaklarım çınlıyordu. Herkes oturduğu yerde dönüp bana bakıyor, ardından Peter’a dönüyordu.

“Tek yaptığımız öpüşmekti, bu yüzden hepiniz siktirip gidin!” Bay Vasquez mikrofonu Peter’dan almaya çalışıyordu ama Peter elinde tutmayı başardı. Mikrofonu yukarı kaldırıp, “Bunu yapanı bulacağım ve ona haddini bildireceğim!” diye bağırıyordu. Didişme sırasında mikrofonu düşürdü. İnsanlar tezahürat ediyor, kahkaha atıyorlardı. Peter sahneden yaka paça indirilirken oturanlara çılgınca bakıyor, beni arıyordu.

Toplantı sona erince herkes kapılara akın etmeye başladı ama ben yerimde kaldım. Chris beni bulduğunda gözleri parlıyordu. Omuzlarımdan tuttu. “Aaahh, çok çılgıncaydı! Küfretti!”

Hâlâ şoktaydım. Jakuzi videomuz ekrana yansıtılmıştı ve herkes görmüştü. Bay Vasquez ve Instagram’ın ne olduğunu bile bilmeyen yetmiş yaşındaki Bay Glebe de. Hayatımın en tutkulu öpüşmesiydi ve herkes görmüştü.

Chris beni omuzlarımdan sarstı. “Lara Jean! İyi misin?” Sessizce başımı evet anlamında salladım. “Bunu kim yaptıysa ona haddini bildirecek mi? Bunu görmeyi çok isterdim!” Güldü ve vahşi bir tay gibi başını arkaya attı. Videoyu koyanın Genevieve olduğunu bir an için bile düşünmediyse bu çocuk gerçekten aptal. Vay canına, gözünde hakikaten kalın

Not: Seni hâlâ seviyorum

perdeler olmalı.” Chris aniden durup yüzümü inceledi. “İyi olduğuna emin misin?”

“Herkes bizi gördü.”

“Evet, bu berbat bir şey. Genevieve’in başının altından çıktığına eminim. Videoyu, yardakçıların yardımıyla Reena’nın sunumuna ekletmiş olmalı.” Chris iğrenerek başını iki yana salladı. “Tam bir kaltak. Gerçi Peter’in açıklama yapması hoşuma gitti. Yani ona prim vermek istemiyorum ama mertçe bir hareketti. Benim hakkımdaki yanlış anlaşılımları ortadan kaldırmak için hiçbir erkek açıklama yapmadı.”

Birinci sınıftayken, herkese Chris’le soyunma odasında seks yaptığını söyleyen çocuğu kastettiğini biliyordum. Bayan Duvall’i ve bana söylediklerini düşündüm. Muhtemelen Chris’i sürekli parti yapan, önüne gelenle yatan ve “bundan daha iyi” olmayan kızların içine dahil ederdi. Fakat yanılmış olurdu. Hepimiz aynıydık.

Okuldan çıktığımda çantamda telefonum titredi. Peter’dı.

Şartlı tahliyle bırakıldım. Arabamda
buluşalım!

Peter’in arabanın içinde klima açık bir şekilde beni beklediği otoparka koştum. Sırtarak, “Erkeğini öpmeyecek misin? Hapishaneden çıktım,” dedi.

“Peter! Komik değil. Uzaklaştırma mı aldın?”

Sırtıttı. “Yok. Tatlı dille onları ikna ettim. Müdür Lochlan beni sever. Uzaklaştırılabilirdim. Başka biri olsaydı...”

Ah, Peter. “Şu an böbürlenmenin hiç sırası değil, lütfen.”

JENNY HAN

“Lochlan’m odasından çıktığımda ikinci sınıflardan bir grup kız beni bekliyordu. ‘Kavinsky, çok romantiksin,’ falan dediler.” Islık çalmaya başlayınca ona ters ters baktım. Beni kendine çekti. “Hey, senin olduğumu biliyorlar. Amiş bikinisinde görmek istediğim tek kız sensin.”

Elimde olmadan güldüm. Peter ilgiye bayılırdı ve ben ona ilgi gösteren herhangi bir kız olmaktan nefret ediyordum ama bazen durumu gerçekten zorlaştırıyordu. Ayrıca gerçekten romantikti.

Yanağıma bir öpücük kondurup yüzünü yüzüme sürttü. “Halledeceğimi söylememiş miydin, Covey?”

“Söylemiştin,” dedim saçını okşayarak.

“Ee, iyi iş çıkardım mı bari?”

“Çıkardın.” Mutlu olması için ona iyi iş çıkardığını söylemem yeterliydi. Yol boyunca hep gülümsedi. Ama ben hâlâ olanları düşünüyordum.

O gece Peter’la lakros takımının partisine gitmekten vazgeçtim. Ertesi gün Janette’le yapacağımız görüşmeye hazırlanmam gerektiğini söyledim ama asıl sebebin bu olmadığını ikimiz de biliyorduk. Israr edip birbirimize her zaman doğruyu söylemeye söz verdiğimizizi hatırlatabilirdi ama yapmadı. Sadece bir süre kendi yuvama kapanmalıydım, hazır olduğumda yeniden çıkıp iyi olacaktım.

O akşam *chai* şekerli, tarçınlı ve *eggnog* kremalı kurabiye yaptım. Tadı bir şölen gibiydi. Tatlı yapmak beni sakinleştiriyor, yatıştırıyordu. Bir şey düşünmek istemediğimde tatlı yapardım. Fazla çaba gerektirmeyen bir uğraştı; sadece talimatlara uyuyordunuz ve ortaya bir şey çıkarmış oluyordunuz.

Malzemelerden gerçek bir tatlıya dönüşme serüveni sihir gibiydi. Abrakadabra, lezzet!

Gece yarısından sonra kurabiyeleri soğumaya bırakıp kedili pijamalarımı giydim, kitap okumak üzere yatağa uzanmıştım ki penceremde bir tıkırtı duydum. Chris olduğunu düşündüm. Kilitleyip kilitlemediğimi kontrol etmek için pencerenin önüne gittim ama Chris değil, Peter'di! Camı kaldırdım. "Aman Tanrım, Peter! Burada ne işin var?" diye fısıldarken kalbim güm güm atıyordu. "Babam evde!"

Peter içeri girdi. Lacivert bere takmış, şişkin bir yelek giymişti. Beresini çıkardı ve sırtarak, "Şişşt, uyandıracaksın," dedi.

Koşup odamın kapısını kilitledim. "Peter! Burada olmamalısın!" Hem telaşlanmış hem de heyecanlanmıştım. Josh'tan sonra hiçbir erkek odama girmemişti. Zaten o da çok uzun zaman önceydi.

Peter ayakkabılarını çıkarmaya başlamıştı bile. "Bırak da birkaç dakika kalayım."

Sutyen takmadığım için kollarımı göğsümde birleştirdim ve "Sadece birkaç dakika kalacaksan neden ayakkabılarını çıkarıyorsun?" dedim.

Sorumu duymazdan gelip yatağıma oturdu. "Hey, neden Amiş bikinini giymiyorsun? Çok seksi." Başına vurmak üzere harekete geçmişim ki belimden kavrayıp beni kendine çekti. Küçük bir çocuk gibi başını karnıma gömdü. "Benim yüzümden olanlar için özür dilerim," dedi boğuk sesle.

Başına dokundum; saçları yumuşacık ve ipek gibiydi. "Sorun değil, Peter. Senin suçun olmadığını biliyorum." Çalar saatime baktım. "On beş dakika kalabilirsin, sonra gitmen

gerek.” Peter başını onaylarcasına sallayıp beni bıraktı. Yanına oturup başımı omzuna koydum. Zamanın yavaşlamasını diliyordum. “Parti nasıldı?”

“Sensiz sıkıcıydı.”

“Yalancı.”

Güldü. “Bu akşam ne pişirdin?”

“Bir şey pişirdiğimi nereden bildin?”

Peter beni kokladı. “Şeker ve tereyağı kokuyorsun.”

“*Chai* şekerli, *eggnog* kremalı kurabiye.”

“Giderken biraz alabilir miyim?”

Başımı evet anlamında salladım ve duvara yaslandık. Kolunu omzuma atınca kendimi güvende hissettim. “On iki dakika kaldı,” dedim omzuna doğru ve gülümsediğini hissettim.

“O zaman iyi değerlendirelim.” Öpüşmeye başladık. Daha önce hiçbir erkekle yatağımda öpüşmemiştim. Bu tamamen yeni bir durumdu. Bir daha yatağıma eskisi gibi bakabileceğimden emin değildim. Öpüşme arasında, “Ne kadar vaktim kaldı?” diye sordu Peter.

Saatime baktım. “Yedi dakika.” Belki beş dakika ekleyebilirdim.

“Öyleyse uzanabilir miyiz?”

Omzuna vurdum. “Peter!”

“Sadece sana sarılmak istedim! Daha fazlasına niyetim olsa yedi dakikadan fazlasına ihtiyacım olurdu.”

Uzandık. Sırtım onun göğsüne değiyordu, vücudu benimkiyle kavis aldı, kolunu benimkine doladı. Çenesiyle, ensem ile omzum arasındaki boşluğa sokuldu. Bugüne kadar yaptığımız en güzel şey olabilirdi. O kadar hoşuma gitti ki uyuyakalmamaya dikkat etmemiz gerektiğini kendime hatırl-

Not: Seni hâlâ seviyorum

latıp durmak zorunda kaldım. Gözlerimi kapamak istiyordum ama bakışlarımı saate diktim.

“Kaşık pozisyonu en güzeli,” diye iç geçirdiğinde, bunu duymamayı dilerdim çünkü bana Genevieve’le kim bilir kaç defa bu pozisyonda yattıklarını düşündürdü.

On beş dakika dolduğunda yataktan o kadar hızlı kalktım ki Peter yerinden fırladı. Omzuna vurdum. “Gitme vakti, dostum.”

Suratını astı. “Haydi ama, Covey!”

Kararlı bir şekilde başımı iki yana salladım.

Genevieve’i aklıma getirmeseydin sana beş dakika daha verebilirdim.

Bir poşet kurabiyeyle Peter’ı gönderdikten sonra yatağa uzanıp gözlerimi kapadım ve kollarının hâlâ bana sarılı olduğunu hayal ettim. O şekilde uyuyakalmışım.

11

Ertesi gün defterimi ve not defterim ve kalemimle Janette'in Belleview'deki ofisine gittim. "Elişi dersi vermek gibi bir fikrim var. 'Yaşlılar İçin Nostalji Albümü'." Janette başını onaylarcasına sallayınca devam ettim. "Onlara nasıl albüm yapılacağını öğretirim. Eski fotoğrafları ile anılarını gözden geçiririz, eski şarkılar dinleriz."

"Harika bir fikir," dedi Janette.

"Bu dersi verebilirim, ayrıca cuma akşamları kokteyl saatinden sorumlu olabilirim."

Janette ton balıklı sandivicinden bir ısırık aldı. "Kokteyl saatini kaldırabiliriz."

"Kaldırmak mı?" diye tekrar ettim inanamayarak.

Omuz silkti. "Bilgisayar dersi vermeye başladığımızdan beri katılım oranı azaldı. Sakinler, onlar için yepyeni bir dünya olan Netflix'i keşfetti."

"Bunu özel bir etkinlik gibi yapsak nasıl olur?"

Not: Seni hâlâ seviyorum

“Gösterişli şeylere ayıracak bütçemiz yok, Lara Jean. Eminim Margot sana burada nasıl idare ettiğimizden bahsetmiştir. Kısıtlı bir bütçemiz var.”

“Hayır, hayır, kendi yapacağımız şeyler olabilir. Ufak dokunuşlar bile fark yaratır. Mesela erkekler için ceket giyme şartı koyarız. Bir de plastik bardaklar yerine yemek salonundan cam eşyaları alamaz mıyız?” Janette sözümü kesmeden dinliyordu, ben de devam ettim. “Fıstıkları güzel bir kâseye koymak varken neden kutudan servis edelim ki?”

“Kabin farklı olması fıstıkların tadını değiştirmmez.”

“Kristal kâsede servis edilirlerse daha zarif olur.”

Çok fazla konuşmuştum. Anladığımı kadarıyla Janette bunların çok fazla sorun yaratacağını düşünüyordu. “Kristal kâselerimiz yok, Lara Jean.”

“Eminim evden bir tane yürütebilirim,” dedim.

“Her cuma akşamı için çok zahmetli bir girişim.”

“Şey, ayda bir kez yapılabilir. Böylece daha özel hissettirir. Neden ayda bir gün fırsat yaratıp kokteyl akşamlarını daha güzel bir şekilde organize etmeyelim ki?” diye önerdim. “İnsanlara o geceyi özlemeleri için şans da vermiş oluruz. Beklenti yaratırız, daha sonra olması gerektiği şekilde yaparız.” Janette istemeyerek başını onaylarcasına salladı ve o fikrini değiştirmeden, “Beni asistanın olarak düşün, Janette. Hepsini bana bırak. Ben her şeyi halledeceğim,” dedim.

Omuz silkti. “Yap bakalım.”

Akşam Peter aradığında odamda Chris’le takılıyorduk. “Evinin önünden geçiyorum,” dedi. “Bir şeyler yapmak ister misin?”

“Hayır!” diye bağırdı Chris. “Lara Jean meşgul.”

Peter homurdandı.

“Üzgünüm,” dedim. “Chris burada.”

Peter daha sonra arayacağını söyleyip telefonu kapadı. Telefonu daha yeni elimden bırakmıştım ki Chris, “Lütfen sevgili yapınca ortadan kaybolan kızlardan olma,” diye sızlandı.

‘O kızlar’a oldukça aşınaydım çünkü Chris ne zaman biriyle tanışsa ortadan kaybolurdu. Bunu hatırlatmama fırsat vermeden konuşmaya devam etti. “Ayrıca o gevşek hayranlardan da olma. Onlardan nefret ediyorum. Hayran olacak daha iyi bir şey bulamıyor musunuz? Mesela müzik grubu falan? Aman Tanrım, ben önemli bir müzik grubunun mükemmel bir hayranı olurdum. İlham kaynağı olmak gibi.”

“Kendi grubunu kurma fikrine ne oldu?”

Chris omuz silkti. “Başçı çocuk kaykay yaparken elini mahvettiğinden beri kimsenin içinden gelmiyor. Hey, yarın gece arabayla DC’deki Felt Tip grubunun konserine gitmek ister misin? Frank babasının minibüsünü alacak. Büyük ihtimalle sana da yer vardır.”

Frank’in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, Chris de onunla muhtemelen iki dakika falan sohbet etmişti. İnsanların isimlerini, onları zaten tanıyormuşum gibi söylerdi. “Gelemem. Ertesi gün okul var.”

Suratını ekşitti. “İşte bundan bahsediyorum. ‘O kızlardan’ birine dönüşmeye başladın bile.”

“Alakası yok, Chris. Birincisi, babam ertesi gün okul varken asla DC’ye gitmeme izin vermez. İkincisi, Frank’in kim olduğunu bilmiyorum ve minibüsüne binmeyeceğim. Üçüncüsüyse, Felt Tip’in tarzım olmadığına dair içimde bir his var. Benim tarzım mı?”

Not: Seni hâlâ seviyorum

“Hayır,” diye itiraf etti. “Peki. O zaman bir sonraki telefime evet demek zorundasın. A-B-C ‘işte tüm sebeplerim’ saçmalığı olmayacak.”

“Pekâlâ,” dedim ama midemde bir kıpırtı oluştu. Konu Chris olunca neye bulaştığınızı asla bilemezsiniz. Gerçi Chris’i tanıyordum ve muhtemelen verdiğim sözü çoktan unutmuştu.

Yere oturup manikür işine koyulduk. Chris altın rengi kalemlerinden birini alıp tırnağına minik yıldızlar çizmeye koyuldu. Ben de tırnağıma eflatun oje sürüp üzerine koyu mor çiçekler yapacaktım. “Chris, sağ elime baş harflerimi çizer misin?” Elimi kaldırdım. “Yüzük parmağımdan başparmağıma, *LJSC*.”

“Süslü mü yoksa standart mı?”

Bir bakış attım. “Haydi ama. Karşında kim duruyor senin?” Aynı anda, “Süslü,” dedik.

Chris elyazısında iyiydi. Hatta o kadar iyiydi ki harflere hayranlıkla bakarken, “Aklıma bir fikir geldi,” dedim. “Bellevue’de manikür yapmaya başlasak? Oranın sakinleri buna bayılır.”

“Kaç paraya?”

“Bedavaya! Kamu hizmeti gibi düşün ama zorunlu değil. İçinden gelen bir iyilik. Orada yaşayanların bazıları tırnaklarını düzgün kesemiyor. Elleri boğumlu. Ayak parmakları da. Tırnakları kalınlaşıyor ve...” Chris’in yüzündeki iğrenme ifadesini görünce sustum. “Belki bahşiş kavanozumuz olabilir.”

“Yaşlı insanların tırnaklarını bedavaya kesmem. Bunu elli dolardan aşağı yapmam. Büyükbabamın ayaklarını görmüştüm; tırnakları kartal pençesi gibi.” Başparmağıma geçip

süslü bir C yaptı. “Bitti. Tanrım, çok iyiyim.” Başını arkaya atıp, “Kitty, buraya gel!” diye bağırdı.

Kitty koşarak odama geldi. “Ne? İşim var.”

Chris, “İşim var” diyerek Kitty’nin taklidini etti. “Bana diyet kola getirirsen senin tırnaklarını da Lara Jean’inkiler gibi yaparım.” Manken gibi gösterişli bir tavırla ona tırnaklarımı gösterdim. Chris parmaklarıyla saydı. “Kitty Covey, tam uyuyor.”

Kitty hemen fırladı. Arkasından, “Bana da getir!” diye seslendim.

“Buzlu olsun!” diye bağırdı Chris. Ardından özlemle iç geçirdi. “Keşke benim de kardeşim olsaydı. Ona emirler yağdırmak harika olurdu.”

“Kitty çoğu zaman söylediklerimizi yapmıyor. Bunu sırf sana saygı duyduğu için yapıyor.”

“Bana saygı duyuyor, değil mi?” Chris gülümseyerek çorabındaki tüyü çekti.

Kitty eskiden Genevieve’e de saygı duyardı. Bir nevi ona hayrandı. “Hey,” dedim bir anda. “Büyükannen nasıl?”

“İyi. Sapasağlam.”

“Peki ailenin geri kalanı? Her şey yolunda mı?”

Chris omuz silkti. “Evet. Her şey yolunda.

Himm. Chris böyle diyorsa Genevieve’in ailesiyle ilgili ne kadar kötü bir durum olabilirdi ki? Ya kötü bir şey yoktu ya da bu da Genevieve’in yalanlarından biriydi. Çocukken bile ya annesiyle sorun yaşamamak —bu durumda suçu bana atardı— ya da yetişkinlerin sevgisini kazanmak için sık sık yalan söylerdi.

Not: Seni hâlâ seviyorum

Chris bana baktı. “Kara kara ne düşünüyorsun? Hâlâ seks kaseti yüzünden mi gerginsin?”

“Seks yapmıyorsan ona seks kaseti denmez!”

“Sakin ol, Lara Jean. Eminim Peter’ın sahne konuşması işe yaramıştır ve insanlar artık sizinle uğraşmayı bırakacaklardır. Bir sonraki skandala geçecekler.”

“Umarım haklısındır.”

“Güven bana, gelecek hafta kafayı takacakları yeni biri ya da bir şey çıkacaktır.”

Chris insanların bir sonraki skandala geçecekleri konusunda haklıydı. Sah günü ikinci sınıf öğrencilerinden Clark soyunma odasında mastürbasyon yaparken yakalandı ve herkesin dilinde yalnızca bu vardı. Ne şanslıydım!

12

Stormy'ye göre dünyada kalp kıranlar ve kalbi kırılanlar olmak üzere iki tür kız vardı. Stormy'nin hangi gruptan olduğu belliydi.

Stormy'nin kadife koltuğunda bağdaş kurmuş büyük bir ayakkabı kutusu içindeki çoğu siyah-beyaz olan fotoğraflara bakıyordum. Koleksiyon dersime katılmayı kabul etmişti ve düzenleme işine çoktan başlamıştık. Fotoğrafları birkaç gruba ayırmıştım. Stormy'nin çocukluğu, gençlik yılları; ilk, ikinci ve dördüncü düğünü. Üçüncü düğününden hiç fotoğraf yoktu çünkü gizlice evlenmişlerdi.

“*Ben* kalp kıranım ama *sen*, Lara Jean, kalbi kırılansın.” Söylediklerini vurgulamak için kaşlarını kaldırdı. Sanırım bugün kaşlarını kalemle boyamayı unutmuştu.

Söylediklerini düşündüm. Kalbi kırılan kız olmak istemiyordum ama erkeklerin kalplerini kırmak da istemiyordum. “Stormy, lisedeyken çok sevgilin oldu mu?”

“Ah, tabii ki. Onlarca. Benim zamanımda öyleydi. Cuma Burt’le açık hava sineması, cumartesi Sam’le balo. Seçenek-

Not: Seni hâlâ seviyorum

lerimizi geniş tutardık. Bir kız emin olmadıkça birine bağlı kalmazdı.”

“Emin olmadıkça mı?”

“*Evlenmek* istediğine emin olmadıkça. Yoksa niye eğlenmeye son versin ki?”

Stormy’nin straplez, kabarık etekli, lületaşı renkli balo elbisesi giydiği fotoğrafını elime aldım. Açık sarı saçları ve kalkık kaşıyla Grace Kelly’nin sinsi kuzeni gibiydi. Yanında bir çocuk vardı; uzun boylu ya da yakışıklı değildi ama ilginç bir yanı vardı. Gözlerinde bir pırıltı. “Stormy, bu fotoğrafta kaç yaşındasın?”

Stormy fotoğrafa baktı. “On altı ya da on yedi. Senin yaşlarında.”

“Yanındaki kim?”

Stormy yüzünü kuru kayısı gibi kırıştırarak fotoğrafa yakından baktı. Kırmızı ojeli tırnağıyla fotoğrafa hafifçe vurdu. “Walter! Ona Walt derdik. Çok çekiciydi.”

“Erkek arkadaşın mıydı?”

“Hayır, yalnızca ara sıra görüştüğüm biriydi.” Kaşlarını oynattı. “Gölde çıplak yüzerken polise yakalanmıştık. Büyük bir *skandal*dı. Üzerimde yalnızca battaniyeyle polis arabasında eve götürülmüştüm.”

“Peki, insanlar hakkınızda dedikodu yaptılar mı?”

“*Bien sûr.*”⁴

“Ben de kendi çapımda bir *skandal* yaşadım,” dedim. Ardından ona jakuzili video olayı ile yarattığı etkiden bah-

4 (Fr.) Elbette. (ç. n.)

settim. Ona *caps*'in ne olduğunu açıklamak zorunda kaldım. O kadar hoşuna gitmişti ki adeta olayın şehvetiyle titriyordu.

“Mükemmel!” dedi. “Böyle bir şey yaşamış olman beni çok rahatlattı. Dedikodusu yapılan kız olmak, iyi aile kızı olmaktan çok daha ilgi çekicidir.”

“Stormy, bu olay internette. İnternette sonsuza kadar var olacak. Okuldaki bir dedikodudan ibaret değil. Ayrıca ben iyi aile kızı sayılırım.”

“Hayır, iyi aile kızı olan ablan Margaret.”

“Margot,” diye düzelttim.

“Kesinlikle Margaret tipi var. Yani, ciddiym, her cuma akşamını huzurevinde geçirmek! En güzel yıllarımı lanet olası huzurevinde geçiren bir genç kız olsam bileklerimi keserdim. Fransızcam için kusura bakma.” Arkasındaki yastığı kabarttı. “Büyük çocuklar her zaman üstün başarılar hedefleyen sıkıcı tipler olur. Oğlum Stanley korkunç derecede sıkıcı. En kötüsü o. Tanrı aşkına, kendisi ayak hastalıkları uzmanı! Sanırım adını Stanley koyduğum için suçlu benim. Gerçi benim fikrim değildi. Kayınvalidem ölmüş kocasının adını verelim diye tutturmuştu. Yüce Tanrım, o kadın tam bir kocakarıydı.” Stormy buzlu çayından bir yudum aldı. “Ortancaların eğlenceli tipler olması beklenir, bilirsin. Bu, seninle ortak özelliğimiz. Çok sık gelmemene seviniyordum. Başını derde sokmanı bekliyordum. Haklıymışım. Gerçi *biraz* daha fazla gelebilirdin.”

Karşısındakini suçlu hissettirmekte Stormy'nin üzerine yoktu. Kırgın bir şekilde dudak bükmemekte uzmandı.

“Artık burada düzenli bir işim olduğu için daha sık geleceğim.”

Not: Seni hâlâ seviyorum

“Eh, o kadar da sık değilmiş.” Bir anda neşelendi. “Ama bir dahakine seninkini de getir. Burada biraz delikanlı görmek bize iyi gelir. Ortamı kasıp kavurur. Yakışıklı mı?”

“Evet, çok yakışıklı.” Yakışıklıların da yakışıklısı.

Stormy el çırttı. “Öyleyse onu getirmek zorundasın. Ama bana önceden haber ver ki harika görüneyim. Ee, hazırda beklettiğin başka kimler var?”

Güldüm. “Hiç kimse! Dedim ya sana, erkek arkadaşım var.”

“Hımm.” Tek söylediği bu oldu. Yalnızca, *humm*. Ardından, “Senin yaşlarında bir torunum var. Hâlâ lisede. Belki bir ara uğrayıp seninle tanışmasını söylerim. Bir kızın seçenekleri olması iyidir,” dedi. Torununun nasıl biri olduğunu merak ettim; muhtemelen Stormy gibi tam bir oyuncuydu. Hayır, teşekkürler demek için ağzımı açtığımda, “*Şışt*,” diyerek beni susturdu. “Koleksiyonu bitirdiğimizde anılarımı bilgisayara yazmanı istiyorum. Adını *Fırtına Öncesi Sessizlik* ya da *Fırtınalar* koymayı planlıyorum.” Mırıldanmaya başladı. “Fırtınalar ,” diye şarkı söyledi. “Artık birlikte değiliz diye... yağmur hiç dinmiyor...” Aniden durdu. “Kabare gecesi düzenlemeliyiz! Düşünsene, Lara Jean. Sen smokin giymişsin. Benim kırmızı daracık elbisem piyanonun üzerine dökülüyor. Bay Morales kalp krizi geçirir.”

Güldüm. “Kalp krizi geçirtmeyelim. Belki hafif bir çarpıntı.”

Stormy omuz silkip şarkı söylemeye devam ederken kalçasını oynattı. “Fırtınalar...”

Ona müdahale etmezsem kendini şarkı söylemeye kaptıracaktı. “Stormy, John F. Kennedy öldüğünde neredeydin?”

“Bir cuma günüydü. Briç kulübüm için ananaslı kek yapıyordum. Keki tam fırına koymuştum ki haberleri gördüm ve kek tamamen aklımdan çıktı. Az kalsın evi yakacaktım. İş yüzünden mutfağı yeniden boyatmamız gerekti.” Saçlarıyla oynadı. “O adam bir azizdi. Bir prens. Altın çağımda onunla tanışsaydım gerçekten eğlenebilirdik. Bir keresinde havaalanında bir Kennedy’yle flört etmiştim. Barda yanıma sokulup bana martini ısmarladı. Eskiden havaalanları çok daha göz alıcı yerlerdi. İnsanlar seyahat için özel olarak giyinirlerdi. Günümüzde gençler o korkunç koyun derisi botlar ve pijamalarla uçağa biniyor ve insanın göz zevkini bozuyorlar. Ben posta kutuma gitmek için bile o halde dışarı çıkmam.”

“Hangi Kennedy?” diye sordum.

“Hı? Ah, bilmiyorum. En azından Kennedy çenesi vardı.”

Gülmemek için dudagımı ısırdım. Stormy ve kaçamakları. “Ananaslı tepetaklak kek tarifini alabilir miyim?”

“Elbette, tatlım. Hazır kek, ananas, esmer şeker ve üzerine maraska kirazı. Ama dikkat et de *halka* ananas al, *parça* değil.”

Bu kek kulağa korkunç geliyordu. Nazıkçe başımı sallamaya çalıştım ama Stormy’nin gözünden kaçmadı. “Sence sıkıcı ve yaşlı bir ev kadını gibi oturup kek yapmaya vaktim var mıydı?”

“Sen asla sıkıcı olamazsın,” dedim. Doğruydu ve duymak istediğinin bu olduğunu biliyordum.

“Daha az kek yapıp hayatı daha çok yaşayabilirsin.” Ak-sileşiyordu ve bana asla aksi davranmazdı. “Gençlik gençlerin elinde heba oluyor.” Kaşlarını çattı. “Bacaklarım ağrıyor. Bana biraz Tylenol PM getirir misin?”

Tekrar gözüne girmek için hemen ayağa fırladım. “Nerede?”

Not: Seni hâlâ seviyorum

“Mutfakta, eviyeinin yanındaki çekmecedeyim.”

Çekmeceyi karıştırdım ama ilacı bulamadım. Sadece birkaç pil, pudra, McDonald’s peçeteleri, şeker paketleri ve kararmış bir muz vardı. Muzu gizlice çöpe attım. “Stormy, ilaçlarını bulamıyorum. Başka bir yerde olabilirler mi?”

“Boş versene” diye tersledi ve yanıma gelip beni kenara itti. “Kendim bulurum.”

“Çay koymamı ister misin?” Stormy yaşlıydı, bu yüzden böyle davranıyordu. Kasten sert davranmadığını biliyordum.

“Çay yaşlılar içindir. Ben kokteyl istiyorum.”

“Hemen geliyor,” dedim.

13

Yaşlılara koleksiyon dersim başlamıştı ama itiraf etmeliyim ki biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Yalnızca Stormy, hayat dolu Alicia Ito –kısa boylu, tırnakları ojeli, kısa saçlıydı– ve Stormy’ye tutulduğumu düşündüğüm kurnaz Bay Morales katılıyordu. Ya da Alicia’ya. Hangisine tutulduğumu anlamak zordu, çünkü herkesle flört ediyordu ama albümünde ikisine de tam sayfa ayırmıştı. Albümün adını “Eski Güzel Günler” koymaya karar verdi. Stormy’nin sayfasını müzik notaları, piyano tuşları ve geçen yıl düzenlenen disko gecesinde dans ederken çekildikleri bir fotoğrafla doldurdu. Alicia’nın sayfasının üzerinde hâlâ çalışıyordu ama Alicia’nın avludaki bankta oturmuş, gökyüzüne bakarken çekildiği fotoğraf odak noktasıydı. Etrafına çiçek çıkartmaları yapıştırmıştı. Çok romantikti.

Fazla bütçem olmadığı için kendi malzemelerimden getirmiştim. Ayrıca dergilerden resimler, başka yerlerden buldukları toka ve düğmeleri biriktirmelerini söylemiştim. Stormy de benim gibi eski eşyaları biriktirirdi, bu yüzden her türlü malzemesi vardı. Çocuklarının vaftiz elbiselerinden dantel,

kocasıyla (“Sorma” demişti) tanıştığı motelden aldığı kibrit kutusu, Paris’te gittiği kabarelerin biletleri. (“1920’lerde Paris mi? Hemingway’le tanıştın mı?” diye sorduğumda bana keskin bir bakış atarak tabii ki *o kadar* yaşlı olmadığını ve tarih dersine ihtiyacım olduğunu söyledi.) Alicia’nın daha minimalist ve temiz bir tarzı vardı. Her resmin altına siyah keçeli kalemimle Japonca açıklamasını yazıyordu.

“Burada ne yazıyor?” diye sordum, Alicia ile kocası Phil’in plastik sarı pançolarla Niagara Şelalesi’nde el ele tutuşmuş fotoğrafın altındaki yazıyı göstererek.

Alicia gülmüsedti. “Yağmura yakalandığımız gün, yazıyor.”

Demek Alicia da romantikti. “Onu çok özleyor olmalısın.” Phil bir sene önce ölmüştü. Cuma kokteylleri için Margot’ya yardım ettiğim dönemde onu sadece birkaç defa görmüştüm. Phil demans hastasıydı, pek konuşmazdı. Salonda tekerlekli sandalyesinde oturur, insanlara gülümserdi. Alicia onun yanından asla ayrılmazdı.

“Onu her gün özleyorum,” derken gözleri doldu.

Stormy kulağının arkasına sıkıştırdığı simli yeşil kalemle aramıza girip, “Alicia, sayfalarını biraz daha süslemelisin,” dedi ve bir yaprak dolusu şemsiye çıkartmasını ona attı.

“Hayır, teşekkürler,” dedi Alicia sertçe ve çıkartmaları Stormy’ye geri attı. “Tarzımız farklı.”

Stormy gözlerini kıstı.

Ortamı yumuşatmak için hemen hoparlörlerin başına gidip müziğin sesini açtım. Stormy dans ederek bana gelirken, “Johnny Angel, Johnny Angel. Sen benim için bir meleksin,” diye şarkı söylüyordu. El ele tutuşup birlikte söyledik: “İkimizi hayal ediyorum, nasıl olacağını...”

Alicia tuvalete gittiğinde Stormy, “Ah, ne sıkıcı ama,” dedi.

“Sıkıcı olduğunu düşünmüyorum,” dedim.

Stormy parlak pembe ojeli tırnağını bana doğru kaldırdı. “İkiniz de Asyalısınız diye sakın onu benden çok seveyim deme.”

Huzurevinde vakit geçirdikçe yaşlıların kısmen ırkçı söylemlerine alışmıştım. En azından Stormy artık “Doğulu” kelimesini kullanmıyordu. “İkinizi de eşit seviyorum,” dedim.

“Öyle bir şey yok,” diye homurdandı. “Hiç kimse insanları eşit şekilde sevemez.”

“Çocuklarını eşit derecede sevmiyor musun?”

“Tabii ki hayır.”

“Ebeveynlerin çocuklarını eşit derecede sevdiğini sanırdım?”

“Tabii ki hayır. Benim en sevdiğim çocuğum Kent. En küçük olan. Çünkü tam bir ana kuzusu. Beni her pazar ziyaret eder.”

“Anne ve babamın daha çok sevdikleri bir çocuğu olduğunu sanmıyorum,” dedim. Çünkü doğru olan buydu. Gerçekten doğru muydu? Biri başıma silah dayayıp babamın favorisinin hangi çocuğu olduğu konusunda beni seçim yapmak zorunda bıraksa kimin adını söylerdim? Muhtemelen Margot’ydü. Birbirlerine çok benziyorlardı. Margot da babam gibi, belgesel ve kuş gözlemine ilgi duyuyordu. Kitty henüz küçüktü ve bu da doğrudan onu üst sıraya taşıyordu. Peki bu durumda ortanca çocuk olarak ben ne oluyordum? Belki de annemin favorisiydim. Keşke bilebilseydim. Babama sorabilirdim ama doğruyu söyleyeceğinden şüpheliydim. Belki Margot söylerdi. Ben Margot ile Kitty arasında asla seçim yapamazdım. Ama mesela ikisi de boğuluyor olsa ve sadece birine can yeleği at-

Not: Seni hâlâ seviyorum

mak zorunda olsam, Kitty'yi seçerdim. Aksi takdirde Margot beni asla affetmezdi. Kitty bize emanetti.

Kitty'yi kaybetme düşüncesi beni daha ılımlı ve düşünceli bir ruh haline itti, bu yüzden akşam o uyuduktan sonra en sevdiği tarçınlı kurabiyeden yaptım. Buzlukta bir poşet donmuş kurabiye hamuru vardı; hepsi de silindir şeklindeydi, böylece ne zaman canımız kurabiye çekse yirmi dakika içinde sorun çözüldü. Kitty ertesi gün beslenme çantasını açtığında hoş bir sürprizle karşılaşacaktı.

Yapmamam gerektiğini bildiğim halde Jamie'ye de bir tane kurabiye verdim. Ama o öyle üzgün yavru köpek gözleriyle bakmaya devam ettikçe dayanamadım.

14

“Nerelere dalıp gittin öyle?” Peter dikkatimi çekmek için kaşığıyla alnıma hafifçe vurdu. Okuldan sonra bir kafede ödev yapıyorduk.

Plastik bardağıma iki paket şeker boşaltıp pipetimle karıştırdım. Büyük bir yudum aldığımda şeker parçacıkları dişlerimin arasında çıtırdadı. “Bizim yaşımızdakilerin 1950’lerdeymişiz gibi âşık olması ne hoş olurdu diye düşünüyordum.” Âşık olmak kalıbını kullandığıma pişman oldum ama artık çok geçti, kelimeler ağzımdan çıkmıştı bir kere. Fark etmediğini umarak konuşmaya devam ettim. “Ellilerde insanlar yalnızca çıkıyorlardı, gayet basit. Mesela bir akşam Burt seni açık hava sinemasına götürürken, ertesi akşam Walter’la çoraplı dansa gidiyordun.”

Peter şaşkınlıkla, “Çoraplı dans mı?” diye sordu.

“*Grease*’deki gibi bir dans türü.” Peter bana boş boş baktı. “*Grease*’i izlemedin mi? Dün akşam televizyonda gösterildi. Her neyse. Asıl konu, o dönemde rozet almadığın sürece birinin kız arkadaşı sayılmıyordun.”

Not: Seni hâlâ seviyorum

“Rozet mi?” diye tekrarladı Peter.

“Evet, bir erkek kıza kardeşlik rozetini verirse bu ilişkilerinin ciddi olduğu anlamına geliyordu. Ama rozeti alana dek gerçek anlamda birlikte sayılmıyorlardı.”

“Ama ben bir kardeşliğe dahil değilim. Kardeşlik rozetinin nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyorum.”

“Kesinlikle,” dedim.

“Bir dakika... Rozet istediğini mi söylemeye çalışıyorsun yoksa istemediğini mi?”

“İkisini de söylemeye çalışmıyorum. Sadece diyorum ki, sence de eski usul çok hoş değil mi? Eski moda ama neredeyse...” Margot hep ne derdi? “Postfeminist.”

“Dur. Yani başka erkeklerle de mi çıkmak istiyorsun?” Morali bozulmuş gibi değil de daha çok kafası karışmış gibiydi.

“Hayır! Sadece gözlem yapıyorum. Bence o tarz bir çıkma yeniden moda olsa güzel olurdu. Tatlı bir yanı var. Ablam, Josh’la işlerin bu kadar ciddiye binmemiş olmasını dilediğini söyledi. Genevieve’le ilişkinizin bu kadar ciddileşmesinden ne kadar nefret ettiğini sen kendin söyledin. Ayrıldığımızda işlerin, aynı mekânda bulunmaya katlanamayacağımız kadar kötüleşmesini istemiyorum. Ne olursa olsun, arkadaş kalmak istiyorum.”

Peter bunu duymazdan geldi. “Genevieve’le aramızdakiler Genevieve’in karakteri yüzünden karmaşık. Seninle olduğu gibi değil. Sen farklısın.”

Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Fazla meraklı görünmemeye çalışarak, “Nasıl farklı?” diye sordum. İltifat aradığımın farkındaydım ama umurumda değildi.

“Seninle olmak rahat. Beni delirtip sürekli çabalamama sebep olmuyorsun. Sen...” Peter yüzüme bakarken duraksadı. “Ne? Ne dedim?”

Tüm vücudum kasıldı. Hiçbir kız bu söylediklerini duymak istemezdi. Hiçbir kız. Bir kız, erkeğin onun için delirmesini ve çaba göstermesini *isterdi*. Sonuçta bu, aşkın bir parçası değil miydi?

“Bunu iyi anlamda söyledim, Lara Jean. Kızdın mı? Kızma.” Bitkince yüzünü ovuşturdu.

Tereddüt ettim. Peter’la birbirimize doğruları söylüyorduk; başından beri böyleydi. İkimizin de buna devam etmesini istiyordum. Ama gözlerinde aniden beliren endişeyi ve belirsizliği yakaladım; onda görmeye alışık olduğum bir ifade değildi. Bundan hoşlanmadım. Yeniden bir araya geleli sadece birkaç hafta olmuştu ve kötü bir şey kastetmediğini bile bile kavga çıkarmak istemiyordum. “Hayır, kızmadım,” dedim istemsizce ve kızgınlığım geçti. Sonuçta Peter’la fazla hızlı ilerlemekten endişelenen bendim. Belki benim için delirip çaba göstermemesi iyi bir şeydi.

Gözlerindeki karanlık bulutlar anında dağıldı; yerini güneşli ve pırıl pırıl bir ifadeye bıraktı. İşte bu benim tanıdığım Peter’dı. Çayından bir yudum aldı. “İşte bundan bahsediyordum, Lara Jean. Senden bu yüzden hoşlanıyorum. Biliyorsun.”

“Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil.”

15

Sabah erken saatte, okula gitmek için arabama giderken Josh da arabasının ön camındaki buzu temizliyordu. Babam benimkini önceden temizlediği için motoru çalıştırıp kaloriferi açtım. Josh'm arabasının durumuna bakılırsa okula zamanında yetişemeyecekti.

Onu Noel'den beri görmemiştik; aramızdaki tuhafliktan ve Margot'yla ayrılıklarından sonra adeta hayalete dönüşmüştü. Artık sabahları okula gitmek için evden daha erken çıkıyor, akşamları biraz daha geç dönüyordu. Video olayı patladığında da benimle iletişime geçmedi; bir yanım bu durumdan memnundu. Peter konusunda ne kadar haklı olduğuna dair "sana demiştim"lerini dinlemek istemiyordum.

Garaj yolundan geri geri çıktım, son anda camı açıp kafamı uzattım. "Seni bırakmamı ister misin?" diye seslendim Josh'a.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Olur. Tabii." Buz sıyrıcısını arabasına atıp çantasını aldı ve arabama koştu. Binerken,

“Teşekkürler, Lara Jean,” dedi. Ellerini ısıtmak için havalandırmaya tuttu.

Mahalleden çıkarken arabayı dikkatli sürüyordum çünkü yollar buz tutmuştu.

“Araba kullanmayı iyice öğrendin,” dedi Josh.

“Teşekkürler.” Bazen kendi başıma ya da Peter’la alıştırtma yapıyordum. Hâlâ paniklediğim zamanlar oluyordu ama her geçen gün azalıyordu, çünkü artık yapabileceğimi biliyordum. Bir şeyi yapabildiğinizi anlamanın tek yolu onu yapmaya devam etmektir.

Birkaç dakikalık yolumuz kalmıştı ki Josh, “Ne zaman yeniden konuşacağız? Söyle ki bileyim,” dedi.

“Şu an konuşuyoruz, öyle değil mi?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Margot’yla olanlar onunla benim aramda. Seninle eskisi gibi arkadaş olamaz mıyız?”

“Josh, tabii ki arkadaşlığımız devam edecek. Ama siz daha bir ay önce ayrıldınız.”

“Hayır, biz ağustosta ayrıldık. Margot üç hafta önce yeniden birlikte olmak istedi ama ben hayır dedim.”

İç geçirdim. “Peki niye hayır dedin? Mesafe yüzünden mi?”

Josh da iç geçirdi. “İlişki zor iş. Göreceksin. Kavinsky’yle daha uzun vakit geçirince ne demek istediğimi anlayacaksın.”

“Aman Tanrım Josh, amma da çokbilmişsin. Kız kardeşimden sonra tanıdığım en bilmiş insansın.”

“Hangisi?”

İçimde yükselen kahkahayı bastırdım. “İkisi de. İkisi de çokbilmiş.”

Not: Seni hâlâ Seviyorum

“Bir şey daha var.” Duraksadı fakat sonra devam etti. “Kavinsky konusunda yanılmışım. Video olayındaki tutumuna bakarak iyi biri olduğunu söyleyebilirim.”

“Teşekkürler, Josh. O gerçekten iyi biri.”

Başını onaylarcasına salladı ve huzurlu bir sessizliğe büründük. Dün geceki kötü havaya, bu sabah arabasının camındaki buza minnettardım.

16

Ertesi gün, ben okuldan sonra bankta Peter'ı beklerken Genevieve telefonla konuşarak çift kanatlı kapıdan dışarı çıktı. “Ona söylemezsen ben söyleyeceğim. Yemin ederim yaparım.”

Kalbim tekledi. Kiminle konuşuyordu? Peter'la olamazdı.

Arkadaşları Emily ve Judith de hemen arkasından çıktılar. Genevieve telefonu kapayıp, “Neredeydiniz kaltaklar?” diye tersledi arkadaşlarını.

Kızlar bakıştı. “Genevieve, sakın ol,” dedi Emily. Kızın ne kadar gergin olduğunu, alınganlık yaparken bir yandan da Genevieve'in gazabına maruz kalmamak için dikkatli davrandığını görebiliyordum. “Alışveriş için hâlâ çok vaktimiz var.”

Genevieve beni fark edince yüzündeki hırçın ifade kayboldu. El sallayarak, “Selam, Lara Jean. Kavinsky'yi mi bekliyorsun?” diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım, bir yandan da sırf bir şey yapmış olmak için parmaklarıma üfledim. Zaten hava soğuktu.

Not: Seni hâlâ Seviyorum

“Bu çocuk hep geç kalıyor. Ona söyle akşam arayacağım, tamam mı?”

Düşünmeden başımı salladım ve kızlar kol kola girerek uzaklaştılar.

Neden başımı sallamıştım? Benim sorunum neydi? Neden ağzının payını veremiyordum? Peter sonunda ortaya çıktığında hâlâ kendimi azarlıyordum. Yanıma oturup kolunu omzuma attı. Ardından Kitty'ye yaptığı gibi saçlarımı karıştırdı. “N'a-ber, Covey?”

“Soğukta beklettiğin için teşekkürler,” dedim buz tutmuş parmaklarımı ensesine bastırarak.

Peter yerinden sıçrayıp benden uzaklaştı. “İçeride bekleyebilirdin!”

Mantıklıydı. Ama beni kızdıran bu değildi. “Genevieve akşam seni arayacağını söyledi.”

Peter gözlerini devirdi. “Ortalığı karıştırmak için yapıyor. Canını sıkmasına izin verme, Covey. Kıskançlığından yapıyor.” Ayağa kalkıp bana elini uzatınca istemeye istemeye tuttum. “Zavallı donmuş bedenini ısıtmak için sana sıcak çikolata ısmarlayayım.”

“Bakarız,” dedim.

Arabada bana kaçamak bakışlar atıyor, hâlâ sinirli olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Soğuk tavrımı uzun süre devam ettiremedim, bunun için çok fazla enerji sarf etmem gerekiyordu. Bana sıcak çikolata ısmarlamasına izin verdim, hatta onunla paylaştım. Ama marshmallow'larımdan alamayacağını açıkça belirttim.

★ ★ ★

O akşam komodininin üzerindeki telefonum titrediğinde ekrana bakmadan, endişelerimi gidermek için Peter'ın aradığını biliyordum. "Selam."

"Ne yapıyorsun?" Alçak sesle konuşuyordu; muhtemelen uzanmıştı.

"Ödev. Sen?"

"Yataktayım. İyi geceler demek için aradım." Duraksama oldu. "Hey, sen neden iyi geceler demek için hiç aramıyorsun?"

"Bilmem. Sanırım hiç aklıma gelmedi. Aramamı ister misin?"

"Yani... *Mecbur* değilsin. Sadece sebebini merak ettim."

"Son arama' olayından nefret ettiğini sanıyordum. Bunu sözleşmeye de eklemiştin, unuttun mu? Genevieve'in her gece en son senin aramanda ısrarcı olduğunu ve bunun sinir bozucu olduğunu söylemiştin."

Peter homurdandı. "Lütfen, ondan konuşmasak, olur mu? Ayrıca, hafızan neden bu kadar iyi? Her şeyi hatırlıyorsun."

"Bu benim için hem lütuf hem de lanet." Bir paragrafın üzerini çizerken telefonu omzumla dengede tutmaya çalışıyordum ama kayıp duruyordu. "Dur biraz, her akşam aramamı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Of, unut gitsin."

"Of, iyi," dedim. Gülümsediğini hissedebiliyordum.

"Görüşürüz."

"Görüşürüz."

"Bir dakika... Öğle yemeği için bana şu yoğurtlu içecekten getirebilir misin?"

"Lütfen de."

"Lütfen."

Not: Seni hâlâ seviyorum

“Yalvarırım de.”

“Görüşürüz.”

“Görüşürüüüüz.”

Ödevimi bitirmem birkaç saat daha sürdü ama o gece gülümseyerek uykuya daldım.

17

Sanırım babam biriyle çıkıyordu. Akşam bir arkadaşıyla planı olduğunu söyledi, traş oldu, eski kazakları yerine şık bir gömlek giydi. Acelesi olduğu için arkadaşının kim olduğunu sormadım. Hastaneden biridir diye düşündüm. Babamın geniş bir sosyal çevresi yoktu. Çekingendi. Bu arkadaş her kimse, kulağa güzel geliyordu.

Babam gider gitmez, koltuğa uzanmış televizyon izleyen, bir yandan da jelibon yiyen Kitty'ye döndüm. Jamie de yanında uyuyordu. "Kitty, sence babam..."

"Biriyle mi çıkıyor? E, yani."

"Ve bunu sorun etmiyorsun, öyle mi?"

"Hayır. Gerçi tanıdığım ve sevdiğim biriyle olmasını tercih ederdim."

"Ya yeniden evlenirse? Bunu sorun eder miydin?"

"Hayır. Endişeli abla suratı yapmayı kesebilirsin, tamam mı?"

Not: Seni hâlâ seviyorum

Yüzümü boş bir sayfa gibi ifadesiz tutmaya çalıştım. Sakince, “Yani babamın yeniden evlenmesinin senin için sorun olmadığını söylüyorsun,” dedim.

“Sadece bir randevu, Lara Jean. İnsanlar bir randevuyla evlenmiyorlar.”

“Ama birçok kez randevulaşıyorlar.”

Yüzünden telaş ifadesi geçti. “Bekleyip göreceğiz. Şimdiden abartmaya gerek yok.”

Abartmıyordum ama meraklanmıştım. Büyükanne, babamın biriyle çıkmasını sorun etmeyeceğimi söylerken ciddiydim ama o kadının babama layık olduğunu bilmek istiyordum. Konuyu değiştirdim. “Doğum gününde ne istiyorsun?” diye sordum.

“Liste hazırlıyorum,” dedi. “Jamie için yeni bir tasma. Ama deri. Sivri uçlu. Koşu bandı.”

“Koşu bandı mı?”

“Evet. Jamie’ye koşu bandında yürümeyi öğretmek istiyorum.”

“Babamın buna sıcak bakacağından emin değilim, Kitty. Çok pahalılar. Ayrıca nereye koyacağız?”

“Peki, tamam. Koşu bandını listeden çıkarıyorum. Gece görüş gözlüğü istiyorum.”

“Bunu Margot’ya söylemelisin.”

“Sadece İskoçya’ya özgü ne isteyebilirim?”

“Gerçek İskoç kurabiyesi. Ekose etek. Başka... Golf topu. Loch Ness canavarı ıvır zıvır.”

“İvır zıvır derken?”

“Loch Ness canavarı pelüş oyuncağı. Loch Ness tişörtü. Belki karanlıkta parlayan poster.”

JENNY HAN

“Dur. Bu güzel bir fikir. Listeme ekleyeceğim.”

Kitty uyuduktan sonra mutfağı temizledim, hatta ocağı silip buzdolabını düzenledim. Böylece babam döndüğünde onu sorguya çekebilecektim. Un kabını doldurduğum sırada babam geldi. “Randevun nasıldı?” diye sordum rahatça.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatı. “Randevu mu? İş arkadaşım Marjorie’yle senfoni orkestrasının konserine gittim. Kocası grip olmuş, o da biletler yansın istemiyordu.”

“Ah, öyle mi?”

Mırıldanarak bir bardak su aldı ve “Böyle konserlere daha sık gitmeliyim. İlgini çeker mi, Lara Jean?” dedi.

“Şey... belki,” dedim.

Biraz tarçınlı kurabiye alıp odama çıktım ve masamın başına geçtim. Kurabiye yerken bilgisayarın arama motoruna “babalar için randevu” yazdım ve yalnız ebeveynler için olan arkadaşlık sitesi buldum.

Bir profil oluşturmaya başladım. Öncelikle iyi bir profil fotoğrafı gerekiyordu. Babamın, bilgisayarındaki fotoğraflarına göz attım. Tek başına olduğu fotoğraf sayısı yok denecek kadar azdı. En sonunda iki fotoğrafta karar kıldım: Biri geçen yaz tatilinde sahilde çekildiği fotoğraftı. Boydan bir pozdu ve site boy fotoğraf konulmasını tavsiye ediyordu. Diğeriyse geçen Noel ona hediye ettiğimiz İskandinav desenli kazağıyla çekildiği fotoğraftı. Kızarmış tavuk doğruyordu ve bu haliyle kahve reklamlarındaki babalara benziyordu. Yine de iyiydi. Yemek odasının loş ışığında, birkaç tanesi dışında göz çevresinde hiç kırışıklık yokmuş gibi görünüyordu. Her gün güneş kremi sürmesi konusunda onu ikna etmem

Not: Seni hâlâ seviyorum

gerektiğini düşündüm. Erkekler için bakım seti güzel bir babalar günü hediyesi olabilirdi. Bunu notlarıma ekledim.

Babam daha kırklarındaydı. Biriyle tanışıp âşık olacak kadar gençti. Hatta belki iki ya da üç kez âşık olacak kadar...

18

Katherine doğduğunda onun Katherine'e değil de kedi yavrusuna benzediğini söylemiştim, bu yüzden Kitty ismi ona yapışıp kaldı. Hastanede onu ve annemi ziyaretten ettikten sonra evde zaman çabuk geçsin diye Margot ile İYİ Kİ DOĞDUN KEDİCİK pankartı hazırlamıştık. Bütün boya ve eliş malzemelerimizi ortalığa saçmıştık ve mutfak darmadağın olduğu için büyükannem kızmıştı. Yere boya damlamıştı, her yer parmak iziydi. Annemin, kucağında Kitty'yle o pankartın altında fotoğrafı vardı; yorgundu ama gözleri parlıyordu. Mutluydu.

Her doğum günü sabahında, uyandığında gördüğü ilk şey olsun diye o pankartı Kitty'nin kapısına asardık. O sabah da erkenden uyanıp pankartı dikkatlice astım. Kenarlarının kırışmaması için özen gösterdim. Kitty için peynirli omlet yaptım. Omletin üstüne ketçapla kedi suratı ve etrafına da kalp çizdim. Doğum günü mumları, karton şapkalar, masa örtüleri, acil durum doğum günü kartlarıyla dolu bir "kutlama çekmecemiz" vardı. Karton şapkaları çıkarıp bir tanesini hafif

Not: Seni hâlâ Seviyorum

yana eğerek başıma taktım. Kitty'nin ve babamın tabağına birer şapka bıraktım, bir tanesini de Jamie Fox-Pickle'a taktım. Çok hoşuna gitmese de şapkayı çıkaramadan fotoğrafını çekmeyi başardım.

Babam okula götürmesi için Kitty'nin en sevdiği öğle yemeğini hazırladı: Krem peynirli sandviç ve cips, yanına da krem peynir kremalı kırmızı kadife kapkek.

Kitty masa düzenine ve kedi suratlı omletine bayıldı. Babamın şapkasının lastiği kopup da şapka başından fırlayınca el çırpıp kıs kıs güldü. Kitty'mizden daha mutlu bir doğum günü kızı daha olamazdı.

"Papatyalı kazağını giyebilir miyim?" diye sordu ağzında omlet varken.

Saate baktım. "Gidip getireyim ama omletini hızlı yemen lazım." Çünkü Peter her an gelebilirdi.

Gitme vakti geldiğinde ayakkabılarımızı giydik, babamı öptük ve çıktık. Peter arabanın önünde elinde şeffaf kâğıda sarılı bir buket pembe karanfille bekliyordu. "Doğum günün kutlu olsun, ufaklık," dedi.

Kitty'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Onlar bana mı?"

Peter güldü. "Başka kime olacak? Haydi, çabuk ol, arabaya bin."

Kitty yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana döndü. "Sen de geliyor musun, Lara Jean?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, sadece iki kişilik yer var."

"Bugün sadece sen varsın, ufaklık," dedi Peter. Kitty koşup Peter'in elinden çiçekleri kaptı. Peter abartılı bir hareketle kapıyı açtı ve kapatırken bana dönüp göz kırptı. "Kıskanma, Covey," dedi.

O anda, onu her zamankinden daha çok sevdim.

Kitty'nin arkadaşlarıyla yapacağı doğum gün partisine birkaç hafta vardı. Pijama partisinde ısrar etmişti, babam da şubat ayında hafta sonları nöbette olacaktı, o yüzden o akşam ailece yemek yiyecektik.

Babamın kurtarıcı yemeklerinden biri kızarmış tavuktu. Ona evin spesiyali derdi. İçine tereyağı sürüp soğan ve elma koyar, üzerine çeşni serper ve fırına sürerdi. Genelde yanında patates olurdu. Tatlı patatesleri püre yapıp üzerine esmer şeker ile tarçın serptim ve şeker *crème brûlée* gibi yansın diye ocağın altına tuttum.

Masayı hazırlama ve sosları çıkarma görevi Kitty'nindi. Babam için acı sos, kendisi için hardal, benim için çilek reçeli. Margot burada olsaydı ona da acı-tatlı Hint sosunu çıkarırdı. "Annem tavuğunu hangi sosla yedi?" diye sordu Kitty aniden.

"Şey, hatırlayamıyorum," dedim. İkimiz de tavuğu kontrol eden babama baktık.

"O da benim gibi hardal sever miydi?" diye ısrarla sormaya devam etti.

Fırının kapağını kapayan babam, "Hımm, aslında balzamik sirke severdi. Hem de çok. Çok çok," dedi.

"Sadece tavuğun üzerinde mi?" diye sordu Kitty.

"Aslına bakarsan her şeyin üzerinde. Avokado, tereyağlı kızarmış ekmek, domates, kırmızı et."

Bunu "Annemle İlgili Çeşitli Bilgiler" listeme ekleyecektim.

"Hazır mısınız?" diye sordu babam. "Bu kuşu sulu sulu yemek istiyorum."

Not: Seni hâlâ seviyorum

“Bir dakika içinde hazırım,” dedi Kitty ve tanı bir dakika sonra kapı çaldı. Kitty hemen kapıya koştu. Yanında karşı komşumuz Bayan Rothschild’le döndü. Bayan Rothschild dar bir kot, siyah boğazlı kazak, topuklu çizmeler giymiş, siyah ve altın renkli kalın bir kolye takmıştı. Kızıl saçının yarısını toplamıştı. Elinde bir de hediye paketi vardı. Jamie Fox-Pickle’ın yavru köpek patileri kadına yeterince hızlı ulaşmıyor, yerde sağa sola kayıp küçük kuyruğunu sallıyordu.

Bayan Rothschild kahkaha atarak, “Merhaba, Jamie,” dedi. Hediyeyi tezgâhın üzerine bıraktı ve onu sevmek için eğildi. “Nasılsınız millet?”

“Merhaba, Bayan Rothschild,” dedim.

“Trina!” dedi babam şaşkınlıkla.

Bayan Rothschild gergince güldü. “Ah, geleceğimden haberin yok muydu? Kitty bugün Jamie’yle gelip beni davet etti...” Kızardı. “Kitty,” diye azarladı.

“Ona söylemiştim, babamın dalgınlığı işte,” dedi Kitty.

“Hımm,” dedi Bayan Rothschild. Kitty’ye ters ters baktı ama Kitty onu görmezden geldi. “Eh, yine de teşekkür ederim!” Jamie etrafında dönüp ona havlamaya başladı, kötü alışkanlıklarından biriydi. Bayan Rothschild dizini öne çıkarınca Jamie anında durdu. “Otur, Jamie.”

Jamie gerçekten oturdu! Babamla birbirimize şaşkın şaşkın baktık. Janie’nin, Bayan Rothschild’den aldığı eğitime devam etmesi gerektiği belliydi.

“Trina, ne içmek istersin?” diye sordu babam.

“Ne açıksa onu içerim.”

“Henüz bir şey açmadım ama istediğini seve seve açarım...”

“Bayan Rothschild beyaz şarap seviyor,” dedi Kitty. “Buzlu.”

Kadın daha çok kızardı. “Tanrım, Kitty. Ben çok içen biri değilim!” Bize dönüp, “İşten sonra ufak bir kadeh içirim ama her akşam değil,” dedi.

Babam güldü. “Buzluğa beyaz şarap atayım. Hemen soğur.”

Kitty çok mutlu görünüyordu. Babam ve Bayan Rothschild salona geçince yakasından tutup, “Neyin peşindesin?” diye fısıldadım.

“Hiçbir şeyin,” dedi benden kaçmaya çalışarak.

“Bunu sen mi planladın?”

“Ne var bunda? Birbirlerine yaklaşıyorlar.”

Ah! “Bunu da nereden çıkardın?”

Kitty parmaklarıyla saymaya başladı. “Hayvanları seviyor, çekici, kendi parasını kazanıyor ve onu seviyorum.”

Hımm. Bunlar kulağa iyi geliyordu. Ayrıca sokağın karşısında oturuyordu; bu da uygundu.

“Sence Bayan Rothschild belgesel izliyor mudur?”

“Sıkıcı eski belgeseller kimin umurunda? Babam onları seninle ya da Margot’yla izleyebilir. Önemli olan kimya.” Kitty benden kurtulmaya çalıştı. “Bırak beni de aralarında kimya var mı yok mu göreyim!”

Yakasını bıraktım. “Hayır, hemen gitme.” Kitty oflayarak benden uzaklaşınca, “Bırakalım da biraz *pişsin*,” dedim.

Bir anda durdu ve beni onaylarcasına başını salladı. “Bırakalım da biraz *pişsin*,” diye tekrarladı sözlerimi vurgulayarak.

Kitty tabağındaki eti kesmeye çalışıyordu çünkü ancak bu şekilde et yiyebiliyordu, etini, salam dilimi gibi incecik doğranmış severdi. Babam her defasında öyle kesmeyi dener ancak sonunda etleri parçalardı. Belki babama doğum gününde

Not: Seni hâlâ seviyorum

elektrikli doğrama bıçağı hediye etmeliydim. Ben tavuğun butunu yemeyi seviyordum ve insanların but varken tavuğun başka bir yerini neden yemek istediklerini hiç anlamazdım.

Bayan Rothschild tavuğuna acı sos dökünce Kitty'nin gözleri ateşböceği gibi parladı. Bayan Rothschild'in babamın bayat esprilerine içtenlikle gülmesi dikkatimden de kaçmadı. Ayrıca tarçınlı kurabiyelerime gösterdiği ilgi de hoşuma gitti. Babam kahve yaparken ben de donmuş kurabiyeleri fırına attım.

"Bu kurabiye'nin çıtır çıtır ama aynı zamanda yumuşak olmasına bayıldım. Her şeyini kendin mi yaptın yani?"

"Her zaman," dedim ona.

"Bana tarifini vermelisin." Sonra güldü. "Ya da hiç uğraşma. Yeteneklerimi biliyorum ve kurabiye yapmak bunlardan biri değil."

"Ne zaman istersen seninle paylaşırsınız, bizde her zaman kek ve kurabiye olur," dedi Kitty. Bunu söylemesi komikti çünkü bize bu konuda hiç yardım etmezdi. Yalnızca süsleme ve yeme gibi eğlenceli kısımlara dahil olurdu.

Sakince kahvesini yudumlayan babama bakıp iç geçirdim. Hiçbir şeyin farkında değildi.

Birlikte masayı toplayıp bulaşıkları yıkadık. Artan yemekleri kaplara koyduk. Her şey o kadar doğaldı ki sanki her zaman böyle yapıyorduk. Kimse bir şey söylemediği halde Bayan Rothschild şarap kadehlerini bulaşık makinesinde değil elde yıkadığımızı biliyordu. Ayrıca alüminyum folyo ile streç filmi koyduğumuz çekmeceyi ilk denemede buldu. Aslında bu onun sezgilerinden çok Margot'nun düzen kabiliyetini gösteriyor olabilirdi ama yine de bize uyum sağladığını görebiliyordum.

Ayrıca, dediğim gibi, sokağın karşısında oturuyordu. Bu gayet uygundu. İnsanlar uzak kalmanın sevgiyi artırdığını söyler ama bence yanılıyorlardı. *Yakın mesafe* sevgiyi artırıyordu.

Bayan Rothschild evine gittikten sonra babam çalışma odasına çekildi. Ben de ertesi gün giyeceğim kıyafetleri seçerken Kitty odama daldı. Zor zamanlar için ayırdığım tilki desenli lacivert kazak, hardal rengi etek ve diz üstü çoraplar.

“Ee?” dedi Kitty. Jamie Fox-Pickle kucağındaydı.

“Streç filmleri ilk denemede bulması hoşuma gitti; başarılı bir sezgiydi,” dedim saçıma tel toka takıp aynaya bakarken. “Ayrıca tarçınlı kurabiyelerime iltifat etti, bu da hoşuma gitti. Ama babamla aralarında bir kıvılcım göremedim sanki. Yani sence babam onunla ilgileniyor mu?”

“Bence ona bir şans verirse ilgilenir. Bayan Rothschild iş yerinden biriyle çıkıyormuş ama eski kocasını hatırlattığı için ilişkileri yürümemiş.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Görünüşe bakılırsa oldukça derin konuşmalar yapmışsınız.”

Kitty gururla, “Bana küçük bir çocukmuşum gibi davranmıyor,” dedi.

Kitty’nin neden ona bu kadar bayıldığı şimdi anlaşılıyordu. “Babamın tipi olmayabilir ama onları bir araya getirmeye devam edelim.”

“Babamın tipi olmayabilir mi?”

“Annemden farklı bir tarzı var. Sigara içmiyor muydu? Babam sigaradan nefret eder.”

“Bırakmaya çalışıyor. Artık elektronik sigara kullanıyor.”

Not: Seni hâlâ seviyorum

“Onu bize davet etmeye devam edelim, bakalım neleyi olacak,” dedim tarağımı alırken. “Videosunu izlesen saçımı yandan balıksırtı örebilir misin sence?”

“Denerim,” dedi Kitty. “Sen önce uçlarına maşa yap, benim dizilerim bitince yanıma gel.”

“Tamamdır.”

19

Margot'yla yaptığımız görüntülü konuşmada ona son gelişmelerden bahsettim. Açık mavi ve üzerinde avcı yeşili desenleri olan kazağıyla çalışma masasında oturuyordu ve saçları ıslaktı. Saint Andrews kupasıyla çay içiyordu. “Kazağın güzelmiş,” dedim bilgisayarımı kucağıma yerleştirip yastıklarına yaslanırken. “Bil bakalım Kitty babama kimi ayarlamaya çalışıyor?”

“*Kimi?*”

“Bayan Rothschild.”

Margot'nun çayı genzine kaçtı. “Sokağın karşısında oturan mı? Şaka yapıyorsun. Duyduğum en saçma şey bu.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Evet! Sen böyle düşünmüyor musun?”

“Bilmiyorum. Jamie'yi nasıl eğiteceğini öğrettiği için Kitty onunla çok vakit geçiriyor. Gayet iyi birine benziyor.”

“Yani tabii ki iyi ama çok fazla makyaj yapıyor ve üzerine kahve döküp cadı gibi çılglık atıyor. Eski kocasıyla bahçelerinde resmen çılgılık savaşı yapıyorlardı, unuttun mu?”

Margot ürperdi. “Ayrıca babamla ne konuşacaklar ki? Adeta Charlottesville’in Gerçek Ev Kadını. Ama boşanmış.”

“Aslına bakarsan *Gerçek Ev Kadınları*’nın en sevdiği programı olduğundan bahsetti,” diye itiraf ettim kendimi dedikoducu gibi hissederek. “Ama bundan gurur duymadığını söyledi!”

“Hangi şehir?”

“Sanırını hepsi?”

“Lara Jean, sakın babama kancayı takmasına izin verme. Babamın yirmi birinci yüzyıldaki gönül işleri hakkında en ufak fikri yok, o kadın babamı çiğ çiğ yer. Babamın olgun, gözleri bilgelikle parlayan birine ihtiyacı var.”

Homurdandım. “Kim mesela? Yaşlı bir nine mi? Öyleyse, ona Belleview’den birilerini ayarlayabilirim.”

“Hayır, ama en azından onunla aynı yaşta olan biri! Entelektüel biri olmalı ama aynı zamanda doğayı, yürüyüş yapmayı falan da sevmeli.”

“Babam en son ne zaman yürüyüş yaptı?”

“Yıllardır yapmadı ama olay da bu zaten; ilgilerini yeniden canlandıracak birine ihtiyacı var. Onu hem fiziksel hem de zihinsel olarak aktif tutmalı.”

Kıkırdayarak, “Ve cinsel olarak?” dedim. Bu espriye ya da Margot’yu eğlendirme fırsatına karşı koyamadım.

“İyy!” diye bağırdı. “İğrençsin!”

“Şaka yapıyorum!”

“Kapatıyorum.”

“Hayır, kapatma. Bayan Rothschild olmazsa, internetten biriyle tanışabilir diye düşünüyorum. Güzel bir arkadaşlık sitesi de buldum. Babam yakışıklı biri, biliyorsun. Ayrıca Şükran Günü’nde büyükannem, daha fazla kadınla tanışması

gerektiğiyle ilgili başının etini yiyordu. Bir erkeğin yalnız olmasının iyi olmadığını söylüyor.”

“Babam gayet mutlu.” Duraksadı. “Değil mi?”

“Bence gayet memnun. Bu mutlulukla aynı şey değil, öyle değil mi? Gogo, onun yalnız olduğunu düşünmekten nefret ediyorum ve Kitty’nin Bayan Rothschild’ı babama ayarlamaya çalışması onun bir anne figürüne ihtiyacı olduğunu düşündürüyor.”

Margot iç geçirip çayından bir yudum aldı. “Tamam, internetteki profili hazırla, sonra giriş bilgilerini bana da gönder de bir kontrol edeyim. Birkaç tane seçer, bunalmasın diye seçenek sunarız.”

“Bunu biraz erteleyip önce Bayan Rothschild’la neler olacağına bir baksak, ne dersin?” dedim aniden. “Kadına en azından bir şans vermemiz gerekmez mi? Kitty için.”

Margot yine iç geçirdi. “Sence kaç yaşında?”

“Otuz dokuz, kırk falan?”

“Daha gençmiş gibi giyiniyor.”

“Giyimiyle yargılamamalısm,” dedim ama aynı yerlerden alışveriş yaptığımızı söylediğinde biraz rahatsız oldum. O mu fazla genç işi giyiniyordu yoksa ben mi yaşlı gibi giyiniyordum? Chris benim tarzıma “küçük kız ile büyükannenin bir araya gelmesi” ve “kütüphanecilik bölümünde okuyan lolita” diyordu. Bu bana başka bir şeyi hatırlattı. “Hey, güzel bir ekose etek bulursan bana alır mısın? Kırmızı ekoseli ve büyük çengelli iğnesi olabilir?”

“Bakarım,” dedi Margot. “Belki üçümüze birden alırım. Hatta dördümüze. Gelecek yılın Noel kartı olabilir.”

“Babam. Etekle!”

Not: Seni hâlâ seviyorum

“Belki giymek ister. Sürekli çeyrek İskoç soyuyla övünüp duruyor. Söylediklerine uygun davransın.” Ellerini kupasına sarıp çayını içti. “Bil bakalım ne oldu? Yakışıklı bir çocukla tanıştım. Adı Samuel ve İngiliz popüler kültür dersinde aynı sınıftayız.”

“Vay. Havalı bir aksanı var mı?”

“Kuşkusuz,” dedi abartılı İngiliz aksanıyla. İkimiz de güldük. “Akşam barda buluşacağız. Bana şans dile.”

“İyi şanslar!” diye bağırdım.

Margot’yu böyle mutlu ve neşeli görmeyi seviyordum. Sanırım Josh’ı unutmuş ve önüne bakıyordu.

20

“Televizyonun önünden çekilsene,” diye bağırdı Kitty.

İnternette sipariş ettiğim yeni tüylü toz alıcıyla kitaplığın tozunu alıyordum. Kitaplığın tozunun en son ne zaman alındığını bilmiyordum. Arkamı dönüp, “Bugün niye bu kadar huysuzsun?” dedim.

İnce ve uzun bacaklarını öne uzatarak, “Keyfim yok,” diye homurdandı. “Bugün Shanae gelecekti ama gelmiyor.”

“Sinirini benden çıkarma.”

Kitty dizini kaşıdı. “Sence Bayan Rothschild’a babamın adına sevgililer günü kartı yollasam mı?”

“Sakın!” Tüylü toz alıcımı ona doğru salladım. “Her şeye burnunu sokmayı bırakman gerek, Katherine. Bu hiç hoş değil.”

Kitty gözlerini devirdi. “Of, hiç söylememeliydim.”

“Artık çok geç. İki kişi birlikte olacaksa bir şekilde olurlar zaten.”

Not: Seni hâlâ seviyorum

“Ben o mektupları göndermeseydim sen Peter’la ‘bir şekilde birlikte olur muydun?’”

Kitty’ye bir puan. “Muhtemelen hayır,” diye itiraf ettim.

“Hayır, kesinlikle hayır. Ufak bir müdahaleme ihtiyacın vardı.”

“Mektuplarımı göndermekle diğerkâmlık etmişsin gibi konuşma. İnadına yaptığını biliyorsun.”

Kitty söylemek istediğim şeyi ıskalayarak, “Diğerkâmlık ne demek?” diye sordu.

“Kendini düşünmeyen, fedakâr, koca yürekli... Diğer bir deyişle senin zıttın.” Kitty bağırarak üzerime atıldı ve kısa bir süre boğuştuk. İkimiz de soluk soluğa kaldık ve gülerken kitaplığa çarptık. Eskiden fazla çaba sarf etmeme gerek kalmadan onu alt edebiliyordum ama artık benim gücüme yaklaşmaya başlamıştı. Bacakları güçlüydü ve solucan gibi kıvrılarak benden kurtulma konusunda çok iyiydi. Sonunda iki kolunu da arkasında birleştirmeyi başardım. “Pes ediyorum, pes ediyorum!” diye bağırdı. Onu bıraktığım anda bana yine saldırarak koltuk altlarımı ve boynumu gıdıklamaya başladı.

“Boynum olmaz, boynum olmaz!” diye bağırdım. Boynum hassas noktamdı ve ailemde herkes bunu biliyordu. Dizlerimin üzerine düştüm, o kadar çok gülüyordum ki canım yanıyordu. “Dur, dur! Lütfen!”

Kitty gıdıklamayı bıraktı. “İşte böyle diğer... diğerkâm davranırım,” dedi. “Bu benim diğerkâmım.”

“Diğerkâmlığım,” diye soludum.

“Bence ‘diğerkâmlık’ da oluyor.”

JENNY HAN

Kitty o mektupları göndermeseydi Peter’la tekrar birlikte olur muyduk? İçgüdülerim ilk anda “hayır” diyordu ama farklı yollara gitmeyi sürdürseydik belki bir noktada kesişirdik. Belki de kesişmezdik ama sonuç olarak şu an birlikteydik.

21

“Bana şu genç adamdan biraz daha bahset,” dedi Stormy. Odasında bağdaş kurmuş oturuyor, koleksiyon albümü için fotoğraf ve hatıraları ayırıyorduk. İhtiyarlar İçin Koleksiyon Albümü dersine bugün sadece o katıldığı için eşyaları onun dairesine taşımıştık. Janette’in düşük katılımı fark edeceğini düşünerek endişelenmiştim ama gönüllü olmaya başladığımdan beri bana fazla karışmıyordu. Böylesi daha iyiydi.

“Ne bilmek istiyorsun?”

“Herhangi bir sporla uğraşıyor mu?”

“Lakros oynuyor.”

“Lakros mu?” diye tekrarladı. “Futbol, beyzbol ya da basketbol değil yani?”

“Oldukça iyi. Üniversiteler onu kendi takımlarına istiyor.”

“Fotoğrafını görebilir miyim?”

Telefonumu çıkarıp arabasında çekildiğimiz fotoğrafı açtım. Ona çok yakıştığını düşündüğüm avcı yeşili kazağını giymişti. Kazak giymesi hoşuma gidiyordu. Pelüş oyuncak gibi ona sarılıp sevmeye içgüdüğü uyandırıyor.

Stormy dikkatle baktı. “Hımm,” dedi, “evet, çok yakışıklı. Gerçi benim torunum kadar yakışıklı mı bilemedim. Benim torunum Robert Redford’un gençliğine benziyor.”

Yok artık.

“İnanmıyorsan göstereyim,” dedi ayağa kalkıp fotoğrafı aramaya koyulurken. Çekmeceleri açıyor, kâğıtları karıştırıyordu. Bellevue’daki diğer büyükanneler, torunlarının fotoğraflarını zaten sergilerdi. Çerçeveletip televizyonun üzerine ya da şöminenin üzerine koyarlardı. Stormy öyle değildi. Yalnızca kendi fotoğraflarını çerçeveletmişti. Girişte neredeyse duvarın tamamını kaplayan, gelinlikli siyah-beyaz devasa portresi asılıydı. Onun gençliği kadar güzel olsam ben de fotoğraflarımı sergilerdim herhalde. “Fotoğrafını bulamadım.”

“Bir sonraki gelişimde gösterirsin,” dedim. Stormy koltuğa oturdu.

Ayaklarını koltuğa uzattı. “Günümüzde gençler yalnız kalmak için nereye gidiyorlar? ‘Âşıklar Tepesi’ gibi bir yer yok mu?” Kesinlikle bilgi almaya çalışıyordu. Ağızdan laf alma konusunda bir dedektif gibiydi ama ona ipucu veremeyecektim. Zaten verecek bir şeyim de yoktu.

“Şey, bilmem. Öyle yerler olduğunu sanmıyorum.” Oyalanmak için bir yığın malzemeyi topladım.

Stormy birkaç tane süs kesmeye başladı. “Birlikte parka gittiğim ilk çocuğu hatırlıyorum. Ken Newbery. Chevy Chase vardı. Tanrım, bir erkeğin ellerini ilk defa üzerinde hissetmenin verdiği heyecan... Bu duygu gibisi yok, öyle değil mi tatlım?”

“Hı-hı. Broadway biletlerin nerede? Onlarla da bir şey yapmalıyız.”

Not: Seni hâlâ seviyorum

“Çeyiz sandığımda olabilirler.”

Bir erkeğin ellerini ilk defa üzerinde hissetmenin verdiği heyecan.

Midemde bir ürperti oluştu. O heyecanı biliyordum. Tüm detaylarıyla hatırlıyordum, videoya çekilmese bile hatırlardım. Video ve akabinde yaşananları saymazsak hoş bir anıydı.

Stormy bana yanaştı. “Lara Jean, bir kız işlerin nereye varacağı konusunda kontrolü her zaman elinde tutmalı. Erkekler ‘oralarıyla’ düşünür. Kendine hâkim olup sana ait olanı korumak senin elinde.”

“Bilmiyorum, Stormy. Ama bu söylediğin biraz cinsiyetçi değil mi?”

“Hayat cinsiyetçi. Hamile kalırsan hayatın değişir. Erkeğin hayatında ciddi bir değişiklik olmaz. İnsanlar arkandan konuşur. *Genç Anneler* programını izledim. Oradaki hiçbir erkek beş para etmez. Hepsi işe yaramaz tipler!”

“Seks yapmamam gerektiğini mi söylüyorsun?” Stormy bunca zaman bana bu kadar mıymıntı olmamamı, hayatımı yaşamamı, erkekleri sevmemi söylemişti. Şimdi ise tam tersini mi söylüyordu?

“Dikkatli olmanı söylüyorum. Ölüm kalım meselesiymiş-çesine dikkatli olmanı. Durum tam olarak bu.” İmalı bir bakış attı. “Ve erkeğin kondom getireceğine hiçbir zaman güvenme. Bir hanımefendi her zaman kendi kondomunu götürür.”

Öksürdüm.

“Hem bedenini koruyacaksın *hem de zevk* alacaksın.” İmalı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Bu zevke kimi dahil edersen et, onu sen seçtin demektir. Akıllı davran. Bana dokunan her erkek saygı kazandı. Bir ayrıcalık.” Stormy elini salladı. “Tüm bunlar mı? Bu tapınakta ibadet etmek bir ayrıcalık,

anlıyor musun? Serseri bir genç tahta yaklaşamaz. Sözlerimi unutma, Lara Jean. Kimin olacağına, ne kadar ileri gideceğine ve ne sıklıkta olacağına sen karar vereceksin.”

“Bu kadar feminist olduğunu hiç bilmiyordum,” dedim.

“Feminist mi?” Stormy iğrenircesine ses çıkardı. “Ben *feminist* değilim. Gerçekten, Lara Jean!”

“Stormy, hemen sinirlenme. Bu, kadınlar ile erkeklerin eşit ve eşit haklara sahip olması gerektiğine inandığın anlamına geliyor.”

“Hiçbir erkeğin bana eşit olduğunu sanmıyorum. Kadınlar daha üstündür, sakın unutma. Sana söylediklerimi asla unutma. Aslında bunları anılarım için not etmen gerekirdi.” *Fırtınalı Hava* şarkısını mırıldanmaya başladı.

İlişkimiz sahteyken işlerin fazla ileri gitmesi riski yoktu. Oysa artık, farkına bile varmadan her şeyin nasıl değişebileceğini biliyordum. Öpüşürken iki saniye içinde elleri bluzumun altına girebilirdi ve bu his o kadar ateşli, o kadar coşkuluymuş ki... Sanki hızlı trenle bir yere gidiyorduk, bu hoşuma gidiyordu ama aynı zamanda trenin yavaşlamasını ve kırlara, binalara, dağlara bakmayı da istiyordum. Küçük adımları kaçırmak istemiyor, devam etmesini istiyordum. Bir saniye sonra ise daha hızlı ve daha fazla büyümek istiyordum. Herkes gibi hazır olmak istiyordum. Başkaları nasıl bu kadar hazır oluyordu?

Kişisel alanımda bir erkeğin olmasını hâlâ şaşırtıcı buluyordum. Kolunu belime doladığında ya da elimi tuttuğunda hâlâ geriliyordum. Sanırım 2010’lu yıllarda nasıl sevgili olunacağını bilmiyordum. Kafam karışık. Margot ile Josh’ın

Not: Seni hâlâ seviyorum

ya da Peter ile Genevieve'in yaşadıklarını değil, farklı bir şey istiyordum.

Geç serpilene biri olduğum söylenebilirdi ama herkesin önceden belirlenmiş bir serpilme dönemi vardı. On altı yaşında olup bir erkeğe âşık olmanın doğru ya da yanlış bir şekli yoktu.

Bedenim, her erkeğin ibadet edemeyeceği bir tapınak.

İstemediğimden fazlasını yapmayacağım.

22

Peter’la Starbucks’ta yan yana oturmuş, kimya sınavımıza çalışıyorduk. Dalgınca kolunu sandalyeme atıp saçlarımı kalemime dolayıp kurdele gibi açmaya başladı. Onu görmezden geldim. Sandalyemi kendisine yaklaştıırıp boynuma bir öpücük kondurduğunda kıkırdadım sonra ondan uzaklaştım. “Böyle yapınca odaklanamıyorum.”

“Saçınla oynamamın hoşuna gittiğini söylemiştin.”

“Gidiyor ama ders çalışmaya çalışıyorum.” Etrafıma bakıp, “Ayrıca insan içindeyiz,” diye fısıldadım.

“Etrafta neredeyse kimse yok!”

“Barista ve kapının yanındaki adam var.” Kalemimle, çaktırmadan göstermeye çalıştım. Okulda sular durulmuştu; yeni bir fotoğraf skandalına ihtiyacımız yoktu.

“Lara Jean kimse bizi videoya çekmeyecek, endişelendiğin buysa. Bir şey yapmıyoruz.”

“İnsan içinde yakınlaşmaktan hoşlanmadığımı en başında söylemiştim,” diye hatırlattım.

Not: Seni hâlâ seviyorum

Peter güldü. “Öyle mi? Koridorda kimin kimi öptüğünü unutmayalım. Resmen üzerime atladın, Covey.”

Kızardım. “Onun bir amacı olduğunu biliyorsun.”

“Şimdi de bir amaç var,” dedi suratını asarak. “Sıkıldım ve seni öpmek istiyorum. Suç mu?”

“Çocuk gibisin,” dedim burnunu sıkarak. “Kırk beş dakika daha sessiz kalıp çalışırsan beni arabanda öpmene izin veririm.”

Peter’ın gözleri parladı. “Anlaştık.” Telefonu titreyince uzanıp baktı. Kaşlarını çatıp cevap yazarken parmakları yıldıırım hızıyla hareket ediyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

Başını onaylarcasına salladı ama dikkati dağılmış görünüyordu. Ders çalışmamız gerekirken o mesajlaşıp duruyordu. Sorunun ne ya da kim olabileceğini düşünürken benim de dikkatim dağıldı.

23

Alışveriş arabamı itiyor, limonlu turtta yapmak için konsantre süt arıyordum ki kahvaltılık tahıl gevrekleri bölümünde Josh'ı gördüm. Doğruca yanına gidip arabamla ona çarptım.

“Selam, komşu,” dedim.

“Selam! Bil bakalım ne oldu.” Josh halinden memnun, gururlu sırtıyordu. “UVA'ya erken kabul aldım.”

Tiz bir çığlık atıp arabayı bıraktım. “Josh! Bu harika bir haber!” Ona sarılıp zıpladım. Omuzlarından sarstım. “Daha heyecanlı olsana, şapşal!”

Kahkaha attı ve beni bırakmadan önce birkaç defa zıpladı. “Heyecanlıyım. Hele annemler heyecandan ölecekler çünkü eyalet dışı eğitim ücretini ödemek zorunda değiller. Günlerdir kavga etmediler.” Çekinerek, “Margot'ya sen söyler misin?” diye rica etti. “Onu arayamayacağımı biliyorum ama bilmeyi hak ediyor. Onca zaman çalışmama yardım eden tek kişi oydu. Bunun gerçekleşmesi bile kısmen onun sayesinde.”

“Söylerim. Senin adına çok sevineceğini biliyorum, Josh. Babam ve Kitty de öyle.” Çakması için elimi kaldırdım. İna-

Not: Seni hâlâ seviyorum

namıyordum; Josh üniversiteye gidecekti ve artık komşumuz olmayacaktı. Eskisi gibi olmayacaktı.

Lise mezuniyetinden sonra şehirden ayrılacağına göre belki anne ve babası sonunda boşanırdı, ardından evi satar ve sonra kısmi komşuluğumuz bile kalmazdı. Margot'yla ayrılmadan önce aylardır aramız bir garipti ve uzun zamandır birlikte bir şeyler yapmamıştık. Ama ihtiyacım olduğunda onun hemen yan evde olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu. “Biraz daha zaman geçince...” diye başladım. “Margot’dan olumlu yanıt alınca, yine eskisi gibi bize yemeğe gelir misin? Herkes seni çok özliyor. Kitty sana Jamie’nin numaralarını göstermek için can atıyor. Fazla büyütülecek şeyler değil, şimdiden söyleyimi de heyecanlanma. Ama yine de...”

Yüzünde o çok iyi tanıdığım gülümseme belirdi. “Tamam,” dedi.

24

Song kızları sevgililer gününü çok ciddiye alırdı. Sevgililer günü kartı eski moda, mütevazı, tatlı ve içten olurdu ve ev yapımı şeyler en iyisiydi. Koleksiyon albümü için çok malzeme vardı ama onlara ek olarak ufak parçalar halinde dantel, kurdele ve örtüler de saklamıştım. İncik boncuk ve yapay elmaslarla dolu bir teneke kutum, ayrıca antik görünümlü mühürlerim vardı: Aşk tanrısı, çeşit çeşit kalpler, çiçekler...

Eskiden beri üçümüz sevgililer gününde babama ortak bir kart verirdik. Bu yıl Margot ilk defa kendi kartını postalayacaktı. Josh da bir kart alacaktı ama bunu Kitty'ye bıraktım ve yalnızca kartın altına imza atmakla yetindim.

Günümün büyük kısmını Peter'ın kartını hazırlamaya harcadım. Kenarları dantelli, beyaz bir kalpti. Ortasına pembe iple BENİMSİN, PETER K yazdım. Bunun onu gülümseteceğini biliyordum. Eğlenceli ve muzipti. Tıpkı Peter gibi kendini fazla ciddiye almayan bir kart. Fakat aynı zamanda günün öneminin ve Peter Kavinsky ile Lara Jean Song Covey'in ilişkisinin farkındaydı. Aslında daha abartılı bir kart

hazırlayacaktım; boncuklarla süslü, dantelli ve büyük bir kart olacaktı ama Kitty abartılı olacağını söyledi.

“Bütün incilerimi kullanma,” dedim Kitty’ye. “Koleksiyonumu oluşturmam yıllarımı aldı. Gerçekten yıllarımı.”

Kitty her zamanki bilgiçliğiyle, “Kullanmayacaksan onları biriktirmenin ne anlamı var ki?” dedi. “Onca çaba kimsenin onları görmeyeceği küçük bir teneke kutunun içinde durmaları için mi?”

“Sanırım,” dedim. Aslında haklıydı. “Sadece gerçekten sevdiğin insanların kartına inci koy.”

“Peki ya mor elmaslar?”

Kendisi kadar zengin olmayan komşusuyla konuşan varlıklı bir toprak sahibi gibi cömert bir ifadeyle, “Onlardan istediğin kadar kullanabilirsin,” dedim. Mor elmaslar benim tasarımıma uymuyordu. Ben Viktoryen bir tasarım hazırlıyordum, mor elmaslar daha çok Mardi Gras tarzıydı ama bunu Kitty’ye söylemeyecektim. Kitty bir şeye fazla değer vermediğini görürse şüphelenir, ona olan ilgisini yitirirdi. Uzun süre, kuru üzümün en sevdiğim yiyecek olduğuna dair onu kandırmıştım ve asla kendisine verilenden fazlasını yememesini söylemiştim. Oysa kuru üzümünden nefret ederdim ve başkası yediği için memnun olurum. Kitty kuru üzümeleri resmen stoklardı; muhtemelen anaokulunda kuru üzümü en çok seven çocuk oydu.

Kartın etrafına tutkalla beyaz süs yapıştırırken sesli düşündüm. “Babama özel kahvaltı hazırlamalı mıyız? Marketten meyve sıkacağı alıp ona pembe greyfurt suyu sıkabiliriz. Bir de internette kalp şeklinde waffle makinesi görmüştüm. Çok pahalı değildi.”

“Babam greyfurt sevmez,” dedi Kitty. “Ayrıca kendi waffle makinemizi bile kullanmıyoruz. Makine almak yerine waffle’ı kalp şeklinde kessek?”

“Basit durur,” dedim küçümseyerek. Ama haklıydı. Senede bir kez kullanacağımız bir şey satın almak saçma olurdu; sadece 19.99 dolar olsa bile. Kitty büyüdükçe bana değil de Margot’ya benziyordu.

“Onun yerine kurabiye kalıplarımızla kalp şeklinde *pankek* yapsak? Kırmızı gıda boyası da koyarız?” diye öneride bulundu.

Gözlerim parladı. “İşte bu!” Belki birazcık bana da benziyordu.

Kitty devam etti. “Kan gibi görünmesi için şurubun içine de kırmızı gıda boyası koyabiliriz. Kanlı kalp!”

Hayır, unutun gitsin. Kitty nevi şahsına münhasır biriydi.

25

Sevgililer gününden bir önceki gece sadece hazırladığım kartın Peter için yeterli olmayacağına ve vişneli turtanın müthiş bir fikir olduğuna karar verdim. Taze olmaları için güneş doğmadan kalkıp pişirdim. İşim bittiğinde mutfak savaş alanına dönmüştü. Tezgâha ve fayanslara vişne suyu sıçramıştı. Resmen kan gölüne dönmüştü ortalık: Vişne suyundan oluşan bir kan gölü. Kırmızı kadife kek yaparken fayansların arasına gıda boyası sıçrattığım zamankinden bile kötüydü. Hepsini diş fırçasıyla temizlemek zorunda kalmıştım.

Turtam mükemmel olmuştu. Hazır turtalar gibi kızarmıştı. Kenarına çatal batırarak buharının çıkması için ufak delikler açmıştım. Öğle yemeği için okula götürmeyi düşünüyordum. Peter, Gabe ve Darrell'm hoşuna gideceğini biliyordum. Lucas'a ve okula gelirse Chris'e de ikram edecektim.

Peter'a beni almasına gerek olmadığını yazıp mesaj attım. Erkenden okula gidip kartı dolabına bırakmak istiyordum. Dolapta sevgililer günü kartı bulmak güzel olurdu. Dolap posta

kutusu işlevi görecekti. Elden vermek yerine postalanmış bir mektup daha romantik olurdu.

Kitty saat yedide aşağı indi ve birlikte babam için güzel bir sevgililer günü masası hazırladık. Tabağının etrafına benim, Kitty'nin, Margot'nun kartlarını yerleştirdik. Ona iki tane turta ayırdım. Peter'dan sonra okula gitmek istemediğim için erken evden çıktığımdan babamın tepkisini göremedim. Peter genellikle okula son anda geldiği için sadece beş dakika erken gitmemin yeterli olacağına karar vermiştim

Okula gider gitmez kartı Peter'm dolabına attım, kantine gidip onu beklemeye karar verdim.

Ancak Peter kantindeydi... Genevieve'le birlikte yiyecek içecek otomatının yanındaydı. Ellerini kızın omuzlarına koymuş hararetli hararetli bir şeyler söylüyordu ona. Genevieve üzgün gözlerle başını sallıyordu. Onu bu kadar üzen şey ne olabilirdi? Yoksa Peter'ı yeniden kazanmak için başvurduğu bir yol muydu?

Sevgililer gününde, erkek arkadaşım ile eski kız arkadaşının arasına girmişim gibi hissediyordum. Peter onunla yalnızca iyi bir dost mu yoksa fazlası mıydı bilmiyordum. Peter böyle düşündüğümü bilmesede konu Genevieve olunca her zaman daha fazlası varmış gibi hissediyordum. Eski günlerin hatırına birbirlerine sevgililer günü hediyesi almışlar mıydı? Paronayaklaşıyor muydum yoksa arkadaş kalan eski sevgililer arasında böyle bir şey olur muydu?

Genevieve beni görünce Peter'a bir şey söyledi ve yanımdan geçip kantinden çıktı. Peter hızlıca yanıma geldi. "Sevgililer günün kutlu olsun, Covey." Ellerini belime koydu ve hiç

Not: Seni hâlâ seviyorum

ağırlığım yokmuşçasına beni kaldırdı. Bırakırken, “Özel bir gün olduğu için insan içinde öpüşebilir miyiz?” diye sordu.

“Öncelikle kartım nerede?” dedim elimi uzatıp.

Peter güldü. “Lanet olsun, çantamda. Tanrım. Bu ne açgözlülük.” Vereceği şey her ne ise çok heyecanlı olduğu belliydi. Ben de heyecanlandım. Elimi tutup beni çantasının olduğu masaya götürdü. “Önce otur,” dedi. Oturdum, O da yanıma oturdu. Gözlerini kapayıp elini uzat.”

Söylediğini yaptım ve çantasının fermuar sesini duydum, ardından elime bir kâğıt koydu. Gözlerimi açtım.

“Şiir,” dedi. “Senin için.”

Ay gelip ısır hayalin erişir

Güzelim Lara Jean

Bu yıldızlar gözlerin gibi parlar

Güzelim Lara Jean

Elimi dudaklarıma götürdüm. *Güzel Lara Jean!* İnanamıyordum. “Bu şimdiye kadar benim için yapılmış en güzel şey. O kadar mutluyum ki canını çıkarana dek sana sarılabiliyim.” Evde, masasında oturmuş, elinde kâğıt kalemle bunları karalarken onu hayal etmek ona aşkımı iyice kabarttı. Ürperdim. Tepeden tırnağa elektrik akımlarını hissediyordum.

“Gerçekten mi? Beğendin mi?”

“*Bayıldım!*” Bütün gücümle ona sarıldım. Bu kartı kutuma koyacak ve Stormy gibi yaşlandığımda bu anı hatırlayacaktım. Genevieve’i unut, her şeyi unut. Peter Kavinsky bana şiir yazmıştı.

“Tek hediyem bu değil. En iyisi bu değil.” Uzaklaşıp çantasından küçük, kadife bir mücevher kutusu çıkardı. Nefesim kesildi. Peter keyifli bir ifadeyle, “Haydi, hemen aç,” dedi.

“Rozet mi?”

“Daha da iyisi.”

Ellerim hızla ağzıma gitti. Bu o kolyeydi; aylar önce annesinin antika dükkânında görüp âşık olduğum kalp madalyonlu kolyeydi. Noel’de, babam kolyenin satıldığını söylediğinde hayatımdan sonsuza dek çıktığını sanmışım. “İnanamıyorum,” diye fısıldadım ortasındaki küçük pırlantaya dokunarak.

“Dur, takayım.”

Saçımı kaldırdım ve Peter kolyeyi taktı. “Bunu kabul edebilir miyim ki?” diye sesli düşündüm. “Çok pahalıydı, Peter! Cidden pahalıydı.”

Peter güldü. “Ne kadar olduğunu biliyorum. Endişelenme, annemle anlaşma yaptık. Hafta sonları minibüsü alıp dükkân için eşya taşımayı kabul ettim ama önemli değil. Sen beğendiysen lafı bile olmaz.”

Kolyeye dokundum. “Beğendim! Çok çok beğendim.”

Fark ettirmeden kantine bakındım. Önemsiz, küçük bir düşünceydi ama Genevieve’in de bunu görmesini isterdim.

“Bir dakika, benim kartım nerede?” diye sordu Peter.

“Dolabında,” dedim. Kitty’yi dinlemeyip erkek arkadaşımın geçirdiğim ilk sevgililer günü için biraz daha abartılı bir şey hazırlanmış olmayı diledim. En azından çantamdaki vişneli turtalar hâlâ ılıktı. Hepsini Peter’a verecektim. Üzgünüm Chris, Lucas ve Gabe.

Not: Seni hâlâ seviyorum

Kolye boynumdayken kendime bakmadan duramıyordum. Okulda kazağımın üzerine çıkardım ki görüp hayranlıkla bakabileyim. O akşam babama, Kitty'ye ve görüntülü konuşma yaparken Margot'ya gösterdim. Hatta şaka olsun diye Jamie Fox-Pickle'a bile gösterdim. Herkes etkilendi. Hiç çıkarmıyordum, banyoda takıyordum uyurken takıyordum.

Big Woods'daki Küçük Ev kitabında Laura'nın Noel hediyesi olarak bez bebek aldığı zamanki gibiydi. Siyah düğmeden gözleri, dut lekesiyle renklendirilmiş kırmızı dudak ve yanakları vardı. Kırmızı pazen çorap ile pembe-mavi basma elbise giyiyordu. Laura gözlerini ondan alamazdı. O gece o bebeğe sıkıca sarılmıştı, dünya umurunda değildi. Annesi diğer kızların da bebeği tutmasına izin vermesini hatırlatmak zorunda kalmıştı.

Ben de böyle hissediyordum. Kitty kolyeyi denemek istediğinde önce tereddüt ettim, sonra bencilliğim yüzünden kendimi suçlu hissettim. "Dikkat et," diye uyardım kolyeyi çıkarırken.

Kitty madalyonu zincirinden düşürür gibi yapınca çığlık attım. "Şaka yapıyorum," diye güldü. Aynamın karşısına geçti ve başını yana eğip boynunu geriye atarak kendine baktı. "Fena değil. Sen ve Peter olayını başlattığım için memnun değil misin?"

Ona yastık fırlattım.

"Özel bir günde kolyeni ödünç alabilir miyim?"

"Hayır!" Sonra Laura ile bebeği geldi yeniden aklıma. "Evet. Özel bir günse."

“Teşekkür ederim,” dedi Kitty, ardından başını eğip ciddi bir ifadeyle bana baktı. “Lara Jean, sana bir soru sorabilir miyim?”

“Bana her şeyi sorabilirsin.”

“Erkeklerle ilgili.”

Başımı onaylarcasına sallarken fazla meraklı görünmemeye çalıştım. Erkekler! Demek şimdiden bu konuya gelmiştik. Pekâlâ. “Dinliyorum.”

“Dürüstçe cevaplayacağına söz veriyor musun? Kardeş sözü?”

“Tabii ki. Yanıma otur, Kitty.”

Kitty gelip yanıma oturdu. Omzuna kolumu atarken kendimi sevecen, sıcak ve anne gibi hissediyordum. Kitty gerçekten büyüyordu.

Masum gözlerle bana baktı. “Peter’la yapıyor musunuz?”

“Ne?” Onu ittim. “Kitty!”

“Cevap vereceğine söz verdin!” dedi Kitty neşeyle.

“Cevabım hayır, seni küçük sinsi ajan. Tanrım! Çık odamdan.” Kitty delirmiş bir sırtlan gibi gülerek kaçtı. Koridordan sesini duyabiliyordum.

26

Jakuzi videosu çilesinin artık gerçekten bittiğini sanıyordum ki bir başka versiyonu ortaya çıkarak bana bu kâbusun asla sona ermeyeceğini hatırlattı. İnternete düşen hiçbir şey son-
suza dek yok olmaz demezler miydi? Kütüphanede otururken gözücuyla, ikinci sınıf öğrencisi iki kızın bir kulaklığı pay-
laşarak bilgisayardan video izlediğini ve güldüklerini gör-
düm. Peter'ın kucağına battaniye gibi yayılmış geceliğimle ekrandaydım. Birkaç saniyeliğine kararsız kalarak orada öylece oturdum. Yüzleşmek ya da yüzleşmemek. Margot'nun bunu aşır umurumda değilmiş gibi davranmamla ilgili söylediklerini hatırladım ve *Boş ver*, diye düşündüm.

Ayağa kalkıp kızların yanına gittim ve kulaklığı bilgisa-
yardan çekip çıkardım. Hoparlörlerden “Part of Your World” şarkısı bangır bangır bağırdı.

“Hey!” dedi kızlardan biri arkasına dönerek.

Sonra ben olduğumu fark edince telaşla arkadaşına baktı. Laptop'ın kapağını indirmeye yeltendi. “Oynat,” dedim kol-
larımı önümde birleştirerek.

“Hayır, teşekkürler,” dedi.

Uzanıp bilgisayarı açtım ve oynat tuşuna bastım. Videoyu her kim yaptıysa *Küçük Denizkızı*’ndan bazı sahnelerle birleştirmişti. “Benim sıram ne zaman gelecek? Yukarıdaki kıyıları keşfetmeyi ne çok isterdim...” Bilgisayarı kapadım. “Bu videoyu izlemek, çocuk pornosu izlemek sayılır. Bu sebeple suçlu bulunabilirsiniz, haberiniz olsun. IP adresiniz sistemde kayıtlı. Başkalarına göndermeden önce bunu bir düşünün. Bu, kişisel verileri yayma suçuna girer.”

Kızıl saçlı kız şaşkınlıkla baktı. “Bunun neresi çocuk pornosu?”

“Peter da ben de reşit değiliz.”

Diğer kız gülererek, “Seks yapmadığınızı söylediğinizi sanmıyordum,” dedi.

Buna cevap bulamadım. “Bırakalım da bunu Adalet Bakanlığı çözsün. Ama öncelikle Müdür Lochlan’a haber vereceğim.”

“Tek izleyen biz değiliz ki!” dedi kızıl saçlı kız.

“O videodaki siz olsaydınız ne hissederdiniz, bir düşünün,” dedim.

“Ben harika hissederdim,” diye mırıldandı kız. “Şanslısın. Kavinsky çok yakışıklı.”

Şanslı. Tabii.

Peter’ın, *Küçük Denizkızı* videosunu gösterdiğimde bu kadar sinirleneceğini sanmıyordum. Çünkü kötü şeyler asla Peter’ın üzerine yapışmazdı, onu es geçerci. İnsanların onu sevmesinin sebebinin bu olduğunu düşünüyordum. Kendinden emindi, serinkanlıydı. Bu da insanları rahatlatıyordu.

Not: Seni hâlâ seviyorum

Fakat onu zıvanadan çıkaran şey *Küçük Denizkızı* videosu oldu. Arabada, videoyu telefonundan izledik. O kadar sinirlendi ki telefonu camdan dışarı fırlatmasından korktum. “Pislikler! Nasıl cüret ederler!” Peter direksiyonu yumruklayınca korna çaldı. Yerimden sıçradım. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Ne söyleyeceğimi ya da onu nasıl sakinleştireceğimi bilmiyordum. Kadınlarla dolu, kibar bir babanın olduğu bir evde büyüdüğüm için genç erkeklerin öfkelenmeleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

“Kahretsin!” diye bağırdı. “Seni bundan koruyamadığımı için kendimden nefret ediyorum.”

“Beni korumana ihtiyacım yok,” dedim ve bunun doğru olduğunu fark ettim. Tek başıma da üstesinden geliyordum.

Gözlerini ileriye dikmişti. “Ama istiyorum. Hallettiğimi sanıyordum ama yine çıktı. Lanet bir uçuk gibi.”

Onu rahatlatmak, güldürmek ve bunu unutturmak istiyordum. “Peter, uçuğun mu var?” diye espri yaptım.

“Lara Jean, komik değil.”

“Özür dilerim.” Elimi koluna koydum. “Haydi, buradan gidelim.”

Peter arabayı çalıştırdı. “Nereye gitmek istersin?”

“Herhangi bir yere. Hiçbir yere. Sen sür.” Kimseyle karşılaşmak istemiyordum, kimsenin imalı bakışlarına ya da fısıldaşmalarına maruz kalmak istemiyordum. Saklanmak istiyordum. Peter’ın Audi’si küçük sığınağımızdı. Karamsar düşüncelerimi gizlemek ve onu da gülümsetecek kadar mutlu bir ifadeyle ona gülümsedim.

Araba sürmek Peter’ı sakinleştirdi. Evime geldiğimizde yeniden iyi görünüyordu. İçeri gelip pizza yemek isteyip is-

temediğini sordum. O gün bizim pizza günümüzdü. Hangi malzemeleri istiyorsa sipariş verebileceğini söyledim. Ama başını iki yana sallayıp eve gitmesi gerektiğini söyledi. İlk defa beni öpmeden vedalaştı ve kendini kötü hissetmesi beni suçlu hissettirdi. Böyle hissetmesi kısmen benim suçumdu. O benim için işleri yoluna sokmak zorunda hissediyordu ama başaramayacağını anlamıştı ve bu onu mahvediyordu.

Eve girdiğimde babam mutfak masasında oturmuş, kaşlarını çatmış beni bekliyordu. “Telefonunu neden açmıyorsun?”

“Affedersin, baba. Şarjım bitti. Her şey yolunda mı?”
Suratındaki ciddi ifadeye bakılırsa hiçbir şey yolunda değildi.

“Konuşmamız gerek, Lara Jean. Gel, otur.”

Bir korku dalgası bana çarpıp geçti. “Neden babacığım?
Sorun ne? Kitty nerede?”

“Odasında.” Çantamı bırakıp mutfak masasına yöneldiğimde adımlarımı olabildiğince yavaş atıyordum. Babamın yanına oturunca derin bir iç geçirip ellerini önünde birleştirdi.

Tam ben, “Senin için oluşturduğum arkadaşlık profiliyle mi ilgili? Çünkü onu henüz aktif hale getirmedim,” derken babam, “Okulda olanları bana neden söylemedin?” dedi.

Dehşete kapıldım. “Ne demek istiyorsun?” Hâlâ başka bir şeyle ilgili olmasını umuyordum, öyle olması için dua ediyordum. Jakuzi videosu dışında başka bir şey olmasını, mesela kimya sınavından neden kötü not almadığımı sormasını ya da başka herhangi bir şey olmasını diliyordum.

“Peter’la videonuz.”

“Nasıl öğrendin?” diye fısıldadım.

“Danışman öğretmeninin aradı. Senin için endişelenmiş. Olanları bana neden anlatmadın, Lara Jean?”

Çok sert bakıyordu. En nefret ettiğim şeyse hayal kırıklığına uğramış ifadesiydi. Gözlerimin arkasında oluşan baskıyı hissediyordum. “Çünkü utandım. Beni o şekilde düşünmeni istemedim. Baba yemin ederim sadece öpüşüyorduk. Hepsi bu kadar.”

“Videoyu izlemedim, izlemeyeceğim de. O özel bir an, Peter ile senin aranda. Ama o gün keşke daha doğru muhakeme yapmış olsaydın, Lara Jean. Davranışlarımızın uzun vadeli sonuçları vardır.”

“Biliyorum.” Gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya başlamıştı bile.

Babam elimi tuttu. “Okulda bu kadar zorluk yaşarken bana gelmemiş olman canımı acıtıyor. Bir şeyler olduğunun farkındaydım ama fazla üstelemek istemedim. Her zaman, anneniz olsaydı ne yapardı diye düşünmeye çalışıyorum. Böyle şeylerin babalarla konuşulması kolay değil, biliyorum...” Sesi kısıldı. Bense ağlıyordum. “Ama çabalıyorum. Gerçekten çabalıyorum.”

Yerimden fırlayıp babama sarıldım. “Çabaladığınızı biliyorum,” dedim ağlarken.

Babam da bana sarıldı. “Bana gelebileceğini bilmelisin, Lara Jean. Konu ne olursa olsun. Müdür Lochlan’la konuştum; videoyu izleyenlerin ve yayanların uzaklaştırma cezası alacağını duyuracak yarın.”

Rahatladım. Bu olay patlak verdiği anda babama gelmeliydim. Ondan uzaklaşıp doğrudum. Babam uzanıp gözyaşlarımı sildi. “Pekâlâ, şu arkadaşlık profili nedir?”

“Şey...” Yeniden oturdum. “Şey... Bekarebeveynaski.com’da senin için bir profil oluşturdum.” Babam kaşlarını çatınca, “Büyükannem bir erkeğin çok uzun süre yalnız kalmasının iyi olmadığını düşünüyor, ben de ona katılıyorum,” diye ekledim hemen. “İnternette birileriyle tanışmanın senin yeniden bir şeyler yaşamana yardım edebileceğini düşündüm.”

“Lara Jean, özel hayatımla kendim ilgilenebilirim! Kızımın bana randevu ayarlamasına ihtiyacım yok.”

“Ama kimseyle çıkmıyorsun.”

“Bu beni ilgilendirir, seni değil. O profili bu akşam silmeni rica ediyorum.”

“Zaten aktif değildi; ne olur ne olmaz diye hazırlamıştım. Dışarıda yepyeni bir dünya var, baba.”

“Şu anda konumuz senin aşk hayatın, Lara Jean, benimki değil. Benimkini başka bir zamana bırakalım. Seninkini dinlemek istiyorum.”

“Tamam.” Ellerimi resmi bir şekilde masanın üzerinde birleştirdim. “Ne bilmek istiyorsun?”

Babam ensesini kaşıdı. “Şey... Peter’la ciddi misiniz?”

“Bilmiyorum. Yani onu seviyor olabilirim. Ama bunu söylemek için henüz çok erken. Hem zaten lisede ne kadar ciddi olabilirsin ki? Margot ile Josh’ın ilişkisine baksana nasıl sonuçlandı.”

Babam hüznle, “Josh artık bize hiç gelmiyor,” dedi.

Not: Seni hâlâ seviyorum

“Aynen. Ben yurt odasında bir erkek yüzünden ağlayan kızlardan olmak istemiyorum.” Aniden durdum. “Annem Margot’ya böyle söylemiş. Erkek arkadaşı varken üniversiteye başlayıp sonra hayatı ıskalayan kızlardan olmamasını söylemiş.”

Babam bundan haberdarmışçasına gülümsedi. “Tam annenin söyleyeceği bir şey.”

“Lisedeki erkek arkadaşı kimdi? Onu çok mu sevmiş? Onunla tanıştın mı?”

“Annenin lisede erkek arkadaşı olmadı. Bahsettiği kişi yurttaki oda arkadaşı Robyn.” Babam güldü. “Annemi deli ederdi.”

Arkama yaslandım. Onca zaman annemin hep kendinden bahsettiğini sanmıştım.

“Annemi ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Yurt odasında Uydurmasyon Günü yemeği veriyordu, ben de bir arkadaşım ile gitmiştim. Mayıs ayında büyük bir Şükran Günü yemeğiydi. Kırmızı elbise giymişti. O zamanlar saçları uzundu. Fotoğrafları gördün, biliyorsun.” Duraksadı, yüzünde bir tebessüm belirdi. “Taze fasulye yerine konservesini götürdüğüm için bana az çektirmedi. Biriyle uğraşıyorsa bu ondan hoşlandığı anlamına gelirdi. Tabii ben bunu o zaman bilmiyordum. O zamanlar kadınlar hakkında pek bilgi sahibi değildim.”

İşte! *O zamanlar!* “Sizin psikoloji sınıfında tanıştığınızı sanıyordum.”

“Annenin dediğine göre bir dönem aynı dersi almışız ama ben hatırlamıyorum. Yüzlerce kişilik amfilerde işleniyordu dersler.”

“Ama o seni fark etmiş,” dedim. Bu hikâyeyi dinlemiştim. Babamın dersi dikkatlice dinlemesinin ve dalgın bir profesör gibi saçlarının biraz uzun olmasının hoşuna gittiğini söylemişti.

“Tanrı’ya şükürler olsun ki fark etmiş. Yoksa kim bilir nerede olurdu.”

Bu sözleri beni düşündürdü. Nerede olurdu? Biz olmazdık elbette ama muhtemelen dul kalmamış olurdu. Başka biriyle evlenmiş, başka kararlar vermiş olsaydı daha mutlu olur muydu?

Babam çenemi tuttu. “O olmasaydı hiçbir yerde olmazdım çünkü kızlarım olmazdı,” dedi kendinden emin bir şekilde.

Peter’ı arayıp Bayan Duvall’in babamı aradığını, yani babamın artık video olayından haberdar olduğunu ama müdürle konuştuğunu ve her şeyin yoluna gireceğini anlattım. Rahatlamasını bekliyordum ama Peter’ın canı hâlâ sıkındı. “Şimdi baban benden nefret ediyordur,” dedi.

“Etmiyor,” diyerek onu teselli ettim.

“Sence onunla konuşmalı mıyım? Yani özür falan dilemeli miyim? Yüz yüze?”

Ürperdim. “Kesinlikle hayır. Babam aşırı tuhaftır.”

“Evet ama...”

“Lütfen artık endişelenme, Peter. Dedğim gibi, babam her şeyi halletti. Müdür Lochlan yarın bir duyuru yapacak ve insanlar bizi rahat bırakacak. Ayrıca özür dilemeni gerektiren bir durum yok. Ben de senin kadar olaya dahilim. Bana istemediğim hiçbir şey yaptırmadın.”

Not: Seni hâla seviyorum

Çok geçmeden görüşmeyi sonlandırdık. Video konusunda kendimi daha iyi hissediyor olsam da Peter’la konusunda tedirgindim. Beni koruyamadığı için öfkeli olduğunu biliyordum, bir yandan da gururu incindiği için öfkeli olduğunu ve bunun benimle hiç ilgisi olmadığını da biliyordum. Erkek egosu çok hassas, kolayca incinebilen bir şey miydi? Öyle olmalıydı.

27

Mektup salı günü gelmişti ama ben çarşamba sabahı okula gitmeden önce gördüm. Peter'in beni almasını beklerken mutfak penceresinin önünde oturmuş elma yiyor, gelen posta yığınınına bakıyordum. Elektrik faturası, kablolu faturası, Victoria's Secret kataloğu, Kitty'nin aylık *Dog Fancy* (Çocuklar İçin!) dergisi, beyaz bir zarfın içinde adıma gönderilmiş bir mektup. Erkek yazısına benziyordu. Gönderenin adresi tanıdık değildi.

Sevgili Lara Jean,

Geçen hafta garaj yolumuza bir ağaç devrildi. Barber Peyzaj'dan Bay Barber gelip ağacı kaldırdı. Barber'lar Meadowridge'deki eski evimize taşınan aile. Övünmek gibi olmasın ama bir peyzaj şirketleri var. Mektubunu Bay Barber getirdi. Mührü görünce eylül ayında gönderdiğini fark ettim ama eski evimin adresine gönderildiği

Not: Seri hâlâ Seviyorum

için bu hafta elime geçti. Cevap yazmam bu yüzden bu kadar uzun sürdü.

Mektubun bana çoktan unuttuğum pek çok anıyı hatırlattı. Mesela ablanın mikrodalgada fıstık gevreği yapması ve kimin en büyük parçayı alacağına karar vermek için break-dans yarışması düzenlemeye karar verdiğiniz zaman... Ya da bir akşam kapıda kaldığımda ağaç eve giderek hava iyice kararıp fener kullanmamız gerekene dek seninle kitap okuduğumuz gün... Yan komşunuz barbeküde hamburger yapıyordu, sen bir tane istemem için bana meydan okumuştun ama ben korkaklık etmiştim. Eve döndüğümde kimse nerede olduğumu bilmediği için başım derde girmişti ama buna değmişti.

Durdum. İkimizin de kapıda kaldığı o günü hatırlıyorum. Chris, John ve ben vardık, daha sonra Chris'in gitmesi gerekince John'la yalnız kalmıştık. Babam bir seminerdeydi; Margot ile Kitty'nin nerede olduklarını hatırlamıyordum. O kadar acıkmıştık ki Trevor'ın oynak döşeme tahtasının altına sakladığı şekerlere saldırmıştık. Sanırım yemek ve sıcak ev için Josh'lara da gidebilirdim ama John Ambrose McClaren'la serserilik yapmak eğlenceliydi. İki kaçak gibiydik.

Şunu söylemeliyim ki mektubun beni çok şaşırttı. Çünkü ben on üç yaşındayken hâlâ gocuktum, sen ise karmaşık düşünceleri ve duyguları olan gerçek

JENNY HAN

bir bireydin. Annem akşamüstü yemem için hâlâ elma dilimliyor. Sekizinci sınıfta sana mektup yazmış olsaydım saçların çok güzel falan derdim. Bu kadar. Sadece, saçların çok güzel. Tam bir budalaydım. O zamanlar benden hoşlandığını hiç bilmiyordum.

Birkaç ay önce seni Thomas Jefferson'daki Model Birleşmiş Milletler konferansında gördüm. Beni tanıdığından şüpheliyim ama Çin Cumhuriyeti'ni temsil ediyordum. Bana bir not bırakmıştın. Sana seslendim. Duymadın ve yürümeye devam ettin. Daha sonra seni aradım ama gitmiştin. Beni gördün mü?

En çok merak ettiğim şeyse onca zaman sonra mektubu neden göndermeye karar verdiğin. Beni aramak, e-posta ya da mektup göndermek istersen lütfen yap.

Sevgilerle, John

Not: Madem sordun; bana yalnızca annem ve büyükannem Johnny der ama istersen sen de öyle diyebilirsin.

Uzunca iç geçirdim.

Ortaokulda John Ambrose McClaren'la "romantik" iki an yaşamıştım: Biri şişe çevirme öpüşmesiydi ama dürüst olmam gerekirse hiç de romantik değildi, diğeri de beden

Not: Seni hâlâ seviyorum

dersinde yağmurun altında geçirdiğimiz andı ve şu yaşına kadar hayatımın en romantik anısıydı. John'un bu şekilde hatırlamadığına emindim. Hatta hatırladığından bile şüpheliydim. Bunca zaman sonra ondan mektup almak, John'un ölümünden dönmesi gibiydi. Aralık ayında onu Model Birleşmiş Milletler konferansında birkaç saniyeliğine görmekten farklıydı. Hayalet görmek gibiydi. Ama o eskiden tanıdığım, beni tanıyan gerçek ve yaşayan bir insandı.

John zekiymi; diğer erkek öğrencilerden daha yüksek notlar alırdı. Kızlar arasında en yüksek notlarıysa ben alırdım. İkimiz de onur sınıfındaydık. O en çok tarih dersini severdi, okumalarını yaparak gelirdi. Ama matematik ve fen derslerinde de iyiydi. Değişmediğine emindim.

Boyu en geç uzayan çocuk Peter'dı, John ise ilk uzayan. John'un sarı saçlarını beğenirdim; süt mısır gibi açık renkti. Masum ve sevimliydi, başını asla derde sokmayan çocuk suratına sahipti ve mahallenin annelerinin favorisiydi. Onu iyi bir suç ortağı yapan da buydu. Eskiden Peter'la her türlü yaramazlığı yaparlardı. John zeki olandı, harika fikirleri olurdu ama eskiden kekeleyiği için konuşurken biraz çekingendi.

John yardımcı oyuncu olmak isterken Peter yıldız olmak isterdi. Bu yüzden herkes suçu Peter'a atardı çünkü o haylazdı ve John Ambrose McClaren gibi bir melek nasıl suçlanabilirdi ki? Suçlamıyorlardı da zaten. İnsanlar yakışıklı çocuklardan çok etkileniyordu. Yakışıklı çocuklar hoşgörülü bir baş sallama ve "Ah, Peter"la karşılanırdı. Ufak bir şaplak bile yemezlerdi. İngilizce öğretmenimiz Bayan Holt onlara daha önce hiçbirimizin duymadığı Butch Cassidy ve Sundance Kid derdi. Bir gün Peter filmi izletmesi için öğretmeni ikna

etmişti. Sonra tüm sene kimin Butch, kimin Sundance Kid olacağı hakkında tartışmışlardı. Oysa hangisinin kim olduğu gayet açıktı.

Okulundaki bütün kızların ondan hoşlandığından eminim. Model Birleşmiş Milletler konferansında gördüğümde kendinden emin duruşuyla sandalyesinde dik oturuyordu, geniş omuzları vardı ve odaklanmıştı. John'un okuluna gidiyor olsam eminim elimde dürbünüm ve tahıllı gofretimle dolabının önüne kamp kuran kızların başını çekerdim. Ama onun ders programını ezberler; öğle yemeğinde ne yediğini bilirdim. Acaba hâlâ fıstık ezmeli ve reçelli, tam buğday ekmeğinden yapılmış sandviç mi yiyordu? Merak ettim. Bilmediğim çok fazla şey vardı.

Peter'in arabasının kornası beni hayallerimden uyandırdı. Sesi duyunca suçluluk duygusuyla yerimden fırladım. Mektubu, kutunun içine koyup saklamak ve bir daha asla düşünmemek için çılgınca bir içgüdüye kapıldım. Ama sonra bunun delilik olacağına karar verdim. John Ambrose McClaren'a tabii ki cevap yazacaktım. Yazmamak kabalık olurdu.

Mektubu cebime tikip beyaz kabarık montumu giydim, Peter'in arabasına koştum. Yerde hâlâ son fırtınadan kalma kar vardı ama tıpkı yıpranmış halı gibi parça parçaydı. Mevsim konusunda ya hepçi ya hiççiydim. Karlar ya tamamen erimeli ya da metrelerce yükseklikte olmalı ve dizimize kadar içine gömülmeliydik.

Arabaya bindiğimde Peter biriyle mesajlaşıyordu. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

“Hiç,” dedi. “Genevieve onu evden almamı istedi ama alamayacağımızı söyledim.”

Tüylerim diken diken oldu. Hâlâ mesajlaşıyor olmaları, okula bırakmasını isteyecek kadar rahat davranmaları canımı sıkıyordu. Ama arkadaşlardı, sadece arkadaşlardı. Kendi kendime bunu tekrarlayıp duruyordum. Ve söz verdiğimiz gibi, Peter bana doğruyu söylüyordu. “Bil bakalım kimden mektup aldım.”

Garaj yolundan geri geri çıktı. “Kimden?”

“Tahmin et.”

“Ee... Margot?”

“Bu neden şaşırtıcı olsun ki? Hayır, Margot’dan değil. John Ambrose McClaren’dan!”

Peter’ın kafası karışmış görünüyordu. “McClaren mı? Neden sana mektup yazsın ki?”

“Çünkü ben de ona yazmıştım, unuttun mu? Sana yazdığım gibi. Beş tane mektup vardı ve cevap alamadığım bir tek o vardı. Mektubun kaybolduğunu sanıyordum fakat son kar fırtınasında John’un evinin garaj yoluna ağaç devrilmiş ve Bay Barber ağacı kaldırmak için geldiğinde mektubu da getirmiş.”

“Bay Barber kim?”

“John’ların eski evini satın alan kişi. Adamın peyzaj şirketi varmış. Gerçi bunun konuyla alakası yok. Asıl konu, John’un mektubumu daha geçen hafta aldığı, bu yüzden bu kadar zaman sonra cevap yazdığı.”

“Hımm,” dedi Peter ısıtıcıyla uğraşırken. “Yani sana gerçek mektup yazdı? E-posta değil?”

“Evet, postayla gönderilen gerçek bir mektup.” Kıskanıp kıskanmadığını, bu yeni gelişmenin onu biraz olsun rahatsız edip etmediğini anlamaya çalıştım.

Yeniden, “Hımm,” dedi. Bu kez sıkılmış, öylesine söylenmiş bir *humm*’dı. En ufak bir kıskançlık kırıntısı yoktu. “Sundance Kid nasılmış bari?” Güldü. “McClaren ona öyle seslenmemden nefret ederdi.”

“Hatırlıyorum,” dedim. Kırmızı ışıktaki durduk, okul yolunda trafik vardı.

“Ne yazmış?”

“Ah, bilirsin işte, ‘nasılsın’ falan tarzı genel şeyler.” Pencereden dışarı baktım. Daha fazla bilgi vermek istemiyordum çünkü sıkıcı *humm* cevapları daha fazlasını hak etmiyordu. En azından ilgileniyormuş gibi davranamaz mıydı?

Peter parmaklarıyla direksiyonda ritim tuttu. “Bir gün birlikte bir şeyler yapalım.”

Peter ve John Ambrose McClaren’ın aynı yerde bulundukları düşüncesi rahatsız ediciydi. Hangisine bakacaktım? “Hımm, olabilir,” dedim öylesine. Belki mektuptan bahsetmek iyi bir fikir değildi.

“Sanırım eski beyzbol eldivenim hâlâ onda,” dedi dalgın bir ifadeyle. “Benimle ilgili bir şey yazmış mı?”

“Ne gibi?”

“Bilmem. Neler yaptığımı sormuş mu?”

“Pek sayılmaz.”

“Hımm.” Peter’in dudakları rahatsız olmuş bir ifadeyle kıvrıldı. “Cevap yazdın mı?”

“Mektup daha yeni geldi! Cevap yazacak vaktim olmadı.”

“Yazarsan selamımı ilet.”

Not: Seni hâlâ seviyorum

“Tabii,” dedim. Mektubun hâlâ yerinde olduğundan emin olmak için çantama dokundum.

“Bir dakika! Beş kişiye aşk mektubu göndermiş olman hepimizden eşit derecede hoşlandığın anlamına mı geliyor?”

Meraklı gözlerle bana bakıyordu ve en çok ondan hoşlandığımı dile getirmemi beklediğini biliyordum ama bu doğru olmazdı. “Evet, hepinizden eşit derecede hoşlanıyordum.”

“Saçmalık! En çok hangimizden hoşlanıyordun? Benden, değil mi?”

“Buna cevap vermem imkânsız, Peter. Yani birbirine çok yakın. Ama en çok Josh’tan hoşlandığımı söyleyebilirim çünkü en uzun süre ondan hoşlanmıştım ama bir insanı ne kadar çok sevdiğini süreye göre belirleyemezsin.”

“Sevmek mi?”

“Hoşlanmak,” dedim.

“Kesinlikle ‘sevmek’ dedin.”

“Hoşlanmayı kastettim.”

“Peki ya McClaren?” diye sordu. “Diğerlerimize kıyasla ondan ne kadar hoşlanıyordun?”

Sonunda birazcık kıskançlık belirtisi! “Ondan...” diye başladım. Eşit derecede diyecektim ama tereddüt ettim. Stormy’ye göre insanları eşit derecede sevemezsiniz. Ama iki farklı kişiye olan hislerinizi kıyaslamak şöyle dursun, birinden bile ne kadar hoşlandığınızı nasıl ölçebilirdiniz ki? Peter her zaman en çok sevilmeliydi. Bunu bekliyordu. Bu yüzden yalnızca, “Bilmiyorum. Ama şu anda en çok senden hoşlanıyorum,” dedim.

JENNY HAN

Peter başını iki yana salladı. “Daha önce hiç erkek arkadaşın olmamasına rağmen bir erkeği nasıl idare edeceğini çok iyi biliyorsun.”

Kaşlarımı kaldırdım. *Ben mi* bir erkeği nasıl idare edeceğimi biliyordum? Bunu hayatımda ilk defa duyuyordum. Genevieve ve Chris gibileri erkekleri idare etmeyi bilirlerdi. Ben değil. Asla ben değil.

Sevgili John(ny),

Öncelikle cevap yazdığın için teşekkür ederim. Çok hoş bir sürpriz oldu. İkinci olarak da mektubun hikâyesi... O mektubu sekizinci sınıfta yazmıştım ama asla okuman için değildi. Çelginca biliyorum ama eskiden ne zaman birinden hoşlansam ona mektup yazar, sonra kutuya koyardım. Mektuplar yalnızca kendim içindi. Ama kardeşim Kitty -onu hatırlıyor musun? Siska ve inatçı olan?- eylül ayında seninki de dahil tüm mektupları postalamış.

O break-dans yarışmasını hatırlıyorum. Sanırım Peter kazanmıştı. Zaten kazanmasa bile en büyük parçayı alırdı! Bu şimdi aklıma geldi ama pizzanın son dilimini hep onun aldığını hatırlıyor musun? Çok sinir bozucuydu. Trevor'la bu yüzden kavgaya

ettikleri ve pizzayı yere düşürüp ikisinin de yiyemediği günü hatırlıyor musun? Taşınacağınız zaman sana veda etmek için birlikte sizin eve geldiğimizi hatırlıyor musun? Fıstık ezmesi kremalı şokolatalı pasta yapmıştım ve bıçak getirmiştim ama sizin çatal ve tabaklarınız kolilerde olduğu için verandada elimizle yemiştik. Eve döndüğümde ağzımın kenarlarında kahverengi şokolata bulaşıkları olduğunu görmüş, çok utanmıştım. Üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor.

Model Birleşmiş Milletler konferansına dahil değildim ama o gün oradaydım ve seni gördüm. Aslında senin ortaokulda Model Birleşmiş Milletler'le ne kadar ilgili olduğunu hatırladığım için orada olacağını tahmin etmiştim. Kalıp konuşamadığım için üzgünüm. Çok uzun zaman geçtiği için sanırım afalladım. Hiç değişmemiştin. Sadece çok daha uzundun.

Senden bir ricam olacak: Mektubu bana geri postalayabilir misin? Diğerleri bir şekilde bana geri döndü. İşkence olacağını bilsem de ne yazdığımı bilmeyi çok istiyorum.

Arkadaşın, Lara Jean

29

Geç olmuştu, evdeki bütün ışıklar kapalıydı. Babam hastanede, Kitty de arkadaşında pijama partisindeydi. Peter'ın içeri gelmek istediğini hissediyordum ama babam yakında evde olurdu ve evde yalnız olduğumuzu görünce endişelenebilirdi. Kızmamıştı ama videoyu öğrendiğinden beri ufak da olsa bir şeyler değişmişti. Artık ne zaman Peter'la dışarı çıksam öylesine soruyor gibi yapsa da kaçta döneceğimi, nereye gideceğimizi öğrenmeye çalışıyordu. Eskiden böyle sorular sormazdı çünkü o zamanlar sorması için bir sebep yoktu.

Motoru kapayan Peter'a baktım. Aniden, "Carolyn Pearce'in eski ağaç evine gidelim mi?" dedim.

Peter hevesle, "Haydi," diye karşılık verdi.

Dışarısı karanlıktı. Daha önce bu kadar karanlıkta buraya gelmemiştim. Mutlaka Pearce'ların mutfağından, garajından ya da bizim evden yansıyan bir ışık burayı aydınlatırdı. Önce Peter tırmandı, ben tırmanırken de telefonunun flaşını açarak yolumu aydınlattı.

İçeride hiçbir şeyin değişmemiş olmasına hayret etti. Tıpkı bıraktığımız gibiydi. Kitty buraya hiç ilgi duymazdı. Sekizinci sınıfta burayı kullanmayı bıraktığımızdan beri bir nevi terk edilmişti. “Biz”den kastım mahalledeki akranlarımdı: Genevieve, Allie Feldman, bazen Chris, bazen de erkekler: Peter, John Ambrose McClaren, Trevor. Burası sadece bize ait bir yerdi; sigara ya da içki içmek gibi kötü şeyler de yapmazdık. Sadece oturur ve sohbet ederdik.

Genevieve her zaman “Kimi Seçerdin” oyunları türetirdi. Issız adaya düşsen hangimizi seçerdin? Peter tereddütsüz Genevieve’i seçerdi çünkü onun kız arkadaşıydı. Chris, Trevor’ı seçeceğini söylerdi çünkü en kilolu, ayrıca en pis oydu ve kim bilir tek çaresi yamyamlık olabilirdi. Ben Chris’i seçerdim çünkü asla sıkılmazdım. Bu Chris’in çok hoşuna giderdi ancak Genevieve somurturdu ama o zaten seçilmiş olurdu. Ayrıca söylediğim doğrudu: Chris daha eğlenceli bir ada arkadaşı olurdu ve muhtemelen daha yardımcı olurdu. Genevieve’in odun toplamaya ya da balık tutmaya yardım edeceğinden şüpheliydim. John’un karar vermesi uzun sürmüştü. Sırayla herkesin iyi özelliklerini değerlendirmişti. Peter hızlı koşuyordu, Trevor güçlüydü, Genevieve kurnazdı, Chris savaşta kendini savunabilirdi. Benimse kurtarıлма umudumu asla yitirmeyeceğimi söylemiş ve beni seçmişti.

Okul dışında birlikte vakit geçirdiğimiz son yazdı. Her gün dışarıdaydık. Çocuklar büyüdükçe dışarıda daha az vakit geçirirlerdi. Kimse artık size, “Git dışarıda oyun oyna,” diyemiyordu. Fakat o yaz dışarıdaydık. Yüzyılın en sıcak yazı olduğunu söylüyorlardı. Vaktimizin çoğunu bisiklet üstünde ya da havuzda geçirmiştik. Oyunlar oynamıştık.

Not: Seni hâlâ Seviyorum

Peter yere oturup ceketini çıkardı ve battaniye gibi yere serdi. “Buraya oturabilirsin.”

Oturduğumda her an kaçabilecek büyük bir balıkmışım gibi bileklerimden tutup beni dikkatlice kendine çekti. Dizlerimiz birbirine değdiğinde beni öptü: Yumuşak, *sonsuz* dek vaktimiz var dercesine. Titriyordum, sebebi soğuk değildi. Çarpıntım varmış gibi hissediyordum. Peter boynumu öpmeye başladı, ardından köprücük kemiğime indi. O kadar gergindim ki normalde boynuma dokunulduğunda gıdıklanmama rağmen gıdıklanmadım. Ağzı sıcaktı ve iyi hissettiriyordu. Ellerimin üzerinde geriye düşünce Peter biraz kenara çekilip bana yer açtı. Bu muydu? Böyle mi olacaktı? Carolyn Pearce’ın ağaç evinde mi?

Elleri bluzumun altına girip de sutyenime dokunduğunda daha önce aklıma hiç gelmemiş bir düşünceye kapıldım telaşla: Genevieve’in göğüsleri kesinlikle benimkilerden büyüktü. Peter hayal kırıklığına uğrar mıydı?

Aniden, “Seninle seks yapmaya hazır değilim,” dedim.

Panikle başını kaldırdı. “Tanrım, Lara Jean! Ödümü ko-pardın”

“Özür dilerim. Sadece açıklığa kavuşturmak istedim. Belki açık değildir diye.”

“Açıktı.” Peter kırılgan bir ifadeyle bana bakıp büyük bir ciddiyetle doğruldu. “Mağara adamı değilim ben. Kahretsin!”

“Biliyorum,” dedim. Oturup kalp öne gelecek şekilde kolyemi düzelttim. “Sadece bana bu güzel kolyeyi verdiğin için...” Bana sert sert baktığı için konuşmayı kestim. “Özür dilerim. Özür dilerim. Ama seks yapmayı özlüyor musun? Yani eskiden Genevieve’le sürekli yaptığınız için?” Hepimiz

Kavinsky ve Genevieve'in seks hayatıyla ilgili hikâyeler duy-muştuk: Steve Bledell'in evinde kutlanan okul sonu partisinde ebeveyn odasında yaptıklarını, dokuzuncu sınıfta Genevieve'in doğum kontrol hapı kullanmaya başladığını... Eskiden yedi yirmi dört seks yapan biri henüz ikinci aşamaya bile geçmemiş olan benim gibi bir bakireyle nasıl tatmin olabilirdi? "Tatmin olmak" yanlış bir ifadeydi. Nasıl mutlu olabilirdi?

"Sürekli yapmıyorduk! Seninle bunu konuşmak istemi-yorum. Çok tuhaf."

"Demek istediğim, ben daha önce hiç yapmadım ama sen yaptığın için şimdi hayatında bir boşluk oluştu mu? Sanki... Mahrum kalmış gibi hissediyor musun? Mesela ben hiç don-durma yemeseydim tadının nasıl olduğunu bilmezdim. Seks yapsam sürekli canım çeker mi?" Altdudağımı ısırdım. "Senin de canın çekiyor mu?"

"Hayır!"

"Dürüst ol!"

"Seninle seks yapmak ister miydim? Evet. Ama sana baskı yapmaya çalışmıyorum. Bu konuyu hiç açmadım bile! Ayrıca erkeklerin başka yolları da var." Kızardı. "Rahatlamak için."

"Yani porno mu izliyorsun?"

"Lara Jean!"

"Doğuştan meraklı bir kişiliğim var, biliyorsun. Eskiden sorularımı cevaplardın."

"O eskidendi. Şimdi farklı."

Peter bazen farkında olmadan çok doğru şeyler söylü-yordu. Artık gerçekten farklıydı. Eskiden, seksin söz konusu olmadığı zamanlarda daha kolaydı.

Not: Seni hâlâ seviyorum

“Sözleşmede birbirimize her zaman doğruyu söyleyeceğimizi belirtmiştik,” dedim tereddütle.

“Tamam ama seninle porno hakkında konuşmayacağım.” Bir soru daha soracaktım ki Peter, “Sadece şunu söyleyeceğini: Porno izlemediğini söyleyen erkek yalancıdır,” diye ekledi.

“Yani izliyorsun.” Başımı onaylarcasına salladım. Peki. Bunu öğrendiğim iyi oldu. “Genç erkeklerin yedi saniyede bir seks düşündüğünü söyleyen istatistikçiler var. Peki, bu doğru mu?”

“Hayır. Ayrıca seksten bahsedip duran kişinin sen olduğunu belirtmek istiyorum. Sanırım genç kızlar erkeklerden daha çok kafayı takıyor.”

“Olabilir,” dedim. Peter’ın gözleri heyecanla büyüdü. “Yani kesinlikle merak ediyorum. Sadece bir düşünce. Ama yakın süreçte yapacağımı düşünmüyorum. Herhangi biriyle. Sen dahil,” diye ekledim çabucak.

Peter hemen, “Tamam, tamam. Anladım. Konuyu değiştirelim,” deyince utandığını fark ettim. Sessizce, “Zaten bunu konuşmak istemiyordum,” diye homurdandı.

Utanmış olması tatlıydı. Deneyimli olduğunu düşününce utanmasını beklemezdim. Kazağının kolunu çektişirdim. “Hazır olduğumda, yaniz hazır hissedersen sana haber vereceğim.” Sonra onu kendime çekip dudaklarımı hafifçe dudaklarına bastırdım. Dudakları aralandı, benimkiler de... *Bu çocuğu saatlerce öpebilirim*, diye geçirdim içimden.

Öpüşmenin ortasında, “Yani hiç seks yapmayacak mıyız? Asla mı?” diye sordu.

“Asla demedim. Ama şu an değil. Yani gerçekten emin olmam gerekiyor. Tamam mı?”

Kahkaha attı. “Elbette. Kontrol sende. Başından beri sendeydi. Ben hâlâ sana yetişmeye çalışıyorum.” Yaklaşıp saçlarını kokladı. “Bu yeni şampuanın adı ne?”

“Margot’dan çaldım. Armut kokulu. Güzel, değil mi?”

“Fena değil. Ama eskisine geri dönebilir misin? Hindistancevizliye. Onun kokusuna bayılıyorum.” Yüzünde, şehrin üzerine çöken akşam sisi gibi hülyalı bir ifade belirdi.

Ben, “Canım isterse,” deyince somurttu. Aslında bir şişe hindistancevizli maske almayı düşünüyordum ama onu uğraştırmak hoşuma gidiyordu. Dediği gibi kontrol bendeydi. Peter beni kendine çekti ve arkamda bir sığınak gibi kıvrıldı. Başımı omzuna yasladım, kollarımı dizlerine koydum. Hoştu. Rahattı. Sadece o ve ben dünyanın geri kalanından bir süreligine uzaklaşmıştık.

Bu şekilde otururken aklıma bir şey geldi. Önemli bir şey: Zaman kapsülü. John Ambrose McClaren’ın büyükannesi ona yedinci sınıftayken doğum gününde hediye etmişti. John aslında video oyunu istemişti fakat yerine zaman kapsülü almıştı. Tam atacakken kızlardan birinin onu isteyebileceğini düşünmüş. Ben istediğimi söylemişim, sonra Genevieve de istediğini söyledi, sonra tabii ki Chris de istedi. Aklıma onu Pearce’ların arka bahçesine, ağaç evin altına gömmek gelmişti. Çok heyecanlanmışım ve herkesin üzerinde olan bir şeyi de vermesi gerektiğini söyledim. Liseden mezun olduğumuz gün orayı kazıp eski günleri yâd etmemizi söyledim.

“Kapsülü gömdüğümüz o zamanı hatırlıyor musun?” diye sordum Peter’a.

“Ah, evet! McClaren’ın. Haydi çıkaralım!”

Not: Seni hâlâ seviyorum

“Diğerleri olmadan kazamayız,” dedim. “Unuttun mu, liseden mezun olduktan sonra gelecektik?” O zamanlar hâlâ arkadaş olacağımızı sanıyordum. “Sen, ben, John, Trevor, Chris, Allie.” Genevieve’in adını söylemedim bile.

Peter fark etmiş gibi görünmüyordu. “Peki o zaman, bekleriz. Sevgilim nasıl isterse.”

30

Sevgili Lara Jean,

Mektubunu bir şartla sana veririm. Okuduktan sonra bana geri göndereceğine dair ~~onurlu~~ geri dönüşü olmayan söz vermek zorundasın. Ortaokulda bir kızın benden bu kadar hoşlandığına dair fiziksel bir kanıta ihtiyacım var. Yoksa kim inanır?

Ayrıca o yaptığım fıstık ezmeli çikolatalı pasta hayatımda yediğim en güzel pastaydı. Üzerinde şekerlemelerle ismimin yazılı olduğu o kadar güzel bir pastayı bir daha hiç yemedim. Arada hâlâ aklıma gelir. Bir erkek öyle bir pastayı asla unutmaz.

Not: Seni hâlâ seviyorum

Sana bir sorum var. Kaç tane mektup yazdın? Kendimi ne kadar özel hissetmeliyim sadece onu merak ediyorum.

John

Sevgili John,

Ben, Lara Jean, mektubu sana bozulmamış ve değiştirilmemiş bir şekilde geri göndereceğime dair onurlu –hayır, geri dönüşü olmayan– söz veriyorum. Şimdi mektubumu ver!

Ayrıca çok yalancısın. Ortaokulda bir sürü kızın senden hoşlandığını gayet iyi biliyorsun. Pijama partilerinde kızlar Peter'cu ya da John'cu diye iki gruba ayrılırlardı. Bunu bilmiyormuş gibi yapma, Johnny!

Soruna cevabım: Beş mektup vardı. Hayatımda beş önemli erkek oldu. Şimdi düşününce, daha on altı yaşında olduğum göz önünde bulundurulursa beş biraz fazla gibi. Kim bilir yirmi yaşına geldiğimde kaç kişi olacak! Gönüllü olarak çalıştığım huzurevinde bir kadın var. Bir sürü kocası olmuş ve bir sürü farklı hayat yaşamış. Ona bakıp tek bir pişmanlığı bile yok diye düşünüyorum çünkü her şeyi görmüş.

Ablam Margot'nun İskoçya'da St. Andrews'da okuduğunu söylemiş miydim? Prens William ve Kate Middleton orada tanışmışlardı. Belki Margot da bir prensle tanışır, haha! Sen hangi üniversiteye gitmek istiyorsun? Ne okumak istediğine karar verdin mi? Ben galiba eyalet sınırları içinde kalmak istiyorum. Virginia'da çok iyi devlet okulları var ve çok daha ucuz ama sanırım asıl sebebi aileme yakın olmak istemem ve uzaklaşmak istememem. Eskiden Virginia Üniversitesi'ne gidip evde yaşamaya devam edebileceğimi düşünürdüm ama şimdi yurt hayatı gerçek bir üniversite deneyimi sunuyor.

Mektubumu göndermeyi unutma, Lara Jean

Babam hastanedeydi ama gitmeden önce koca bir tencere dolusu yulaf pişirmişti. Biz yiyene kadar lapa olmuş, lezzeti kaçmıştı, tatlandırmak için içine akçağaç şurubu döküp kuru vişne koydum fakat yulaf sevdiğimden emin değildim. Benimkinin üzerine parçalanmış fındık, Kitty'ninkine ise yalnızca bal döktüm. “Gel biraz bulamaç ye,” diye seslendim. Tabii ki televizyonun karşısındaydı.

Kahvaltı tezgâhının önündeki taburelere oturup bulamacımızı yedik. Ağzıma macun gibi yapışmasının tatmin edici bir yanı vardı. Yerken gözlerimi candan ayırmıyordum.

Kitty suratımın önünde parmaklarını şıklattı. “Hey! Bir soru sordum.”

“Posta geldi mi?” diye sordum.

“Postacı cumartesi günleri on ikiden sonra geliyor,” dedi Kitty kaşığındaki balı yalayarak. Gözucuyla bana baktı. “Bir haftadır neden heyecanla postacıyı bekliyorsun?”

“Bir mektup bekliyorum,” dedim

“Kimden?”

“Şey... Önemli biri değil.” Çaylak hatası. Bir isim uydurmalıydim çünkü Kitty’nin gözleri kısılmıştı. Şimdi gerçekten merak ediyordu.

“Önemli olmasaydı pencerenin önünde beklemezdin. Kimden?”

“Aslında kendimden bir mektup. *Senin* gönderdiğin aşk mektuplarından biri.” Uzanıp koluna vurdum. “Bana geri geliyor.”

“Tuhaf isimli çocuktan. Ambrose. Ambrose nasıl bir isim öyle?”

“Onu hatırlıyor musun? Eskiden bizim sokakta otururdu.”

“Sarı saçlıydı,” dedi Kitty. “Kaykayı vardı. Bir keresinde oynamama izin vermişti.”

“Tarifin ona uyuyor,” dedim hatırlayarak. Kitty tam bir baş belası olmasına rağmen, ona karşı diğer erkeklerden daha sabırlıydı.

“Sırtmayı kes,” diye emretti Kitty. “Bir erkek arkadaşın var zaten. İkincisine ihtiyacın yok.”

Gülümsemem kayboldu. “Sadece mektuplaşıyoruz, Kitty. Ayrıca beni tersleme.” Onu çimdiklemek için eğildim ama hızlı davranıp kaçtı. “Bugün ne yapacaksın?”

“Bayan Rothschild beni ve Jamie’yi köpek parkına götüreceğini söylemişti,” dedi Kitty kirli kâsesini eviyeye koyarken. “Gidip hatırlatacağım.”

“Son zamanlarda onunla çok vakit geçiriyorsun.” Kitty omuz silkince devam ettim. “Onu sıkboğaz etme, tamam mı? Yani kadın yaklaşık kırk yaşında, cumartesi günü şaraphaneye ya da spaya gitmek gibi yapmak isteyeceği başka şeyler olabilir. Babamla çıkması için ona baskı yapmamalısın.”

“Bayan Rothschild benimle vakit geçirmeyi seviyor, o yüzden düşüncelerini kendine sakla.”

Kaşlarımı çattım. “Gerçekten terbiyesizlik yapıyorsun, Kitty.”

“Terbiyesizliğimin sebebini kendinde, Margot’da ve babamda ara. Beni siz yetiştirdiniz.”

“Öyleyse seni kötü yetiştirdiğimiz için sanırım hayatta hiçbir şey senin suçun olmayacak.”

“Sanırım öyle.”

Öfkeyle bağırdım. Kitty beni sinirlendirdiği için keyiflenip kendi kendine mırıldanarak kaçtı.

Sevgili Lara Jean,

Bilgin olsun, kızların bana ilgi duymasının tek sebebi Peter’in en iyi arkadaşı olmamdı. Bu yüzden Sabrina sekizinci sınıf balosuna benimle gitmek istemişti! Hatta balodan önce Red Lobster’da Peter’in yanına oturmak istemişti.

Not: Seni hâlâ seviyorum

Üniversite konusuna gelince... Babam North Carolina Üniversitesi'ne gittiği için benim de oraya gitmem konusunda baskı yapıyor. Kanımda katran olduğunu söylüyor. Annem burada kalmamı istiyor. Kimseye söylemedim ama ben aslında Georgetown'a gitmek istiyorum. Tahtaya vur. Bir yandan üniversite sınavına çalışıyorum.

Mektubunu gönderiyorum. Sözünü unutma. Mektuplaşmak çok hoşuma gitti ama telefon numaranı alabilir miyim? Seni internette bulamadım.

İlk düşüncem şu oldu: Videoyu görmemiş. Görmüş olmazdı! Beni internette bulamadığını söylemişti. Sanırım içten içe bunun için endişe duyuyordum ama şimdi çok rahatlamıştım. Aklında hâlâ belli bir fikir olması nasıl da rahatlatıcıydı. Benim aklımda da onunla ilgili belli bir düşünce olması gibi. Ayrıca John Ambrose McClaren İsimsizkaltak profiline bakacak biri değildi. Benim hatırladığım John Ambrose McClaren öyle biri değildi.

Mektuba baktım, altında numarası yazıyordu.

Duraksadım. Mektuplar zararsızdı ama John'la telefonda konuşmaya başlamamız ihanet sayılır mıydı? Mesajlaşmak ile mektuplaşmak arasında fark var mıydı? Biri daha seriydi. Mektup yazmaksa, kalemin kâğıda dokunması şöyle dursun, kâğıt ve kalem seçmek, zarfa adresi yazmak, pul bulmak... Üzerinde

çok daha düşünölmüş bir eylemdi. Yanaklarım kızardı. Daha romantikti. Mektup, saklanacak bir şeydi.

Zarfin içindeki ikinci kâğıdı açtım. Buruşuk ve çok iyi hatırladığım bir kâğıttı. Kalın, krem rengi kâğıdın üzerinde lacivert renkte LJSC baskılıydı. Babam monogramlı her şeye bayıldığımı bildiğinden, doğum günümde hediye etmişti.

Sevgili John Ambrose McClaren,

Her şeyin başladığı o günü hatırlıyorum. Sonbahar, sekizinci sınıf. Beden dersinden sonra softbol sopalarını kaldırmamız gerekiyordu ve yağmura yakalanmıştık. Binaya koşmaya başladık. Senin kadar hızlı koşamıyordum, bu yüzden çantamı aldın. Elim tutmandan daha güzel bir jestti. Bana bakışını hâlâ hatırlıyorum: Tişörtünün sırtına yapışmış, saçların banyodan çıkmışgibi ıslaktı. Yağmur yağmaya başladığında küçük bir çocuğun sevinç çığlığını atmıştın. Bir an tekrar bana bakıp kocaman gülümsedin. "Haydi, LJ!" dedin.

İşte o andı. O an sırlısklam olmuş ayakhabılarına kadar emindim. Seni seviyorum, John Ambrose McClaren. Seni gerçekten seviyorum. Seni lise hayatım boyunca sevmeye devam edebilirim. Bence sen de beni sevebilirdin. Keşke taşınmasaydın, John! Taşınmak hiç adil değil. Aileler bir şeye karar veriyor ve başka kimsenin söz

Not: Seni hâlâ seviyorum

haklı olmuyor. Benim söz söyleme hakkım olduğundan değil tabii; kız arkadaşın falan değilim. Ama en azından senin bir şey söyleme hakkın var.

Bir gün sana Johnny diyebilmeyi umuyordum. Bir keresinde annen seni okuldan almaya geldiğinde öndeki basamaklarda oturuyorduk. Arabasının geldiğini görmeyince annen kornaya basıp, "Johnny!" diye seslenmişti. Çok hoşuma gitmişti. Johnny. Bir gün eminim kız arkadaşın da sana Johnny diye seslenecektir. Gerçekten şanslı olacak. Belki zaten kız arkadaşın vardır. Varsa şayet, şunu bil ki bir zamanlar Virginia'da seni seven bir kız vardı.

Bunu yalnızca bir kez söyleyeceğim, zaten sen hiç duymayacaksın. Hoşça kal, Johnny.

*Sevgilerle,
Lara Jean*

O kadar yüksek sesle çığlık attım ki Jamie panik içinde havlamaya başladı. "Affedersin," diye fısıldayarak kendimi yastıklarımın üzerine bıraktım.

John Ambrose McClaren'm bu mektubu okuduğuna inanmıyordum. Bu kadar çıplak olduğunu hatırlamıyordum. Bu kadar arzulu olduğunu. Tanrım, neden bu kadar arzulu

bir insan olmak zorundayım? Ne kadar korkunçtu. Müthiş korkunçtu. Daha önce bir erkeğin önünde hiç soyunmamıştım ama şu an kendimi çıplak hissediyordum. Mektuba bir daha bakmaya, hatta onu düşünmeye bile kalbim dayanmazdı. Katlayıp zarfın içine tıktırdım ve varlığını unutmak için yatağımın altına ittim. Gözden ırak, gönülden ırak.

Bu mektubu tabii ki John'a geri göndermeyecektim. Hatta ona yeniden yazıp yazmama konusunda da kararsızdım. Bir şekilde bir şeyler değişmişti.

O mektubu, onu nasıl bir tutkuyla arzuladığımı, birlikte olabileceğimize ne kadar da kesin bir şekilde inandığımı unuttum. Bu inancın anısı beni sarstı; huzursuz ve kararsız olduğumu hissettirdi. Yoldan çıkmış gibi. John'da kendimden bu kadar emin olmamı sağlayan şey neydi?

Mektubumda Peter'dan hiç bahsetmemişim. Sekizinci sınıfın sonbaharında hoşlanmaya başladığımı yazmıştım. Peter'dan da sekizinci sınıfta hoşlanıyordum, yani mutlaka bir yerde kesişme olmalıydı. Biri ne zaman bitmişti de diğeri başlamıştı?

Bunu bilen tek bir kişi vardı ve ona da asla soramazdım. John'dan hoşlanacağımı öngörmüştü.

Genevieve o yaz genelde akşamları bizde kalmıştı. Allie'nin yalnızca özel günlerde kalmasına izin verildiği için genellikle sadece ikimiz oluyorduk. O gün erkeklerle ilgili her detayı konuşuyorduk. Bir gece, "Ekibimiz bu olacak," demişti dudaklarını neredeyse hiç kıpırdatmadan. Büyükanнемin gönderdiği kayak maskesi gibi görünen, "esans", vitamin ve spaya özgü şeylerle dolu olan Kore maskelerini deniyorduk. "Lise böyle

Not: Seni hâlâ seviyorum

olacak. Ben ve Peter, sen ve McClaren, Chrissy ile Allie de Trevor'u paylaşabilir. Okulun gözde çiftleri olacağız.”

“İyi de John’la birbirimizden o şekilde hoşlanmıyoruz,” demiştim yüzümdeki maske kaymasın diye dişlerimi sıkarak.

“Hoşlanacaksınız,” demişti. Bunu bir kehanet gibi söylemişti, ben de ona inanmıştım. Ona hep inanırdım.

Fakat hiçbirisi gerçekleşmedi. Genevieve ile Peter dışında.

31

Lucas'la koridorda bağıdaş kurup oturmuş, bir çilekli dondurmayı paylaşıyorduk. “Kendi önünden ye,” diye uyardı bir ısırtık daha almak için başımı eğdiğimde.

“Dondurmayı alan benim!” diye hatırlattım. “Lucas sence biriyle mektuplaşmak aldatmak sayılır mı? Bir arkadaş için soruyorum.”

“Hayır,” dedi Lucas. Ardından kaşlarını kaldırdı. “Bir dakika, seksi mektuplar mı?”

“Hayır!”

“Bana yazdığın türden mektuplar mı?”

Cılız bir “hayır” cevabı verdim. Söylediklerimi yemediğini ima eden bir bakış attı. “O zaman sorun yok. Teknik olarak aklanmış sayılırsın. Peki kiminle mektuplaşıyorsun?”

Tereddüt ettim. “John Ambrose McClaren’ı hatırlıyor musun?”

Gözlerini devirdi. “John Ambrose McClaren’ı tabii ki hatırlıyorum. Yedinci sınıfta ondan hoşlanıyordum.”

“Ben de sekizinci sınıfta ondan hoşlanıyordum!”

Not: Seni hâlâ seviyorum

“Tabii ki. Hepimiz hoşlanıyorduk. Ortaokulda ya John’dan hoşlanırdın ya da Peter’dan. Onlar başlıca iki seçenektir. Betty ve Veronica gibi. Elbette John, Betty’ydi; Peter da Veronica.” Duraksadı. “Hatırlıyor musun eskiden John çok sevimli bir şekilde kekelerdi.”

“Evet! Kekemeliği geçince üzülmüştüm. Çok tatlıydı. Çok çocuksu. Peki saçının sarımtırak tereyağı renginde olduğunu hatırlıyor musun? Eminim yayıkta yapılan tereyağı öyle görünüyordu.”

“Bana daha çok ay ışığındaki mısır püskülünü anımsatırdı ama evet. Ee, şimdi nasılmış?”

“Bilmiyorum... Tuhaf çünkü yalnızca ortaokul anılarımda kalan bir John var, bir de şimdiki John.”

“O zamanlar çıkmış mıydınız?”

“Ah, hayır! Hiç.”

“O zaman muhtemelen bu yüzden şu an onu merak ediyorsun.”

“Merak ettiğimi söylemedim.”

“Şanslısın,” dedi.

“Nasıl şanslıyım?”

“Seçeneklerin olduğu için. Ben açıkça herkese eşcinsel olduğumu söylemedim ama söylesem bile okulumuzda eşcinsel iki erkek var. Pizza suratlı Mark Weinberger ve *Leon Butler*.” Ürperdi.

“Leon’un nesi var?”

“Sorup da beni yerin dibine sokma. Keşke okulumuz daha büyük olsaydı. Burada bana uygun kimse yok.” Karamsar bir ifadeyle boşluğa daldı. Bazen Lucas’a bakınca eşcinsel olduğunu unutup ondan yeniden hoşlanmak istiyordum.

JENNY HAN

Eline dokundum. “Yakında hayata atılacaksın ve o kadar çok seçeneğin olacak ki ne yapacağını bilemeyeceksin. Herkes sana âşık olacak çünkü çok güzel ve çekicisin ve dönüp geriye baktığında lise yıllarını küçücük bir nokta olarak hatırlayacaksın.”

Lucas gülümseyince karamsarlığı yüzünden siliniverdi. “Ama seni unutmayacağım.”

32

“Pearce’lar sonunda evlerini satmış,” dedi babam, Kitty’nin tabağına biraz daha ıspanak salatası koyarken. “Bir ay içinde yeni kapı komşularımız olacak.”

Kitty meraklandı. “Çocukları var mı?”

“Donnie emekli olduklarını söyledi.”

Kitty öğürme sesi çıkardı. “Yaşlılar. Sıkıcı! En azından torunları var mı?”

“Bir şey söylemedi ama sanmıyorum. Muhtemelen ağaç evi yıkarlar.”

Lokmamın ortasında durdum. “Ağaç evimizi yıkacaklar mı?”

Babam başını salladı. “Sanırım bir kamelya yaptıracaklar.”

“Kamelya!” diye tekrarlardım. “Ağaç evde çok eğlenirdik. Genevieve’le saatlerce Rapunzel oynardık. Gerçi hep o Rapunzel olurdu. Ben de ağacın altında durup...” En iyi İngiliz aksanımı yapmak için duraksadım. “Rapunzel, Rapunzel, uzat altın sarısı saçlarını’ derdim.”

“Bu nasıl bir aksan böyle?” dedi Kitty.

“Doğu Londra sanırım. Neden? İyi değil miydi?”

“Pek değildi.”

“Ah.” Babama döndüm. “Ağaç evi ne zaman yıkacaklarmış?”

“Emin değilim. Herhalde taşınmadan önce yıktırırlar ama bilemeyiz.”

Bir kere pencereden baktığımda John McClaren’ın ağaç evde yalnız olduğunu görmüştüm. Tek başına oturmuş, kitap okuyordu. Ben de birkaç kutu kola ve kitap alıp yanına çıkmıştım. Tüm akşamüzerini kitap okuyarak geçirmiştik. İlerleyen saatlerde Peter ile Trevor Pike gelmişti. Kitapları bir kenara bırakıp kart oynamıştık. O zamanlar Peter sancıları çektiğimden romantik değildi. Ama o sessiz akşamüzerimizin bölünmesindense o içten sessizlikte kitap okumayı yeğlerdim.

Dış fırçama macun sıkarken, “O ağaçevin altına bir zaman kapsülü gömmüştük,” dedim Kitty’ye. “Genevieve, Peter, Chris, Allie, Trevor, ben ve John Ambrose McClaren. Liseden mezun olunca çıkaracaktık.”

“Evi yıkmadan önce zaman kapsülü partisi düzenlemelisiniz o halde,” dedi Kitty tuvaletten. O çişini yapıyor, ben de dişimi fırçalıyordum. “Davetiye gönderirsiniz ve eğlenceli, ufak bir etkinlik olur. Mezar açma töreni.”

Ağızımdaki macunu tükürdüm. “Yani, teoride. Ama Allie taşındı ve Genevieve de...”

“Kaltak,” diye tamamladı.

Güldüm. “Kesinlikle kaltak.”

Not: Seni hâlâ Seviyorum

“Korkutucu bir kız. Bir keresinde ben küçükken beni havlu dolabına kilitlemişti!” Sifonu çekip kalktı. “Yine de parti verebilirsin, sadece Genevieve’i çağırılmazsın. Zaman kapsülü partisine sevgilinin eski sevgilisini çağırman saçma olur zaten.”

Zaman kapsülü partisine kimlerin çağırılacağıyla ilgili görgü kuralları varmış gibi! Hatta zaman kapsülü partisi diye bir şey varmış gibi! “Seni dolaptan hemen çıkarmıştım,” diye hatırlattım. Diş fırçamı yerine koydum. “Ellerini yıka.”

“Yıkayacaktım.”

“Dişlerini fırçala. Fırçalayacaktım deme çünkü fırçalamayacaktın, biliyorum,” diye ekledim Kitty’ye ağzını açması için fırsat vermeden.

Kitty dişini fırçalamamak için her şeyi yapardı.

Doğru düzgün bir veda yapmadan ağaç evin yıkılmasına izin veremezdik. Doğru olmazdı. Hep geri döneceğimizi söyledik. Partiyi düzenleyecektim ve bir konsepti olacaktı. Genevieve buna kesin burun kıvrırdı ama ne düşündüğü umurunda değildi. Zaten onu çağırılmayacaktım. Sadece Peter, Chris, Trevor ve John. John’u davet etmek zorundaydım. Arkadaş olarak, sadece arkadaş.

O yaz ne yemiştik? Peynirli cips. Erimiş dondurmali sandviç. Çikolatalı gofret parmaklarımıza yapışırdı. Ilık meyve suyu. Bulabildiğimiz zaman *Capri Sun*. John’un poşetinde her zaman annesinin hazırladığı çift kat sürülmüş fıstık ezmesi.

ve reçelli sandviç olurdu. Bu yiyecekleri de partide hazır bulundurmalıyım.

Başka? Eskiden Trevor taşınabilir hoparlrlerini her yere götürürdü. Babası Güney rock müziğini severdi ve Trevor o yaz ‘‘Sweet Home Alabama’’yı o kadar çok çalmıştı ki Peter hoparlörleri aēaevden ařaēı atmıştı ve Trevor onunla günlerce konuşmamıştı. Trevor Pike’ın ışlandığında dalgalanan kahverengi saçları vardı ve ortaokul çocukları gibi her yeri eşit olarak bir anda gelişmeden önce tombuldu (yanakları ve gbeēi). Sürekli açtı ve başkalarının dolaplarının önünde takılırdı. Tuvalet gittiēinde ya dondurmayla ya muz ya da peynirli krakerle, yani ne alabilirdiye onunla dönerdi. Trevor, Peter’in  numarasıydı. Sıralama John ve Peter, sonra Trevor’dı. Artık eskisi kadar takılmıyorlardı. Trevor daha çok sporcularla arkadaştı. Ortak dersimiz yoktu. Ben onur sınıfındaydım ve ileri seviye dersler alıyordum. Trevor’ın ise okulla ya da notlarla pek ilgilendiēi yoktu. Yine de eēlenceliydi.

Genevieve’in aēlayarak bize gelip taşınacaklarını sylediēi günü hatırladım. Çok uzaēa taşınmıyorlardı, aynı okula devam edecekti ama artık okula giderken bizimle bisiklete binemeyecek ya da yryemeyecekti. Peter üzgündü; rahatlatmak için ona sarılmıştı. O an birbirlerine açık geç yetişkinler gibi göründüklerini düşünmüştüm. Sonra Chris ve Genevieve bir konuda normalden daha büyük bir kavgaya tutuşmuştu ama sebebini hatırlamıyordum. Sanırım aileleriyle ilgiliydi. Aileleri ne zaman sorun yaşasa onlara da yansıyordu.

Genevieve taşındıktan sonra arkadařlıēımız devam etti. Sekizinci sınıf balosu yaklaşırken benimle arkadařlıēını kesti.

Not: Seni hâlâ seviyorum

Artık hayatında bana yer yoktu. Genevieve'in hayatım boyunca arkadaşım olacağını zannederdim. Ne olursa olsun, her zaman tanıdığınız ve hayatınızda olan insanlardan. Ama öyle olmadı. Üç sene sonra iki yabancından bile beterdik. Videoyu çekenin o olduğunu biliyordum. O videoyu İsimsizkaltak'a onun gönderdiğini biliyordum. Onu nasıl affedebilirdim?

33

Josh'ın yeni bir kız arkadaşı vardı: Çizgi roman kulübünden Liza Booker. Kabarık, kahverengi saçları, güzel gözleri, büyük göğüsleri ve diş telleri vardı. Josh gibi son sınıftaydı ve Josh gibi zekiydi. Margot'dan başka biriyle birlikte olduğuna inanamıyordum. Ablamla kıyaslandığında Liza Booker'ın güzel gözleri ve büyük göğüsleri sönük kalıyordu.

Son zamanlarda Josh'm garaj yolunda yabancı bir araba görüyordum. Ve bir gün mektupları almaya çıktığımda Josh evden onunla çıkıp kızı arabasına kadar geçirdi ve sonra öptü. Tıpkı eskiden Margot'yu öptüğü gibi.

Liza'nın gitmesini bekledim. Josh eve girerken, "Liza'yla birlikte misiniz?" diye seslendim.

Josh dönüp sersemce bana baktı. "Takılıyoruz, evet. Ciddi bir şey değil ama ondan hoşlanıyorum." Yaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapadı.

Söylemeden edemedim. "Zevkler ve renkler tartışılmaz tabii ama onu Margot'ya tercih mi ediyorsun?" Hafifçe, sinirli bir şekilde gülerek kendimi bile şaşırttım çünkü Josh'la aramız

Not: Seni hâlâ seviyorum

iyiydi. Eskisi gibi olmasa da iyiydi. Kötü bir şey söyledim ama Liza Booker'a hakaret ekmek için söylememiştim. Onu tanımıyordum bile. Ablamı savunmak için söylemiştim. Eski ilişkilerini kastederek.

Josh sessizce, "Liza'yı Margot'ya tercih etmediğimi biliyorsun. Ocak ayında Liza'yla birbirimizi yeterince tanımıyorduk bile."

"Peki o zaman neden Margot değil?"

"Yürümeyecekti. Ona hâlâ değer veriyorum. Onu hep seveceğim. Ama gitmeden önce ayrılmakla doğru olanı yapmıştı. Devam etseydik daha zor olacaktı."

"Denemeye değmez miydi?"

"İskoçya'ya gitmeseydi yine biterdi."

Yüzünde inatçı bir ifade vardı; zayıf çenesi kararlı ve kendinden emin duruyordu. Bir şey daha söylemeyeceğini biliyordum. Beni gerçekten ilgilendirmezdi. Bu onunla Margot arasındaydı ve belki kendisi bile tam olarak bilmiyordu.

Chris eflatun ombre saçlarla bize geldi. Montunun kapüşonunu çıkarıp, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Bence güzel,” dedim.

Kitty, *Paskalya yumurtası gibi*, dercesine ağzını oynattı.

“Aslında daha çok annemi sinirlendirmek için yaptım.” Sesindeki belli belirsiz kararsızlığı gizlemeye çalışıyordu.

“Seni sofistike göstermiş,” dedim. Uzanıp saçının uçlarına dokundum, yıkanmış Barbie saçları gibi sentetik bir his veriyordu.

Kitty, *Büyükanne gibi*, diye ağzını oynattı.

“Bok gibi mi olmuş?” diye sordu Chris gergince altudüğünü ısırarak.

“Kardeşimin önünde düzgün konuş! Daha on yaşında!”

“Affedersin. Kötü mü olmuş?”

Kitty, “Evet,” diye itiraf etti. Neyse ki Kitty vardı; dile getirilmesi güç gerçekler konusunda ona her zaman güvenebilirdiniz. “Neden kuaförde yaptırmadın?”

Chris parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Kuaförde yaptır-
dım.” İç geçirdi. “Bo... yani, lanet olsun. Belki de kökünden
kesmeliyim.”

“Sana kısa saçın yakışacağını hep düşünmüşümdür,” dedim.
“Ama eflatunun da kötü olduğunu düşünmüyorum. Hatta
bence güzel. Deniz kabuğunun içi gibi.” Chris kadar gözü-
pek olsaydım Audrey Hepburn’ün *Sabrina* filmindeki saçları
gibi kısacık kestirirdim. Ama cesur değildim, ayrıca eminim
kestirir kestirmez atkuyruğu yapamayacağım, öremeyeceğim
ve maşa yapamayacağım için vicdan azabı çekerdim.

“Pekâlâ. Belki bir süre böyle kullanırım.”

Kitty, “Yoğunlaştırılmış kremleri denemelisin, belki işe
yarar,” diye tavsiyede bulununca Chris ters ters baktı.

“Bende büyükannemin aldığı bir Kore saç maskesi var,”
dedim ona kolumu atarak.

Üst kata çıktık. Ben banyoda maskeyi ararken Chris
odamdaydı. Elimdeki maske kavanozuyla odaya girdiğimde
Chris yerde bağdaş kurmuş, kutumu karıştırıyordu.

“Chris! O özel!”

“Dışarıda duruyordu!” Peter’ın sevgililer günü kartını
kaldırdı. “Bu nedir?”

“Peter’ın sevgililer gününde bana yazdığı şiir,” dedim
gururla.

Chris yeniden karta baktı. “Kendisinin yazdığını mı söy-
ledi? Yalan dolan dolu. Bu Edgar Allan Poe şiirinden alıntı.”

“Hayır, onu kesinlikle Peter yazdı.”

“Annabel Lee isimli şiirinden! Ortaokulda ek İngilizce
dersinde incelemiştik. Hatırlıyorum çünkü Edgar Allan Poe

müzesine gitmiştik, sonra *Annabel Lee* adlı tekneyle nehirde tur atmıştık. Bu şiir duvarda asılıydı!”

İnanamıyordum. “Bana kendisinin yazdığını söyledi.”

Chris güldü. “Klasik Kavinsky.” Gülmediğimi görünce, “Her neyse, önemli olan düşünmesi, öyle değil mi?” dedi.

“Bu onun düşüncesi değil ama.” Bu şiiri almak beni çok mutlu etmişti. Daha önce kimse bana aşk şiiri yazmamıştı. Fakat çalıntı olduğunu öğreniyordum.

“Sinirlenme. Bence komik! Belli ki seni etkilemeye çalışıyordu.”

Peter’in yazmadığını anlamam gerekirdi. Değil şiir yazmak, boş zamanlarında kitap bile okumazdı. “En azından kolye gerçek,” dedim.

“Emin misin?”

Ona ters ters baktım.

O akşam Peter’la telefonda konuşurken şiir hakkında yüzleşmeye hazırdım; en azından onunla dalga geçmeye. Ama sonra cuma akşam oynanacak deplasman maçından konuşmaya başladık. “Geliyorsun, değil mi?” diye sordu.

“İstiyorum ama Stormy’ye saçını boyayacağıma söz verdim.”

“Cumartesi yapamaz mısınız?”

“Olmaz. Cumartesi zaman kapsülü partisi var ve Stormy’nin de o akşam randevusu var. Bu yüzden cuma günü saçını boyamam lazım.” Saçma bir bahane gibi geldiğinin farkındaydım. Ama söz vermişim. Ayrıca Peter’la aynı otobüste gidemeyecektim ve daha önce hiç gitmediğim, kırk beş dakika uzaklıktaki yere arabayla tek başıma gitmek istemiyordum.

Not: Seni hâlâ seviyorum

Zaten Peter'ın orada bana ihtiyacı yoktu. Stormy'nin de bana ihtiyacı olduğu söylenemezdi gerçi.

Peter sessizdi.

“Bir sonrakine geleceğim, söz veriyorum,” dedim.

“Gabe'in kız arkadaşı her maça geliyor ve her maçta forma numarasını yüzüne yazıyor. Üstelik bizim okulda bile değil!” diye patladı Peter.

“Daha sadece dört maça çıktınız ve ikisine geldim!” Sinirlenme sırası bendeydi. Lakrosun onun için önemini biliyordum ama benim Belleview'daki sorumluluklarımdan daha önemli değildi. “Ayrıca, sevgililer gününde o şiiri senin yazmadığını biliyorum. Edgar Allan Poe'dan kopyaladın!”

“Benim yazdığımı söylemedim ki,” diye cevap verdi.

“Evet, söyledin. Sen yazmışsın gibi davrandın.”

“Öyle yapmayacaktım. Ama sen öyle olduğunu düşününce çok mutlu oldun! Seni mutlu etmeye çalıştığım için özür dilerim.”

“Maç günü sana limonlu kurabiye yapacaktım, şimdi ise bilmiyorum.”

“İyi, ben de cumartesi ağaç ev partine gelir miyim bilmiyorum. Maç yüzünden çok yorgun olabilirim.”

Nefesimi tuttum. “Gelsen iyi edersin!” Zaten ufak bir parti olacaktı. Chris'e güvenemezdik. Sadece Trevor, John ve ben olamazdık. Üç kişiyle parti olmazdı.

Peter burnundan soludu. “Öyleyse maç günü dolabımda limonlu kurabiyeleri görsem iyi olur.”

“İyi.”

“İyi.”

JENNY HAN

★ ★ ★

Cuma günü kurabiyelerini götürdüm, yanağıma da forma numarasını yazdım. Peter buna bayıldı. Yüzünde geniş bir gülümsemeyle beni kucaklayıp havaya attı. Bunu daha önce yapmadığım için kendimi suçlu hissettim çünkü küçük şeylerle onu mutlu edebiliyordum. İlişkiyi devam ettirenin bu ufak şeyler olduğunu anladım. Ayrıca ufak çaplı da olsa hem canını yakacak hem de durumu düzeltecek güce sahip olduğumu fark ettim. Bu farkındalık göğsümde tam olarak anlayamadığım huzursuz ve tuhaf bir hisse yol açtı.

35

Çok soğuk olacağı ve ağaç evde fazla duramayacağımız beni endişelendiriyordu ama hava beklenmedik bir şekilde ılıktı. Hatta o kadar ılıktı ki babam iklim değişikliğiyle ilgili nutuk atmaya başlayınca Kitty'yle onu duymazdan gelmek zorunda kalmıştık.

Babamın konuşmasının ardından garajdan küreği alıp ağacın altını kazmaya başladım. Zemin sert olduğu için kazmam biraz uzun sürdü ama sonunda metale ulaştım. Zaman kapsülü ufak bir soğutucu boyutundaydı; gelecekte gelmiş bir kahve termosunu andırıyordu. Yağmur, kar ve toprak yüzünden metali aşınmıştı ama dört sene önce gömüldüğü düşünülürse o kadar da kötü değildi. Kutuyu eve götürdüm ve yeniden parlaması için yıkadım.

Öğlene doğru bir torba dolusu dondurmalı sandviç, meyve suyu ve peynirli cipsi ağaç eve götürmek üzere evden çıktım. Elimde torba, hoparlörler ve telefonumla mücadele ederek arka bahçemizden Pearce'ların bahçesine geçerken John Ambrose

McClaren'ın, kollarını birleştirmiş, ağaç evin önünde durduğunu gördüm. Sarı kafasının arkasını nerede görsem tanırdım.

Ne yapacağımı bilemeyerek gerildim ve donakaldım. O geldiğinde Peter'ın ya da Chris'in yanımda olacağını düşünmüştüm, böylece aramızdaki tuhaflık giderilmiş olacaktı fakat şans benden yana değildi.

Eşyalarımı bırakıp omzuna dokunmak için yanına gittiğimde benden önce davranıp hemen döndü. Bir adım geriledim. "Selam!" dedim.

"Selam!" Bana uzun uzun baktı. "Gerçekten sen misin?"

"Benim."

"Model Birleşmiş Milletler konferansına gelip bir merhaba bile demeden giden kaçak mektup arkadaşım Lara Jean Covey?"

Yanağımın içini ısırđım. "En azından bir merhaba dediğime eminim."

John dalga geçercesine, "Hayır, demediğine eminim," diye karşılık verdi.

Haklıydı, dememiştim. Fazla gerilmiştim. Şu anda olduğu gibi. Birini çocukken tanımak ile büyümüşlük ve büyüme-mişlik arasındaki o dönemde yani şu anda bulunduğumuz yaşta görmekten kaynaklanıyor olmalıydı. Bir de onca yıl ve mektubun ardından nasıl davranacağımı bilmiyordum.

"Şey, neyse. Daha uzun görünüyorsun." Aslında daha uzundan fazlasıydı. Uzun uzun bakabildiğim için daha fazlasını fark ettim. Açık renk saçı, süt beyazı teni ve pembe yanaklarıyla İngiliz bir çiftçinin oğlu gibi görünüyordu. Ama zayıftı, bu da onu okumak için ahıra kaçan duygusal oğul yapıyordu belki. Bu düşünceyle gülümsediğimde John meraklı bir ifadeyle bana baktı ama neden gülümsediğimi sormadı.

Başını sallayarak, “Sen de aynı görünüyorsun,” dedi.

Yutkundum. İyi mi yoksa kötü bir şey mi bu söylüyordu? “Öyle mi?” Parmak ucumda yükseldim. “Sekizinci sınıftan beri boyum en az 3 santim uzadı.” Göğüslerim de biraz daha büyümüştü. Fazla değil. John’un bunu fark etmesini istediğimden değildi tabii sadece düşündüm.

“Hayır, tıpkı hatırladığım gibisin.” John Ambrose uzanınca bana sarılmaya çalıştığını sandım ama yalnızca elimdeki torbayı almaya çalışıyordu. Beni yerin dibine sokan ani ama tuhaf bir hareket yaptım. Neyse ki John fark etmiş gibi görünmüyordu. “Davet için teşekkürler.”

“Geldiğin için teşekkürler.”

“Bunları yukarı çıkarmamı ister misin?”

“Tabii,” dedim.

John torbayı benden alıp içine baktı. “Ah, vay canına. Eskiden yediğimiz şeyler! Önce sen çık, ben de bunları sana vereyim.” Dediğini yaptım. Merdivenden çıktım, o da arkamdan geldi. Eğilip elimi uzattım ve torbayı vermesini bekledim.

Ama John merdivenin yarısında durup bana baktı ve “Hâlâ o süslü örgülerini yapıyorsun demek,” dedi.

Yandan ördüğüm saçıma dokundum. Benimle ilgili hatırlayacak o kadar şey varken... O zamanlar saçımı Margot örerti. “Süslü olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Evet. Pahalı bir ekmek gibi.”

Kahkaha attım. “Ekmek!”

“Evet. Ya da Rapunzel.”

Karnımın üzerine yatıp uca yaklaştım. Tırmanması için saçımı aşağı uzatıyormuş gibi yaptım. John merdivenden tırmanıp bana torbayı verdi, ardından gülümseyerek örgümü

çekti. Hâlâ yerde yatıyordum fakat bedenime akım hücum etmiş gibi hissettim. Bu küçük ağaç evde çarpışacak dünyalar, geçmiş ve gelecek, mektup arkadaşı ve erkek arkadaş konusunda aniden kendimi fazlasıyla gergin hissettim. Muhtemelen bu konuyu detaylıca düşünmeliydim. Ama zaman kapsülüne, yiyeceklere ve eski arkadaşların bir araya gelip söz verdikleri şeyi yapacak olmaları *fikrine* daha çok odaklanmıştım. Şimdi ise buradaydık.

Ben ayağa kalkarken elini uzatan John, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Elini tutmadım; bir akım daha istemiyordum. “Her şey harika,” dedim neşeyle.

“Hey, mektubumu göndermedin,” dedi. “Sözünden döndün.”

Tuhaf bir şekilde güldüm. Bu konuyu açmamasını umuyordum. “Fazla utanç vericiydi. Yani yazdıklarım. Başka birinin görmesine dayanamadım.”

“Ama çoktan gördüm,” diye hatırlattı.

Neyse ki o sırada Chris ile Trevor Pike geldiler de konu dağıldı. Anında yiyeceklere saldırdılar. Peter gecikmişti. Ona ciddi bir mesaj attım: *Yola çıkmış olsan iyi edersin. Ardından: Araba kullanıyorsan cevap yazma. Tehlikeli.*

Bir mesaj daha yazıyordum ki kapıda Peter’m başı belirdi ve içeri girdi. Tam ona sarılacaktım ki arkasından Genevieve girdi. Bedenim kaskatı kesildi.

Bakışlarımı Genevieve’e çevirdim. Yanımdan geçip John’a sarıldı. “Johnny!” diye ciyaklayınca John güldü. Kıskançlığın keskin darbesini midemde hissettim. Bütün erkekler ondan etkilenmek zorunda mıydı?

Genevieve, John'a sarılırken Peter yalvarırcasına bana bakıyordu. *Sinirlenme*, dercesine dudaklarını oynattı ve ellerini dua eder gibi kaldırdı. Ben de, *Bu ne böyle*, deyince suratını astı. Genevieve'i davet etmeyeceğimi açıkça belirtmemiştim ama bunun gayet açık olduğunu sanıyordum. Ardından, *Bir dakika*, dedim kendi kendime. Buraya birlikte gelmişlerdi. Peter onunla birlikteydi ve bana bundan bahsetmemişti ve sonra onu buraya benim evime getirmişti. Yani komşumun ağaç evine. Beni inciten, ikimizi de inciten bu kızı.

Peter ve John da sarılıp iki eski askerlik arkadaşı gibi birbirlerinin sırtlarına vuruyorlardı. "Dostum, o kadar uzun zaman oldu ki," dedi Peter.

Genevieve kabarık beyaz montunun fermuarını açıp rahat etmeye koyulmuştu bile. İkisini de kovma isteğim geçti. Yere otururken, "Selam, Chrissy," dedi gülümseyerek. "Saçların güzel olmuş."

Chris ona ters ters baktı. "Senin burada ne işin var?" Bunu söylemesine bayıldım. Chris'e bayılıyordum.

"Peter'la takılıyorduk ve bugün yapacağınız şeyden bahsetti." Ceketini çıkarıp, "Sanırım davetiyem postada kayboldu," dedi bana.

Cevap vermedim, bu kadar insanın önünde ne diyebilirdim ki? Dizlerimi göğsüme çektim. Bu ağaç evin artık ne kadar küçüldüğünü fark ettim. Kollarımız ve bacaklarımız artık sığmıyordu ve erkekler artık devasaydı. Eskiden hepimiz hemen aynı boyutlardaydı.

"Tanrım, burası bu kadar küçük müydü?" dedi Genevieve ortaya. "Yoksa biz mi çok büyüdük?" Güldü. "Senin dışında, Lara Jean. Sen hâlâ mini minnacıksın." dedi. Tatlı

bir ifadeyle söylemişti. Tıpkı tatlandırıcılı konsantre süt gibi. Tatlı ve konsantre. Yoğun kıvamlı.

Ona uyup ben de gülümsedim. Tepemi attırmasına izin vermeyecektim.

John gözlerini devirdi. “Her zamanki Geneieve,” dedi soğuk bir tavırla. Geneieve ise iltifat almış gibi burnunu kırıştırarak gülümsedi. Sonra John bana bakıp imalı bir şekilde tek kaşını kaldırınca kendimi daha iyi hissettim. Belki de tuhaf bir şekilde, Geneieve’in varlığıydı çemberi tamamlayan. Zaman kapsülüne koyduğu her neyse onu alıp defterimizi artık kapatabilirdik.

“Trev, bana dondurmalı sandviç versene,” dedi Geneieve’le aramızda oturan Peter. Bacaklarını dairenin ortasına uzattı, diğerleri de onun uzun bacaklarına yer açabilecek şekilde oturdu.

Zaman kapsülünü ortaya koymak için bacaklarını ittim. “İşte burada. Yedinci sınıftan kalma değerli hazineleriniz.” Abartılı bir hareketle alüminyum kapağı açmaya çalıştım ama sıkışmıştı. Tırnaklarımla açmaya uğraşırken Peter’a baktım ama durumdan bihaber, dondurmasını yiyordu. John kalkıp açmama yardım etti. Çam sabunu gibi kokuyordu. Bunu da onunla ilgili öğrendiğim yeni şeyler listesine ekledim.

“Nasıl yapacağız?” diye sordu Peter ağzında dondurmayla. “Hepsini yere mi dökeceğiz?”

Bunu ben de düşünmüştüm. “Bence sırayla içinden çekmeliyiz. Noel sabahı hediyeleri açmak gibi uzun sürsün.”

Geneieve merakla öne eğildi. İçine bakmadan silindire elimi soktum ve parmaklarımla dokunduğu ilk şeyi çıkardım. Ne koyduğumu unutmuştum ama bakmama gerek bile

kalmadan ne olduğunu hemen anladım: Beşinci sınıftayken Genevieve'in benim için yaptığı arkadaşlık bilekliği. Pembe, beyaz ve açık mavi şeritli. Ben de ona yapmıştım. Mor ve sarıydı. Muhtemelen hatırlamıyordu bile. Ona baktım ama ifadesizce bakıyordu. Hatırlama belirtisi yoktu.

"Bu nedir?" diye sordu Trevor.

"Bu benim..." dedim, "eskiden taktığım bir bileklikti."

Peter ayakkabısıyla ayakkabıma dokundu. "En değerli şeyin bu ip parçası mıydı?" diye dalga geçti.

John beni izliyordu. "Eskiden hep takardın," dedi. Bunu hatırlaması bile o kadar hoştu ki...

Bir kere takıldı mı çıkarılmaması gerekirdi ama çok sevdiğim için zaman kapsülüne koymuştum. Belki Genevieve'le arkadaşlığımızın bozulması böyle başlamıştı. Arkadaşlık bilekliğinin laneti. "Sıra sende," dedim John'a.

Uzanıp kutudan bir beyzbol topu çıkardı.

"O benim!" diye bağırdı Peter. "Claremont Parkı'nda sayı yaptığım zamandan kalma." John topu ona attı, Peter yakaladı. "Bakın, imza atıp tarih yazmışım," dedi topu incelerken.

"O günü hatırlıyorum," dedi Genevieve başını eğerek. "Sahadan koşarak yanıma gelmiş, beni annenin önünde öpmüştün. Hatırladın mı?"

"Şey... pek sayılmaz," diye geveledi Peter. Büyülenmiş gibi topa bakıyordu. Ona inanamıyordum. Gerçekten inanamıyordum.

"Tu-haf," dedi Trevor gülerek.

Genevieve etrafta biz yokmuşuz gibi, "Bende kalabilir mi?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

Peter'ın kulakları kızardı. Panikle bana baktı. "Covey, ister misin?"

"Hayır," dedim onlara bakmayarak. Cips paketini alıp ağzıma bir avuç cips attım. O kadar sinirliydim ki tek yapabildiğim cips yemektir. Yoksa ona bağıracaktım.

"Tamam, o zaman bende kalıyor," dedi Peter topu montunun cebine koyarak. "Owen isteyebilir. Üzgünüm, Gen." Sonra zaman kapsülünü alıp eliyle içini yokladı. Orioles takımının yıpranmış bir beyzbol şapkasını çıkardı. "McClaren, bak burada ne var!" dedi biraz yüksek sesle.

John'un yüzüne ağır çekimde doğan güneş gibi bir gülümseme yayıldı. Şapkayı Peter'dan alıp taktı ve başına göre ayarladı.

"Demek bu gerçekten en değerli şeyindi," dedim. Sonbaharda bile takardı. John McClaren'i etkileyeceğini düşünüp babamdan bana Orioles tişörtü almasını istemiştim. İki defa giymiştim ama John fark etmemişti. Genevieve'in bana baktığını fark edince gülümsemeyi bıraktım. Bakıştık; gözleri gerilmeme sebep olan imalı bir şekilde parladı. Sonra başka yöne baktı. Kendi kendine gülümsüyordu.

"Orioles berbat," dedi Peter duvara yaslanarak. Dondurmalı sandviç kutusuna uzanıp içinden bir tane aldı.

"Bana da versene," dedi Trevor.

"Üzgünüm, bu sonuncuydu," dedi Peter ısıırırken.

John'la bakıştık ve göz kırptı. "Her zamanki Kavinsky," deyince güldüm. Mektuplarımızı düşündüğünü biliyordum.

Peter ona sıırttı. "Artık kekelemiyorsun."

Donakaldım. Peter böyle bir konuyu bu kadar rahat bir şekilde nasıl açardı? Ortaokulda hiçbirimiz John'un kekele-

mesinden konuşmazdık. Bu konuda oldukça utangaçtı. John yalnızca gülümseyerek omuz silkti. “Sekizinci sınıftaki konuşma terapistim Elaine’e borçluyum,” dedi. O kadar özgüvenliydi ki!

Peter göz kırptı. Bunu beklemediğini fark ettim. Yeni John McClaren’ı tanımıyordu. Eskiden sözü geçen kişi Peter’dı, John değil. John, onun dediklerini yapardı. Peter hâlâ aynıydı ama John değişmişti. Artık kendinden daha az emin olan kişi Peter’dı.

Sıra Chris’e geldi. Ortasında minicik bir inci bulunan bir yüzük çıkardı. Bu yüzük Allie’nindi, teyzesinden hediye idi. O yüzüğe bayılırdı. Ona göndermem gerekirdi. Trevor kendi hazinesi olan imzalı beyzbol kartını çıkardı. Chris’inkini çıkaran da Genevieve’di. İçinde yirmi dolar olan zarf.

“Evet!” diye çığlık attı Chris. “Zeki veletmişim.” Beşlik çıktık.

“Ya seninki Gen?” diye sordu Trevor.

Genevieve omuz silkti. “Sanırım ben bir şey koymamışım.”

“Hayır, koydun,” dedim parmaklarımdaki turuncu cips tozunu silkelerken. “O gün sen de vardın.” Peter’la çekildiği bir fotoğraf ile doğum gününde Peter’ın aldığı gülü koymak arasında gidip geldiğini hatırlıyordum. Neye karar verdiğini hatırlayamadım.

“İçinde başka bir şey olmadığına göre, demek ki koymamışım. Boş verin.”

Emin olmak için zaman kapsülünün içine baktım. Boştu.

“Eskiden Suikastçı oyunu oynardık, hatırlıyor musunuz?” dedi Trevor, Capri Sun’ının son yudumunu içerken.

O oyuna bayılırdım! Herkes şapkanın içinden bir isim çekerdi ve çıkan kişiyi yakalardınız. Onu yakaladıktan sonra da *ona* çıkan kişiyi yakalamanız gerekirdi. Kamuflej ve saklanma gerektiren bir oyundu. *Günlerce sürebilecek bir oyun.*

“Ben Kara Dul’dum,” dedi Genevieve. Peter’ı hafifçe omzuyla dürttü. “Herkesten çok kazandım.”

“Lütfen,” dedi Peter. “Ben de çok kazandım.”

“Ben de,” dedi Chris.

Trevor beni işaret etti. “Küçük J, sen berbattın. Sanırım bir kere bile kazanmadın.”

Yüzümü buruşturdum. *Küçük J.* Eskiden bana böyle seslendiğini unutmuştum. Haklıydı, gerçekten hiç kazanmamıştım. Bir kere bile. Bir kere kazanmaya çok yaklaştığımda Chris beni Kitty’nin yüzme yarışında yakalamıştı. Akşam geç bir saat olduğu için güvende olduğumu düşünmüştüm. Kazanmaya o kadar yakındım ki kokusunu alabiliyordum.

Chris’le bakıştığımızda onun da o günü hatırladığını anladım. Bana göz kırptı, ben de ona somurttum.

“Lara Jean’de öldürme içgüdüğü yok,” dedi Genevieve tırnaklarına bakarak.

“Hepimiz karadul olamayız,” dedim.

“Doğru,” dedi ve dişlerimi sıktım.

John, Peter’a döndü. “Hatırlıyor musun bir keresinde okuldan önce babanın arabasının arkasına saklanmıştım. Ama arabaya baban binmişti. Yanlışlıkla onu korkutmuştum ve ikimiz de çığlık atmıştık.”

“Sonra Trevor kar maskesiyle annemin mağazasına geldiğinde hepimiz birden oyunu bırakmak zorunda kalmıştık,” dedi Peter kahkaha atarak.

Benim dışımda herkes gülüyordu. Ben Genevieve'in "öldürme içgüdüsü" yorumuna takılıp kalmıştım.

Trevor gülmekten zar zor konuşuyordu. "Az kalsın polisi arayacaktı!" dedi hızla.

Peter ayakkabısıyla ayakkabımı dürttü. "Yine oynamalıyız."

Bana şirinlik yapmaya çalışıyordu ama istemiyordum, bu yüzden soğuk bir şekilde omuz silktim. Keşke ona sinirlenmeseydim çünkü gerçekten yeniden oynamak istiyordum. Benim de öldürme içgüdüsüne sahip olduğumu, Suikastçı'yı her defasında kaybetmediğimi kanıtlamak istiyordum.

"Oynamalıyız," dedi John. "Eski günlerin hatırına." Bakışlarımı yakaladı. "Bir şans daha, Lara Jean."

Gülümsedim.

Chris bir kaşını kaldırdı. "Kazanan ne alacak?"

"Şey, hiçbir şey," dedim. "Eğlencesine oynarız." Trevor bunun üzerine somurttu.

"Bir ödül olmalı," dedi Genevieve. "Yoksa ne anlamı var ki?"

Hızlı düşündüm. En iyi ödül ne olabilirdi? "Sinema bileti? Kazananın istediği bir tatlı?" deyiverdim. Kimse tek kelime etmedi.

"Hepimiz ortaya yirmi dolar koyabiliriz," diye önerdi John. Ona minnettar bir bakış attım. Gülümsedi.

"Para sıkıcı olur," dedi Genevieve gerinerek.

Gözlerimi devirdim. Kim onun parasını istiyordu ki? Ben onun burada olmasını bile istememiştim.

"Kazanan bir hafta boyunca yatakta kahvaltı ödülü alsa? Pazartesi *pankek*, salı omlet, çarşamba *waffle* falan diye gider. Altı kişiyiz, yani..." diye önerdi Trevor.

Genevieve ürpererek, “Ben kahvaltı yapmam,” dedi. Herkes homurdandı.

“Fikirleri eleştirmek yerine sen neden bir şey önermiyorsun?” dedi Peter ve kimse gülümsediğimi görmesin diye yüzümü saç örgümün arkasına gizledim.

“Tamam.” Genevieve bir dakika düşündükten sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. Bu onun “buldum” bakışıydı ve beni geriordu. Yavaşça ve vurgulayarak, “Kazananın bir dileği gerçekleşecek,” dedi.

“Kimden?” diye sordu Trevor. “Herkesten mi?”

“Herhangi birinden.”

“Bir dakika,” diye araya girdi Peter. “Neye onay ediyoruz böyle?”

Genevieve halinden memnun görünüyordu. “Bir dilek ve gerçekleştirmek zorundasınız.” Kötü kraliçe gibi görünüyordu.

Chris, “Herhangi bir şey olur mu?” diye sorarken gözleri parlıyordu.

“Mantık dahilinde,” dedim çabucak. Aklımda kesinlikle böyle bir şey yoktu ama insanlar oynamaya hevesliyidiler.

“Mantık sübjektiftir,” dedi John.

“Yani Genevieve, Peter’ı son bir kez daha seks yapmaya zorlayamaz,” dedi Chris. “Herkes bunu düşünüyordu, değil mi?”

Kaskatı kesildim. Bu aklıma bile gelmemişti. Ama şimdi düşünüyordum.

Trevor kahkahayı patlatınca Peter onu itti. Genevieve başını iki yana salladı. “İğrençsin, Chrissy!”

“Ben herkesin düşündüğü şeyi söyledim!”

Artık dinlemiyordum bile. Tek düşünebildiğim bu oyunu oynamak ve kazanmaktı. Bir kez olsun Genevieve’i bir şeyde yenmek istiyordum.

Not: Seni hâlâ seviyorum

Yanımda bir tane kalem vardı, John dondurma kutusunu yırttı ve kâğıdın üzerine sırayla isimlerimizi yazdık. Ardından herkes kendi ismini zaman kapsülüne koydu. Kapsülü salladım. Sırayla herkes bir isim çekti. Sona ben kalmıştım. Son kâğıdı çekip göğsüme yaklaştırdım ve açtım.

JOHN.

İşler arapsaçına dönecekti. Çaktırmadan ona baktım. Kendi kâğıdını dikkatlice kotunun cebine koyuyordu. Üzgünüm, (mektup) arkadaşım ama seni bitirecektim. İsmimin kimde olabileceğine dair bir ipucu bulma ümidiyle her birine tek tek baktım fakat kimse renk vermiyordu.

36

Kurallar şöyleydi: Evler güvenli bölgeydi. Okul da güvenli bölgeydi ama otopark değildi. Kapıdan dışarı adımınızı attığınız anda hedef haline geliyordunuz. İki elle dokunulduğunda kaybediyordunuz.

Dileğinizden cayarsanız yenilmiş sayılıyordunuz. Bu kısmı Genevieve bulmuştu ve kanımı dondurmıştu. Trevor Pike ürpererek, “Kızlar korkutucu,” dedi.

“Hayır, *onların* ailesindeki kızlar korkutucu,” dedi Peter, Chris ile Genevieve’i göstererek. İkisi de gülümseyince benzerliklerini fark ettim. Peter bana bakıp umutla, “Ama sen korkutucu değilsin. Tatlısın, öyle değil mi?” Bir anda Stormy’nin bana söylediklerini hatırladım. *Senden fazla emin olmasını sağlama*. Peter ise benden fazlasıyla emindi.

“Ben de korkutucu olabilirim,” dedim hemen ve Peter’ın rengi attı. Ardından diğerlerine dönüp, “Haydi eğlenelim,” dedim.

“Ah, eğlenceli olacak,” dedi John. Orioles şapkasını takıp gözlerini kapayacak kadar eğdi. “Oyun başlasın.” Bana

Not: Seni hâlâ seviyorum

baktı. “Model Birleşmiş Milletler konferansında iyi olduğumu düşündüysen bir de *Karanlık Operasyon* yeteneklerimi gör.”

Onları arabalarına kadar geçirdim. Peter, Genevieve’le Chris’le gitmesini söylüyor, ikisi de tereddüt ediyordu. “Aranızda halledin,” dedi Peter en sonunda. “Ben kız arkadaşımı takılacağım.”

Genevieve gözlerini devirdi, Chris homurdandı. “Ül. İyi.” Genevieve’e dönüp, “Atla,” dedi.

Chris’in arabası garaj yolundan geri geri çıkarken John, Peter’a, “Kız arkadaşın kim?” diye sordu. Midem altüst oldu.

“Covey.” Peter ona tuhaf bir bakış attı. “Bilmiyor muydun? İlginç.”

Şimdi ikisi de bana bakıyordu. Peter’ın kafası karışmış görünüyordu ama John “durum”u anlamıştı.

Ona söylemeliydim. Neden söylememiştim?

Çok geçmeden Peter dışında herkes gitti.

“Konuşacak mıyız?” diye sordu beni mutfağa yönlendirirken. Dondurma paketleri ve Capri Sun’larla dolu çöp torbasını taşıyordum, yardım teklifini kabul etmemiştim. Merdivenden inerken az kalsın düşecektim ama umurumda değildi.

“Tabii, konuşalım.” Çöp torbasını sallayarak ona doğru ilerledim. Peter panikle ellerini kaldırdı. “Genevieve’i neden getirdin?”

Peter yüzünü buruşturdu. “Ah, Covey, özür dilerim.”

“Onunla mı birlikteydin? Bu yüzden mi hazırlanmama yardım etmek için erken gelmedin?”

Tereddüt etti. “Evet, onunlaydım. Ağlayarak beni aradı, ben de onlara gittim. Onu o halde tek başına bırakamazdım. Bu yüzden getirdim.”

Ağlayarak mı? Onun ağladığını hiç görmemiştim. Kraliçe Elizabeth öldüğünde bile ağlamamıştı. Peter’ın kalması için bir numaraydı bu. “Onu bırakamadın yani?”

“Evet,” dedi. “Kötü bir dönemden geçiyor. Ben de sadece yanında olmaya çalışıyorum. Arkadaş olarak. Hepsi bu!”

“Tanrım, sana nasıl yaklaşacağını gerçekten biliyor, Peter!”

“Öyle değil.”

“Her zaman öyle. İplerini çekiyor ve sen...” Kollarımı ve başımı kukla gibi salladım.

Peter kaşlarını çattı. “Bu zalimceydi.”

“Şu an zalim hissediyorum, bu yüzden dikkatli olsan iyi olur.”

“Ama sen zalim değilsin. Genellikle değilsin.”

“Neden bana söylemedin? Kimseye söylemeyeceğimi biliyorsun. Gerçekten anlamak istiyorum, Peter.”

“Çünkü bunu söylemek bana düşmez. Söylemem için zorlama çünkü yapamam.”

“Seni manipüle etmek için yapıyor. Hep böyleydi.” Sesimdeki kıskançlığı duydum ve hiç hoşlanmadım. Bu ben değildim.

Peter iç geçirdi. “Aramızda bir şey yok. Sadece arkadaş a ihtiyacı vardı.”

“Bir sürü arkadaş a var.”

“Eski bir dost a ihtiyacı vardı.”

Başımı iki yana salladım. Anlamıyordu. Kızlar birbirlerini erkeklerin asla anlayamayacakları şekilde anlardı. Bunun da

Not: Seni hâlâ seviyorum

Genevieve'in oyunlarından biri olduğunu biliyordum. Bugün evime gelmesi de üzerimdeki hâkimiyetini göstermenin bir şekliydi.

"Eski dostlardan söz açılmışken, John'la kanka olduğunuzu fark etmemiştim," dedi Peter.

Kızardım. "Mektup arkadaşı olduğumuzu söylemiştim."

Peter kaşlarını kaldırdı. "Mektup arkadaşısınız ama birlikte olduğumuzu bilmiyor, öyle mi?"

"Konu oraya gelmedi!" Kızgın olması gereken bendim, o değil. Bir şekilde konuşmanın seyri değişmişti ve bu kez tökezleyen bendim.

"Model Birleşmiş Milletler konferansına gittiğinde McC-laren'ı görüp görmediğini sormuştum, sen de hayır demiştin. Ama bugün konuyu o açtı. Belli ki onu görmüştün. Gördün mü?"

Yutkundum. "Ne zaman savcı oldun? Tanrım. Onu gördüm ama konuşmadık bile sadece ona bir not verdim..."

"Not mu? Ona not mu verdin?"

"Benden değildi; başka bir ülkenin notuydu, konferans için." Peter bir soru daha sormak üzere ağzını açtı ama çabucak, "Bundan bahsetmedim çünkü hiçbir şey olmadı," diye ekledim.

"Benim sana dürüst olmamı istiyorsun ama sen bana dürüst olmak istemiyor musun?" dedi kuşkuyla.

"Öyle bir şey yok!" diye bağırdım. Ne oluyordu? Kavgamız ne ara bu kadar büyümüştü?

Bir süre konuşmadık. Ardından usulca, "Ayrılmak mı istiyorsun?" diye sordu.

Ayrılmak mı? “Hayır.” Her an ağlayabilecek kadar tedirgin hissettim kendimi. “Sen?”

“Hayır!”

“Önce sen sordun!”

“Tamam o zaman. İkimiz de ayrılmak istemediğimize göre devam edebiliriz.” Peter mutfaktaki sandalyeye oturdu ve başını masaya dayadı.

Karşısına oturdum ama benden çok uzaktaymış gibi hissediyordum. Uzanıp saçına dokunmak, düzeltmek, kavgamızı sonlandırmak ve geride bırakmak için can atıyordum.

Başını kaldırdı, gözleri kocaman açılmıştı. Üzgün bir ifadeyle bakıyordu. “Sarılabilir miyiz?”

Başımı onaylarcasına salladım. Ayağa kalktık. Kollarımı beline doladım. O da bana sıkıca sarıldı. Başını omzuma gömüp boğuk bir sesle, “Bir daha kavga etmesek olur mu?” dedi.

Titrekçe güldüm. Titrek ama rahatlamış bir şekilde. “Evet, lütfen.”

Peter beni öptü. Dudakları dudaklarımda aceleyle hareket ediyordu. Sanki sadece benim verebileceğim bir tür güvence, bir tür söz arayışındaydı. Karşılık olarak ben de onu öptüm. *Söz veriyorum, söz, söz, bir daha kavga etmeyelim.* Dengemi kaybetmeye başlayınca kollarını bana sıkıca doladı ve nefessiz kalıncaya dek beni öptü.

O akşam Chris’le telefonda konuştuk. “Dökül bakalım. Sana kim çıktı?”

“Söylemeyeceğim.” Bir kere daha bu hatayı yapmayacaktım. Chris’e çok fazla şey anlatmak yalnızca onun zafere giden yolunu açıyordu.

“Haydi! Yardım edersen ben de sana yardım ederim. Dileğimin gerçekleşmesini istiyorum!” Chris’in bu oyundaki gücü, o dileğin gerçekleşmesini ne kadar istediğine bağlıydı ama bu aynı zamanda zayıflığıydı da. Suikastçıları rahat, ölçülü bir şekilde oynamalıydınız, kendinizi aşırı kaptırmamalıydınız. Bunu tüm durumları gözlemlemiş ancak asla kazanmamış biri olarak söylüyordum tabii ki.

“Benim ismim sana çıkmış olabilir. Ayrıca ben de kazanmak istiyorum.”

“İlk turda birbirimize yardım edelim,” diye dil döküyordu Chris. “Senin adın bende değil, yemin ederim.”

“Annenin atmasına izin vermediğin battaniyen üzerine yemin et.”

“Battaniyem Frankie’nin üzerine yemin ederim. Hatta arabamdan daha pahalı olan yeni deri ceketimin üzerine çifte yemin ederim. *Benim* ismim sende mi?”

“Hayır.”

“Çirkin bere koleksiyonunun üzerine yemin et.”

Buna kızarak söylendim. “*Sevimli* ve *havalı* bere koleksiyonumun üzerine yemin ederim! Peki sende kim var?”

“Trevor.”

“Bana John McClaren çıktı.”

“O zaman onları alt etmek için birlikte çalışalım,” diye önerdi Chris. “Birliğimiz ilk turun sonuna kadar sürer, sonra herkes kendi başına.”

Hımm. Acaba dürüst müydü yoksa strateji mi yapıyordu? “Ya beni elemek için yalan söylüyorsan?”

“Fredrick’in üzerine yemin ettim!”

Tereddüt ettim. “İsmin yazılı olduğu kâğıdın fotoğrafını gönder, o zaman inanırım,” dedim.

“İyi! Sen de seninkini gönder.”

“Tamam. Görüşürüz.”

“Bir dakika. Bana doğruyu söyle. Saçım bok gibi mi görünüyor? Öyle görünmüyor, değil mi? Genevieve sadece iğrenç bir trol. Öyle değil mi?”

Kısacık bir an için duraksadım. “Evet.”

Chris ile arabasında oturuyorduk. Bir mahalle ötedeydik. Burası Trevor’ın koşu antrenmanına giderken kestirme yol olarak kullandığı mahalleydi. Birinin garaj yoluna park etmiştik. “**Kazanırsan ne dileyeceğini söyle bana,**” dedi Chris. Söyleme şeklinden, kazanacağıma ihtimal vermediği belliydi.

Not: Seni hâlâ seviyorum

Bir önceki gece uykuya dalmaya çalışırken içimden geçen dilekten bahsettim. “Haziranda Kuzey Carolina’da elışı fuarı var. Peter’in beni oraya götürmesini sağlayabilirim. Başka türlü hayatta götürmez. Annesinin minibüsünü alabiliriz, böylece alacağım malzemeler için de bir sürü yer olur.”

“Eliši fuarı mı?” Chris uçarak arabasına giren hamamböceğiymişim gibi bakıyordu bana. “Dilek hakkını elışı fuarına mı harcardın?”

“Bu fikre daha yeni ısınıyordum,” diye yalan söyledim. “Her neyse, madem çok zekisin, benim yerimde olsan ne dilerdin?”

“Peter ile Genevieve’in bir daha konuşmamalarını sağladım. Yani... Dâhi bir şeytanım, değil miyim?”

“Şeytan, evet ama dâhi, pek sayılmaz.” Chris bana vurunca güldüm. Birbirimize vururken Chris bir anda durdu. “İki elli beş. Gitme vakti.” Kapının kilidini açıp bahçedeki bir meşe ağacının arkasına saklandı.

Chris’in arabasından inerken heyecandan ölüyordum. Kitty’nin bisikletini bagajdan çıkardım ve birkaç ev ilerledim. Ardından yere yığılmışım gibi oturdum. Sırf bu amaç için satın aldığım sahte kanı kotuma bulaştırdım. Bağışlamayı planladığım eski bir kottu. Trevor’ın arabasının yaklaştığını gördüğüm anda ağlama numarası yaptım. Chris ağacın arkasından, “Bu kadar abartma!” diye fısıldadı. Derhal ağlamayı kesip inlemeye başladım.

Trevor’ın arabası yanımda durdu. Camı açtı. “Lara Jean? İyi misin?”

Sızlanmaya başladım. “Hayır... Sanırım bileğimi burktum. Çok acıyor. Beni eve bırakabilir misin?” Gözyaşlarımın

akmasını istiyordum ama bilerek ağlamak düşündüğümden zordu. Aklıma üzücü şeyler getirmeye çalıştım. Titanik, Alzheimer'lı yaşlılar, Jamie Fox-Pickle'ın öleceği... Fakat bir türlü odaklanamıyordum.

Trevor bana şüpheyile baktı. “Neden bu mahallede bisiklete biniyorsun?”

Eyvah, onu kaybediyordum! Hızlı ama fazla da hızlı olmayan bir şekilde konuşmaya başladım. “Bu benim değil kardeşimin bisikleti. Sara Healey onun arkadaşı. Dan Healey'nin kardeşi var ya? Burada oturuyorlar.” Evlerini işaret ettim. “Bisikleti kardeşime götürüyordum; Tanrım, Trevor. Bana inanmıyor musun? Beni gerçekten eve bırakmayacak mısın?”

Trevor etrafına bakındı. “Bunun numara olmadığına yemin ediyor musun?”

İşte! “Evet! İsmi bana çıkmadı, yemin ederim, tamam mı? Lütfen bana yardım et. Gerçekten çok canım acıyor.”

“Önce bileğini göster.”

“Trevor! Burkulmuş bileği *göremezsin!*” Sızlanarak ayağa kalkmaya çalışır gibi yaptım. Trevor sonunda motoru kapayıp arabadan indi. Eğilip beni kaldırdı, ben de ağırlığımı olabil-diğince ona vermeye çalıştım. “Yavaş ol,” dedim. “Gördün mü, isminin bende olmadığını söylemiştim.”

Trevor beni kollarımın altından tuttuğu sırada Chris arkasından Ninja gibi yaklaştı. Ellerini uzatıp öne atıldı ve Trevor'ın sırtına sertçe vurdu. “Yakalandın!” diye bağırdı.

Trevor bağıırıp beni bırakınca az kalsın gerçekten düşecektim. “Kahretsin!” diye bağırdı.

Chris, “İşin bitti, ezik!” dedi neşeyle. Beşlik çakıp sarıldık.

“Önümde kutlama yapmaz mısınız?” diye söylendi Trevor.

Not: Seni hâlâ seviyorum

Chris elini uzattı. “Şimdi bana ismi ver, ver, ver.”

Trevor iç geçirdi ve başını iki yana sallayarak, “Numaranı yediğime inanamıyorum, Lara Jean,” dedi.

Sırtını sıvazladım. “Üzgünüm, Trevor.”

“Ya senin ismin bende olsaydı?” diye sordu. “O zaman ne yapacaktın?”

İşte bunu hiç düşünmemiştim. Suçlarcasına Chris’e baktım. “Bir dakika! Ya ismim onda olsaydı?”

“Bu, bir riskti,” dedi Chris sakince. “Ee, Trev, ne dileyecektin?”

“İstemiyorsan söylemek zorunda değilsin,” dedim.

“UVA futbol maçı için bilet dileyecektim. McClaren’ın babasının sezonluk bileti var! Lanet olsun, Chris.”

Kendimi kötü hissettim. “Belki seni yine de götürür. Sormalısın...”

Trevor cebinden cüzdanını çıkardı. Katladığı isim kâğıdını Chris’e uzattı. Chris açmadan önce, “Unutma, kâğıtta benim adım yazıyorsa beni asla yakalayamazsın. Burası arındırılmış bölge,” dedim.

Chris başını onaylarcasına sallayıp kâğıdı açtı ve sırtıttı.

Dayanamadım. “Ben miyim?”

İsmi cebine soktu.

“Bensem beni eleyemezsin!” Ondan uzaklaşmaya başladım. “İlk turda ortak olacağımız konusunda anlaşmıştık ve henüz bana yardım etmedin.”

“Biliyorum, biliyorum. Senin ismin değil.”

İkna olmadım. Daha önce oynadığımızda da beni bu şekilde yenmişti. Chris’e bu oyunda güvenilmeyeceğini unut-

mamam gerekirdi. İşte bu yüzden hep kaybediyordum; enine boyuna düşünmüyordum.

“Lara Jean! Dedim ya, senin adın değil!”

Başımı iki yana salladım. “Arabaya bin, Chris. Ben Kitty’nin bisikletiyle döneceğim.”

“Sen ciddi misin?”

“Evet. Bu kez kazanmaya oynuyorum.”

Chris omuz silkti. “Nasıl istersen. Bana güvenmiyorsan ben de John’u yakalamana yardım etmem.”

“İyi,” dedim ve bisiklete atladım.

38

İkimizden biri yakalanana dek Peter’la yalnızca telefonda konuşacaktık ve yakalanan ben olmayacaktım. Çok dikkatli davranıyordum. Okula kendim gidip geliyordum. Arabadan inmeden önce etrafıma bakıyordum, kapıya hızla koşuyordum. Kitty’yi gözcüm ilan ettim; evden ya da arabadan, önce hep o çıkıyor, etrafın benim için temiz olup olmadığına bakıyordu. Kazanırsam dileğimden onun da faydalanacağına söz vermiştim.

Fakat şu ana dek yalnızca savunmada oynuyordum. John McClaren’ı yakalamayı henüz denememiştim. Korktuğumdan değil, oyundan korkmuyordum da zaten. Sadece ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Utanıyordum. Belki bir şey söylememe gerek bile olmazdı, belki de benden hoşlanabileceğini düşünerek haddimi aşmıştım.

Öğle yemeğinden sonra Chris hızla koridora girdi, Lucas’la dolapların önünde oturduğumu görünce durdu. Lucas’la üzümlü bir dondurmayı paylaşarak yiyorduk. Chris yere oturdu. “Elendim,” dedi.

Nefessiz kaldım. “Kime yakalandın?”

“John kahrolası McClaren!” Dondurmayı Lucas’ın elinden kapıp tek lokmada yuttu.

“Çok kabasın,” dedi Lucas.

“Anlatsana,” dedim.

“John bugün beni okula gelirken takip etmiş. Yolda benzin almak için durmuştum ve arkamı döner dönmez arabasından fırlayıp beni yakaladı. Beni takip ettiğini fark etmemiştim bile!”

“Bir dakika, benzin alacağını nereden biliyordu?” diye sordu Lucas. Oyunla ilgili her şeyi biliyordu ve finalde Genevieve ile ben olursak aynı mahallede oturdukları için bana yardımcı olabileceğini umuyordum.

“Benzinimi boşaltmış!”

“Vay canına,” diye soludum. John’un oyunu bu kadar ciddiye alması içimi ısıttı. Fazla ciddiye almayacaklarından endişelenmişim ama görünüşe göre hiç de öyle değildi. John’un dileğinin ne olduğunu merak ettim. Bunca zahmete girdiğine degecek bir şey olmalıydı.

“Meşru,” dedi Lucas başını onaylarcasına sallayarak.

“O kadar iyi ki neredeyse kızamayacağım bile.” Chris yüzüne düşen saçlarını üfledi. “Genevieve’in, büyükannemizin arabasını bana vermesini sağlayamayacağım için çok sinirlendim.”

Lucas’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bunu mu dileyecektin? *Araba mı?*”

“O arabanın manevi değeri benim için çok büyük,” dedi Chris. “Eskiden pazar akşamüstleri büyükannem beni onunla güzellik salonuna götürürdü. Araba benim olmalıydı. Genevieve, büyükannemi bana karşı doldurdu!”

“Nasıl bir araba?” diye sordu Lucas.

“Eski bir Jaguar.”

“Ne renk?”

“Siyah.”

Chris’i tanımasam gözlerinin dolduğunu düşünürdüm.
“Sana bir dondurma daha alayım mı?”

Chris başını iki yana salladı. “Akşam göbeği açık bir bluz giyeceğim. Karnımı şişiremem.”

“Peki, sen elendiğine göre John’da şimdi kim var?” diye sordu Lucas.

“Kavinsky,” diye cevapladı Chris. “Ona bir türlü ulaşamadım çünkü sürekli lanet Genevieve’le birlikte ve Genevieve’de benim ismim olduğuna emindim.” Bana baktı. “Üzgünüm LJ.”

Lucas ile Genevieve bana acıyarak baktılar.

Chris’te Peter varsa ve John, Chris’i elediyse Peter şimdi John’daydı. Bu da demek oluyordu ki ben Peter ya da Genevieve’deydim. John bende olduğuna göre ikisinden birinin ismi birindeydi; bu da birlik oldukları anlamına gelirdi. Bu da birbirlerine güvendikleri, çektikleri ismi birbirleriyle paylaştıkları anlamına gelirdi.

Yutkundum. “Başından beri arkadaş olduklarını biliyordum. Ayrıca Genevieve zor bir dönemden geçiyormuş.”

“Neden?” diye sordu Chris tek kaşını kaldırarak.

“Peter ailevi olduğunu söyledi.” Chris boş bakıyordu. “Sen bir şey duymadın mı?”

“Geçen hafta Wendy teyzemin doğum gününde tuhaf davranıyordu. Her zamankinden kötüydü. Tüm akşam neredeyse tek kelime etmedi.” Omuz silkti. “Yani muhtemelen bir şey

var ama ne olduğunu bilmiyorum.” Chris saçını yüzünden üfledi. “Kahretsin. Arabayı alamayacağıma inanamıyorum.”

“Senin için John McClaren’i eleyeceğim,” diye söz verdim. “Kanın yerde kalmayacak.”

Gözücüyla bana baktı. “Daha erken yakalasaydın bunlar yaşanmazdı.”

“Yarını saat uzaklıkta oturuyor! Evinin yerini bile bilmiyorum.”

“Yine de kısmen seni suçluyorum.” Zil çalınca Chris ayağa kalktı. “Görüşürüz, *chicas*⁵.” Sınıfının tersi yönünde koridorda uzaklaştı.

“Bana *chica* dedi.” Lucas kaşlarını çatmış, bana bakıyordu. “Ona eşcinsel olduğumu mu söyledin?”

“Hayır!”

“Tamam çünkü sana bunu sır olarak söylemiştim. Hatırlıyorsun, değil mi?”

“Lucas, tabii ki hatırlıyorum!” Gerildim; Chris’e bir şey söylemiş miydim? Söylemediğimden yüzde yüz emindim yine de kendimden şüphelenmeme sebep olmuştu.

“Tamam,” dedi Lucas iç geçirerek. “Neyse.” Ayağa kalktı ve kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Ne kadar da centilmendi.

5 (İsp.) Kızlar. (ç. n.)

39

Bellevue'daki ilk resmi cuma gecesi kokteylimdi ve pek de umduğum gibi gitmiyordu. Başlayalı yarım saat olmasına rağmen sadece Stormy, Bay Morales, Alicia ve hemşiresinin ortam değişikliği olsun diye getirdiği Alzheimer hastası Nelson vardı. Fakat üzerine bakır düğmeli, şık, lacivert bir spor ceket giymişti. Margot zamanında da çok kişi katılmazdı; müdavim Bayan Maguire geçen ay başka bir huzurevine taşınmıştı ve Bayan Montero da tatilde vefat etmişti. Bu kokteyle nasıl yeni bir hava katacağımla ilgili Janette'e o kadar dil döktükten sonra şu halim içler acısıydı. Endişelenmiştim çünkü Janette katılımın bu kadar düşük olduğunu duyarsa tamamen iptal edebilirdi ve benim bir sonraki parti için aklımda müthiş bir fikir vardı: Ordu temalı parti. Bu gece başarısız olursam bu yeni fikri gerçekleştirmem için asla izin vermezdi. Ayrıca verdiği partiye sadece dört kişinin katılması ve birinin uyuklaması tam bir fiyaskoydu. Stormy bunu ya fark etmemişti ya da umursamıyordu; şarkı söyleyip piyano çalıyordu. Dedikleri gibi, gösteri devam etmeliydi.

Bir şeylerle meşgul oluyor, gülümsemeye çalışıyordum: *La-la-la, her şey çok güzel.* Gerçek bir bar görüntüsü için tabak çanakları düzenli bir şekilde dizip evden bir sürü şey getirmiştim. Tek güzel masa örtümüz (salça lekesi olmayan, yeni ütülenmiş), fıstık ezmeli kurabiyelerin yanına koyduğum küçük vazo (başta alerjik olabileceklerini düşünerek fıstık ezmesi konusunda tereddüt etmiştim ama sonra yaşlıların çok fazla yemek alerjisi olmadığı aklıma geldi), üzerinde annemle babamın isimlerinin baş harflerinin bulunduğu gümüş buz kovası ve içine limon dilimleri koyduğum kovayla uyumlu gümüş kâse.

Daha aktif olan kişilerin kapılarını çalmıştım ama çoğu dışarıdaydı. Sanırım aktif olduğunuz zaman cuma gecelerini odanızda geçirmiyordunuz.

Kalp şeklindeki kristal kâseye (Alicia buz maşasıyla birlikte depodan çıkarmıştı) tuzlu fıstıkları boşalttığım sırada John Ambrose McClaren üzerinde açık mavi gömlek ve Nelson'ın-kine benzer lacivert spor ceketle içeri girdi. Az kalsın çılglık atacaktım. Ellerimi ağzıma götürüp masanın arkasına eğildim. Beni görürse kaçabilirdi. Burada ne işi olduğunu bilmiyordum ama onu alt etmem için müthiş bir fırsattı. Masanın arkasında çömelip seçeneklerimi değerlendirmeye koyuldum.

O sırada piyano sustu ve Stormy bana seslendi: “Lara Jean? Lara Jean, neredesin? Masanın arkasından çık. Seni biriyle tanıştırmak istiyorum.”

Yavaşça ayağa kalktım. John McClaren bana bakıyordu. “Burada ne işin var?” diye sordu boğulurmuş gibi gömleğinin yakasını çekştirerek.

Not: Seni hâlâ seviyorum

“Gönüllü olarak çalışıyorum,” dedim aramızda mesafe bırakarak. Onu korkutup kaçırmak istemiyordum.

Stormy ellerini çırpı. “Siz tanışıyor musunuz?”

“Arkadaşız, büyükanne. Eskiden aynı mahallede oturuyorduk,” dedi John.

“Stormy senin *büyükannen mi?*” Aklım başımdan gitti. Demek bana ayarlamaya çalıştığı torunu John’du! Hem de bu huzurevinde! *Torunum Robert Redford’un gençliğine benziyor.* Benziyordu, gerçekten benziyordu.

“Stormy büyük büyükannem,” dedi John.

Stormy hızla etrafa bakındı. “Şişşt! İnsanların senin büyük herhangi bir şeyin olduğumu bilmelerini istemiyorum.”

John alçak sesle, “Büyük büyükbabamın ikinci eşiydi,” dedi bana.

“Kocalarım arasında en sevdiğimdi,” dedi Stormy. “Yaşlı bir akbabaydı. Huzur içinde yatsın.” Bakışlarını John’dan bana çevirdi. “Bana votka soda getirir misin, içinde bolca limon da olsun.” Piyanonun başına oturup “Âşık Olduğumda” isimli parçayı çalmaya başladı.

John bana yaklaşırken parmağımı kaldırdım. “Orada dur, John Ambrose McClaren. Adım sende mi?”

“Hayır! Yemin ederim. Bende... Kimin bende olduğunu söylemeyeceğim.” Duraksadı. “Bir dakika. Ben, sende miyim?”

Kaybolmuş küçük bir kuzu masumiyetiyle başımı iki yana salladım. Hâlâ şüphe ediyordu, bu yüzden Stormy’nin içkisini hazırlamakla ilgilendim. İçkisini nasıl sevdiğini biliyordum. Üç tane buz, sekiz saniye boyunca votka ve birazcık soda

koydum. Ardından üç limon dilimini bardağın içine attım.

“Al,” dedim bardağı uzatıp.

“Masanın üzerine koyabilirsin.”

“John! İsmim bende değil. Söyledim ya!”

Başını iki yana salladı. “Masa.”

Bardağı masaya bıraktım. “Bana inanmadığına inanamıyorum. Senin insanların içindeki iyiyi gören, güvenilir biri olduğunu sanırdım.”

John tüm ciddiyetiyle, “Masanın o tarafında kal,” dedi.

Tüm gece beni kendinden üç metre uzakta tutacaksa onu nasıl yakalayacaktım?

“Bana uyar,” dedim umursamazca. “Ben de sana inandı-
ğımdan emin değilim! Sonuçta buraya gelmen oldukça tuhaf
ve büyük bir tesadüf.”

“Stormy gelmem için duygu sömürüsü yaptı!”

Başımı Stormy’ye çevirdim. Hâlâ piyano çalıyor, yüzünde
koca bir gülümsemeyle bize bakıyordu.

Bay Morales bara gelip, “Bu dansı bana lütfeder misin,
Lara Jean?” diye sordu.

“Elbette,” dedim. John’a dönüp, “Sakın bana yaklaşayım
deme,” diye uyardım.

Beni uzaklaştırmaya ellerini savurdu. “Sakın sen bana
yaklaşma!”

Bay Morales’le dans ederken gülümsememi gizlemek için
yüzümü omzuna bastırdım. Casusluk işinde gerçekten iyiydim.
John McClaren çift kişilik koltukta oturmuş, Stormy’nin pi-
yano çalışını izliyor, Alicia’yla sohbet ediyordu. Tam istediğim
yerdeydi. Bu kadar şanslı olduğuma inanamıyordum. Onun

Not: Seni hâlâ seviyorum

bir sonraki Model Birleşmiş Milletler konferansına gitmeyi planlamıştım ama böylesi çok daha iyiydi.

John'u arkasından hazırlıksız yakalamayı düşünüyordum ki Stormy ayağa kalkıp ara vermesi gerektiğini ve torunuyla dans etmek istediğini duyurdu. Müzik setini çalıştırdım, aralarda çalmasına karar verdiğimiz CD'yi taktım.

John itiraz ediyordu: "Stormy, dans etmediğimi söylemiştim sana." Eskiden spor salonundaki grup dansında da hasta numarası yapardı; dans etmekten bu kadar çok nefret ediyordu.

Stormy elbette onu dinlemedi. Onu koltuktan kaldırdı ve foxtrot dansını öğretmeye çalıştı. "Ellerini belime koy," diye komut verdi. "Gece boyunca piyano başında oturmak için giymedim bu topukluları." Stormy ona adımları öğretmeye çalışıyor, John da sürekli onun ayağına basıyordu. "Ah!" diye bağırdı Stormy.

Gülmeden duramıyordum. Bay Morales de öyle. Onlara yaklaştık. "Bölebilir miyim?" diye sordu Bay Morales.

"Lütfen!" diyen John, Stormy'yi resmen Bay Morales'in kollarına itti.

"Johnny, kibar ol ve Lara Jean'i dansa kaldır," dedi Stormy, Bay Morales onu döndürürken.

John bana dikkatlice baktı. İsminin bende olduğundan hâlâ kuşkulandığını hissettim.

"Dansa kaldır," diye üsteledi Bay Morales bana sırtarak. "Dans etmek istiyor, öyle değil mi Lara Jean?"

Umutsuzca omuz silktim. Özlem dolu. Dansa kaldırılmayı bekleyen kız portresi çizdim.

“Gençlerin dans ettiğini görmek istiyorum!” diye bağırdı Norman.

John McClaren tek kaşını kaldırarak bana baktı. “Sadece ileri geri sallanırsak muhtemelen ayağına basmam.”

Tereddüt eder gibi yapıp başımı onaylarcasına salladım. Kalbim hızla atıyordu. Hedef görülmüştü.

Birbirimize doğru adım attık. Kollarımı boynuna doladım, o da ellerini belime koydu ve ağır tempoda sallandık. Benim boyum 160 bile yoktu, John’sa 1.80 civarı görünüyordu ama topuklu ayakkabılarım sayesinde iyi bir dans çifti olduk. Salonun karşısından Stormy bana imalı bakışlar atıyordu fakat onu görmezden geldim. John beni elemekten ben onu elemeliydim ama yaşlılar dansımızı izlemekten çok keyif alıyorlardı. Birkaç dakika ertelemekten zarar gelmezdi.

Dans ederken sekizinci sınıf balosunu, herkesin çift olduğunu ve kimsenin bana birlikte gitmeyi teklif etmediğini hatırladım. Genevieve’le gideceğimizi sanırken Peter’in annesinin onları götüreceğini ve önce gerçek bir randevu gibi yemeğe çıkacaklarını, benim gelmemin tuhaf kaçacağını söylemişti. Sonuç olarak o ve Peter, Sabrina Fox ve John çıkmışlardı. John McClaren’ın beni dansa kaldırmasını ummuştum ama yapmamıştı; kimseyle dans etmemişti. Gerçek anlamda dans eden tek erkek Peter’dı. Her zaman havalı insanların dans çemberinin merkeziydi.

John’un belimdeki eh beni yönlendiriyordu. Sanırım oyunu unutmuştu. Artık elimdeydi.

“Çok da kötü değilsin,” dedim. Şarkının yarısı bitmişti. Artık harekete geçmeliydim. *Beş, dört, üç, iki...*

“Demek sen ve Kavinsky, ha?”

Not: Seni hâlâ Seviyorum

Dikkatimi dağıttı. Bir anda oyun tamamen aklımdan çıktı. “Evet...”

Boğazını temizledi. “Birlikte olmanıza bayağı şaşırdım.”

“Neden? Onun tipi olmadığım için mi?” Bunu önemsiz bir şeymiş gibi söyledim ama doğrudan kalbime oturan bir taş gibiydi.

“Hayır, onun tipisin.”

“O zaman neden şaşırdın?” Tıpkı Josh gibi John’un da “çünkü onun, *senin* tipin olduğunu düşünmezdim” diyeceğinden emindim.

Hemen cevap vermedi. “O gün Model Birleşmiş Milletler konferansına geldiğinde peşinden otoparka çıktım ama çoktan gitmiştin. Sonra mektubunu aldım ve sana cevap yazdım. Sen de bana yazdın, sonra da ağaç eve davet ettin. Sanırım ne düşünmem gerektiğini bilemedim. Anlıyor musun?” Bana beklenti dolu gözlerle bakınca evet demem önemliymiş gibi hissettim.

Kan yüzüme hücum etti, kulaklarım uğuldamaya başladı. Uğultunun, hızlı atan kalbimin sesi olduğunu sonradan fark ettim. Bedenimse hâlâ dans ediyordu.

John konuşmaya devam etti. “Belki böyle düşünmem aptalcaydı. Sonuçta tüm bunlar çok eskiden yaşandı.”

“*Tüm bunlar*”ın ne anlama geldiğini bilmek istiyordum ama sormam doğru olmazdı. “Aklıma ne geldi biliyor musun?” diye sordum aniden.

“Ne?”

“Siz basketbol oynarken Trevor’ın şortunun yırtılması. Herkes o kadar çok gülmüştü ki Trevor sinirlenmişti. Ama

sen gülmüyordun. Bisikletine atlayıp gitmiş, evden Trevor'a şort getirmiştin. Bu beni çok etkilemişti."

Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Teşekkürler."

Sonra sessizleştik ve dansa devam ettik. Birlikte rahatça sessiz kalabileceğiniz biriydi John.

"John?"

"Hıı?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Sana bir şey söylemem gerek."

"Nedir?"

"Seni yakaladım. Yani, ismin bende. Oyunda."

"Gerçekten mi?" Gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünmesi kendimi kötü hissettirdi.

"Gerçekten. Üzgünüm." Ellerimi omzuna bastırdım. "Yakalandın."

"Pekâlâ, artık Kavinsky sende. Onu yakalayacağımı ummuştum. Planım hazırды."

Hevesle, "Planın neydi?" diye sordum.

"Beni yakalayan kıza neden anlatayım?" diye meydan okudu. Ancak sadece numara yapıyordu. Güçsüz bir meydan okumaydı ve ikimiz de söyleyeceğini biliyorduk.

Onun gösterisine ayak uydurdum. "Haydi ama Johnny. Ben sadece seni yakalayan kız değilim ki. Senin *mektup arkadaşımın*."

John hafifçe güldü. "Tamam, tamam. Sana yardım edeceğim."

Şarkı bitti ve birbirimizden ayrıldık. "Dans için teşekkürler," dedim. John Ambrose McClaren'la dans etmenin nasıl bir şey olduğunu bunca zaman sonra öğrenmiştim. "Kazanırsan ne dileyecektin?"

Not: Seni hâlâ Seviyorum

Bir an bile duraksamadı. “Üzerinde şekerlemeyle ismimin yazılı olduğu fıstık ezmeli çikolatalı pastanı.”

Şaşkınlıkla baktım. *Bunu mu* dileyecekti? Herhangi bir şey isteyebilirdi ama o benim pastamı mı istiyordu? Reverans yaptım. “Onur duydum.”

“Eh, gerçekten güzel pastaydı,” dedi.

40

Birkaç gün sonra akşam Peter’la telefonda konuşurken aniden, “İsmim sende, değil mi?” diye sordu.

“Hayır!” Hafta sonu John’u yakaladığımı söylememiştim. Onun ve Genevieve’in fazla bilgi edinmesini istemiyordum. Artık üçümüz kalmıştık.

“Demek sendeyim!” Homurdandı. “Bu oyunu daha fazla oynamak istemiyorum. Kendimi yalnız ve çok öfkeli hissediyorum. Bir haftadır seni okuldan başka bir yerde görmedim. Ne zaman bitecek?”

“Peter, adın bende değil. Bende John var.” Yalan söylediğim için kendimi biraz suçlu hissettim ama kazananlar bu şekilde oynardı. Kendinizden emin ilerlemeliydiniz.

Telefonun ucunda sessizlik oldu. “Onu yakalamak için evine mi gideceksin? Cehennemın dibinde oturuyor. İstersen seni götürebilirim.”

“Henüz plan yapmadım,” dedim. “Sende kim var?” Genevieve ya da benim olduğumu biliyordum.

Sessizleşti. “Söylemeyeceğim.”

Not: Seni hâlâ Seviyorum

“Peki söylediğin biri var mı? Genevieve mesela?”

“Hayır.”

Hımm. “Peki. Ben sana söylediğime göre sen de bana söylemelisin.”

Peter hızla konuşmaya başladı. “Ben zorlamadım, kendin söyledin. Ayrıca yalan söylediyse, şayet ismim sendeyse lütfen artık beni yakalar mısın? Yalvarıyorum. Hemen bize gel, seni gizlice odama çıkarırım. Seni yeniden görebilmek için kolay hedef olacağım.”

“Hayır.”

“Hayır mı?”

“Hayır, o şekilde kazanmak istemiyorum. İsmi aldığımdaya, seni adil bir şekilde yenmenin tatminini yaşamak istiyorum. İlk Suikastçı birinciliğime leke sürdürmem.” Duraksadım. “Ayrıca evin güvenli bölge.”

Peter abartılı bir şekilde iç geçirdi. “En azından cuma günü maçıma geliyor musun?”

Lakros maçı! Onu yakalamak için mükemmel bir fırsattı. Sesimi olabildiğince sakın tutmaya çalışarak, “Gelemem, babamın randevusu var ve Kitty’ye bakmamı istedi,” dedim. Yalandı ama Peter bunu bilmiyordu.

“Onu da getiremez misin? Zaten maçlarıma gelmek istiyordu.”

Hızlı düşündüm. “Hayır çünkü okuldan sonra piyano dersi var.”

“Ne zamandan beri piyano çalışıyor?”

“Aslında daha yeni başladı. Komşumuz piyanonun köpek eğitimine yardımcı olduğunu söylemiş; hayvanları sakinleştiriyormuş.” Dudağımı ısırdım. Bunu yiyecek miydi? “Bir

sonraki maçına ne olursa olsun geleceğim, söz veriyorum,” diye ekledim hemen ardından.

Peter bu kez daha yüksek sesle homurdandı. “Beni öldürüyorsun, Covey.”

Çok yakında, sevgili Peter.

Ona maçta sürpriz yapacaktım. Okulun renklerine bürünecek, yüzüme boyayla forma numarasını yazacaktım. Beni gördüğüne o kadar sevinecekti ki hiçbir şeyden şüphelenmeyecekti.

Bu oyunun benim için neden bu kadar önemli olduğunu tam olarak açıklayamıyordum. Sadece her geçen gün kazanmayı daha çok istediğimi biliyordum. Genevieve’i yenmek istiyordum, evet ama fazlası vardı. Belki de değiştiğimi kanıtlamak istiyordum: Artık küçük, yumuşak şeker kız değildim, ben de mücadele ediyordum.

Peter’la konuşmamız bittikten sonra John’a mesaj atarak fikrimden bahsettim, o da beni maça götürmeyi teklif etti. Maç, onun okulundaydı. Beni almak için o kadar yol gelmeyi sorun edip etmeyeceğini sorduğumda Kavinsky’nin yenilmesini izlemeye degeceğini söyledi. Rahatlamıştım çünkü istediğim son şey oraya giderken yolda kaybolmaktı.

Cuma günü okul çıkışı eve gidip çabucak hazırlandım. Okulun renklerini giydim: Açık mavi tişört, beyaz şort, beyaz ve açık mavi çizgili diz altı çorap ve saçım için de mavi kurdele. Yanağıma kocaman 15 yazdım ve göz kalemiyle belirginleştirdim.

Not: Seni hâlâ seviyorum

John evin önüne gelir gelmez aşağı koştum. Eski Orioles şapkasını takıp yüzüne indirmişti. Arabaya binerken beni süzdü.

Gülümseyerek, “Amigo kız gibi olmuşsun,” dedi.

Şapkasına vurdum. “Bunu eskiden çok takardın. O yaz hemen hemen her gün.”

John garaj yolundan geri geri çıkarken bir sırrı varmış gibi gülümsedi. Ben de gülümsüyordum ve sebebini bilmiyordum bile. “Ne? Neden gülüyorsun?” diye sordum çoraplarımı yukarı çekerken.

“Hiç,” dedi.

Kaburgalarına vurdum. “Haydi!”

“O yazın başında annem saçımı çok kötü kestiği için utanıyordum. Bir daha asla saçımı annemin kesmesine izin vermedim.” Ön paneldeki saate baktı. “Maç kaçta başlıyor demiştin? Beş mi?”

“Evet!” O kadar heyecanlıydım ki resmen yerimde zıplayıp duruyordum. Peter bunu başardığım için benimle gurur duyacaktı, biliyordum.

Yarım saatten kısa sürede John’un okuluna geldik. Otobüsler henüz gelmemişti, bu yüzden John içeri koşup yiyecek makinesinden bize bir şeyler aldı. Elinde iki kutu kola ve bir paket tuzlu ve sirkeli cipsle döndü.

John gelir gelmez *lakros* forması giymiş uzun boylu, siyahi bir çocuk arabaya koşup, “McClaren!” diye seslendi. Eğilip başını pencereye yaklaştırdı ve John’la yumruk tokuşturdular. “Sonra Danica’lara geliyor musun?” diye sordu.

John bana bakıp, “Gelemem,” dedi.

Arkadaşı beni fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bu kim?”

“Ben Lara Jean, bu okuldan değilim,” dedim. Söylediğim şey aptalcaydı çünkü muhtemelen başka okuldan olduğumu çoktan anlamıştı.

“Lara Jean sen misin!” Heyecanla başını salladı. “Seni duymuştum. McClaren’ın huzurevinde takılma sebebi sensin, öyle değil mi?”

Kızardım, John da hafifçe güldü. “Git buradan, Avery.”

Avery, John’un üzerinden uzanıp elimi sıktı. “Tanıştığımızıza memnun oldum, Lara Jean. Görüşürüz.” Sahaya koştu. Arabada oturup beklerken birkaç kişi daha John’a merhaba demek için arabaya geldi. Düşündüğüm gibi çok arkadaşı vardı, ona hayran olan bir sürü kız vardı. Bir grup kız arabanın önünden sahaya yürürken içlerinden özellikle bir tanesi soran gözerle bana baktı. John fark etmişe benzemiyordu. Bana hangi dizileri izlediğimi, bahar tatilinde ve yazın ne yapacağımı soruyordu. Ona babamın Kore’ye gitme fikrinden bahsettim.

“Babanla ilgili komik bir anım var,” dedi John bana gözücuyla bakarak.

Homurdandım. “Olamaz. Ne yaptı?”

“O değil, ben yaptım.” Boğazını temizledi. “Utanç verici.” Hevesle ellerimi ovuşturdum.

“Seni sekizinci sınıf balosuna davet etmek için size gelmiştim. Abartılı bir planım vardı.”

“Beni baloya davet etmedin!”

“Biliyorum. O kısma geliyorum. Anlatmama izin verecek misin?”

“Abartılı bir planın vardı,” diyerek devam etmesi için teşvik ettim.

John başını onaylarcasına salladı. “Bir sürü çubuk ve çiçek alıp onlarla *BALO?* yazacak şekilde pencerenin önüne dizi-yordum. Ama o sırada baban geldi ve insanların evleri-nin önünü temizlediğimi sanıp bana on dolar verdi. Ben de cesaretimi kaybedip eve döndüm.”

Kahkaha attım. “Bunu yaptığina inanamıyorum.” Az kalsın böyle bir şeyi yaşayacak olmama inanamıyordum. Bir erkeğin benim için böyle bir şey yapması nasıl hissettirirdi? Mektuplarla ve hoşlandığım erkeklerle dolu geçmişimde şim-diye dek hiçbiri aynı anda benden hoşlanmamıştı. Ben hep tektim, bir erkek arkadaşın yokluğunu hissederdim. Aslında bunda bir sorun yoktu; güvenli-ydi. Fakat bu yeniydi. Ya da eski. Hem eski hem yeni çünkü ilk defa duyuyordum.

“Sekizinci sınıfın en büyük pişmanlığı,” dedi John ve Peter’ın bir keresinde bana John’un en büyük pişmanlığının beni baloya davet etmemek olduğunu söylediğini o an ha-tırladım. Ben de buna sevinince hemen geri adım atıp şaka yaptığını söylemişti.

O sırada okul servisi geldi. “Gösteri zamanı,” dedim. Oyuncuların otobüsten inmelerini izlerken heyecanlıydım: Gabe’i ve Darrell’i gördüm fakat Peter henüz yoktu. Servisten son kişi de inmişti ve Peter hâlâ yoktu. “Tuhaf...”

“Kendi arabasıyla gelmiş olabilir mi?” diye sordu John.

Başımı iki yana salladım. “Hiç arabayla gelmez.” Tele-fonumu çıkarıp mesaj yazdım.

JENNY HAN

Neredesin?

Cevap gelmedi. Ters giden bir şeyler olduğunu biliyordum. Peter hiçbir maçı kaçırmazdı. Grip olduğu zaman bile oynamıştı.

“Hemen döneceğim,” dedim John’a ve arabadan inip sahaya koştum. Oyuncular ısınıyorlardı. Gabe kenarda ayakkabılarını bağlıyordu. “Gabe!” diye seslendim.

Şaşkınlıkla bana baktı. “Large! N’aber?”

“Peter nerede?” diye sordum nefes nefese.

“Bilmiyorum,” dedi ensesini kaşıyarak. “Koça ailesiyle ilgili acil bir durum olduğunu söyledi. Önemli olmasaydı Kavinsky maçı asla kaçırmazdı.”

Arabaya koşturaya başlamıştım bile. Biner binmez, “Beni Peter’in evine götürebilir misin?” dedim.

Önce Genevieve’in arabasını gördüm. Peter’in evinin önüne park etmişti. Ardından onları birlikte sokakta gördüm. Peter ona sarılmıştı, Genevieve ayakta duramıyor gibi ona yaslanıyordu. Peter onun kulağına bir şeyler söylüyor, şefkatle başını okşuyordu.

Her şey birkaç saniyede olmasına rağmen, sanki zaman yavaşlamıştı. Bense suyun içinde ilerliyormuşum gibi hissettim. Sanırım nefes almıyordum. Başım döndü, etrafımdaki her şey bulanıklaştı. Onları kaç defa bu şekilde görmüştüm? Sayamayacağım kadar çok.

John’a güçlkle, “Devam et,” dedim. Dediğimi yaptı, Peter’in evinin önünden geçerken başlarını kaldırmadılar bile. Neyse ki kaldırmadılar. Sessizce, “Beni eve bırakabilir

Not: Seni hâlâ seviyorum

misin?” diye sordum. John’a bakamıyordum. Bbunu görmesi hiç hoşuma gitmemişti.

John, “Göründüğü gibi olmayabilir...” diye başladı ve sustu. “Sadece sarılıyorlardı, Lara Jean.”

“Biliyorum.” Konu her neyse, Genevieve için maçı kaçırmıştı.

“Ne yapacaksın?” diye sorduğunda evime yaklaşmıştık.

Yol boyunca bunu düşünmüştüm. “Akşam Peter’ı çağıracağım ve onu oyundan eleyeceğim.”

“Hâlâ oynuyor musun?” Şaşırmış görünüyordu.

Camdan dışarıya, tanıdık yerlere baktım. “Tabii ki. Onu eleyeceğim, sonra Genevieve’i yakalayacağım ve kazanacağım.”

“Kazanmayı neden bu kadar çok istiyorsun?” diye sordu. “Ödül yüzünden mi?”

Cevap vermedim. Ağzımı açarsam ağlayacaktım.

Eve geldiğimizde, “Bıraktığın için teşekkürler,” diye geveledim ve John cevap vermeden arabadan indim. Eve koşup ayakkabılarımı çıkardım, odama gidip yatağa uzandım, tavanı izledim. Yıllar önce odamın tavanına, karanlıkta parlayan yıldızlar yapıştırmış, sonra çoğunu kazıyıp çıkarmıştım. Ancak bir tanesi sarkıt gibi yapıştığı için çıkmamıştı.

O gece gördüğüm ilk yıldızdı. Bu gece dilediğim şeyin gerçek olmasını diliyordum. Ağlamamayı diliyordum.

Peter’a mesaj attım: *Genevieve’le takılman bitince bize gel.*

Tek kelimeyle cevap verdi: *Tamam.*

Sadece “tamam”. Ne inkâr ne bir açıklama ya da izah. Onca zamandır onun için bahaneler üretip duruyordum. Peter’a güveniyor, kendi içgüdülerime güvenmiyordum. Neden

sürekli ödün veren, aslında kabul etmediğim halde bir şeyleri kabul ediyormuş gibi yapan bendim?

Sözleşmemizde birbirimize her zaman dürüst olacağımızı belirtmiştik. Birbirimizin kalbini asla kırmayacağımızı söylemiştik. Bu durumda iki defa sözünde durmamış oluyordu.

41

Peter’la verandada oturuyorduk; salondan televizyonun sesi geliyordu. Kitty film izliyordu. Yalnızca çekirge sesleri arasında oldukça uzun bir sessizliği paylaşıyorduk.

Sessizliği bozan o oldu. “Düşündüğün gibi değil, Lara Jean. Gerçekten.”

Düşüncelerimi toparlamak, mantık çerçevesinde konuşabilmek için bir dakika bekledim. “Biz bu ilişkiye başlamadan önce evde oturup kardeşlerimle ve babamla olmaktan çok mutluydum. Huzurluydum. Sonra senle takılmaya başladık ve bana adeta dünyayı gösterdin.” Bunun üzerine bakışları yumuşadı. “Başta korkutucuydu. Sonra hoşuma gitti. Bir yanım sonsuza dek senin yanında kalmak istiyor. Bunu kolayca yapabilirim. Seni sonsuza dek sevebilirim.”

Yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı. “O zaman öyle yap.”

“Yapamam.” Titrekçe nefes aldım. “İkinizi gördüm. Ona sarılıyordun. Kollarındaydı. Her şeyi gördüm.”

“Her şeyi görmüş olsaydın, düşündüğün gibi olmadığını bilirdin,” diye başladı Peter. Ben ona bakınca suratı asıldı. “Haydi ama. Bana öyle bakma.”

“Elimde değil. Şu an sana sadece bu şekilde bakabiliyorum.”

“Genevieve’in bugün bana ihtiyacı vardı, ben de yanında oldum ama sadece arkadaş olarak.”

“Açıklama yapma, Peter. Genevieve çok uzun zaman önce sana göz koydu ve bana yer yok.” Gözlerim dolunca görüşüm bulanıklaştı. Montumun koluyla gözlerimi sildim. “Daha iyisini hak ediyorum. Birinin bir numarası olmayı hak ediyorum.”

“Öylesin zaten.”

“Hayır, değilim. Senin bir numaran Genevieve. Hâlâ onu koruyorsun, sırrı her neyse onu saklıyorsun. Neden peki? Benden mi? Ben ona ne yaptım?”

Çaresizce ellerini açtı. “Beni ondan uzaklaştırdın. Benim için en önemli kişi haline geldin.”

“Ama öyle değilim işte, sorun da bu. En önemli kişi o.” Peter inkâr etmeye çalıştı ama faydasızdı. Gerçekler gözlerimin önündeyken ona nasıl inanabilirdim ki? “Bunu nereden biliyorum, biliyor musun? Her defasında onu seçiyorsun.”

“Saçma!” diye patladı. “Videoyu onun çektiğini öğrendiğimde sana bir daha zarar verirse arkadaşlığımızı bitireceğimi söyledim.” Hâlâ konuşuyordu ama ağzından çıkanları artık duymuyordum.

Biliyormuş.

Videoyu yayınlayan kişinin Genevieve olduğunu biliyormuş ve bana söylememiş.

Not: Seni hâlâ seviyorum

Peter artık konuşmuyor, bana bakıyordu. “Lara Jean? Sorun nedir?”

“Biliyor muydun?”

Rengi soldu. “Hayır! Sandığın gibi değil. Bu kadar zamandır bilmiyordum.”

Dudaklarımı yalayıp birbirine bastırdım. “Yani bir ara gerçeği öğrendin ve benimle paylaşmadın.” Nefes almakta güçlük çekiyordum. “Ne kadar üzüldüğümü bildiğin halde onu savunmaya devam ettin ve gerçeği öğrendiğinde bana söylemedin.”

Peter hararetle konuşmaya başladı. “Açıklamama izin ver. Video işinin arkasında Genevieve’in olduğunu daha yeni öğrendim. Sordum ve her şeyi itiraf etti. O gece bizi jakuzide görmüş ve videoya kaydetmiş. İsimsizkaltak’a gönderen ve konferansta oynatan da oymuş.”

Böyle olduğunu biliyordum ama Peter’a uyup bildiğim şeyi bilmiyormuş gibi yapmıştım. Üstelik ne için? Peter için mi?

“Ailesiyle yaşadıkları yüzünden berbat durumda ve bizi kıskanıyordu. Dolayısıyla hıncını bizden çıkardı...”

“Ne gibi? Ne yaşıyor?” Cevap bekleyerek sormamıştım, söylemeyeceğini zaten biliyordum. Sadece ispatlamak için söylemiştim.

Peter acı çekiyor gibi görünüyordu. “Bunu sana söylemeyeceğimi biliyorsun. Neden beni sürekli sana hayır demek zorunda bırakıyorsun?”

“Sen kendi kendini o duruma sokuyorsun. Onun adı sende, değil mi? Sende onun ismi var, onda da benim.”

“Aptal oyun kimin umurunda? Covey, burada bizden bahsediyoruz.”

“Aptal oyun benim umurumda.” Peter önce Genevieve’e, sonra bana sadıktı. Anlaşma böyleydi. Her zaman böyle olmuştu ve artık bundan bıkmıştım. Kafama bir şey dank etti. “Kayak gezisindeki o gece, bütün arkadaşları pansiyondayken Genevieve neden o gece dışarıdaydı?”

Peter gözlerini kapadı. “Bunun ne önemi var?”

Ormandaki o geceyi düşündüm. Peter’ın beni gördüğüne nasıl şaşırdığını. Hatta afalladığını. Çünkü beni değil *onu* bekliyordu. Hâlâ da onu bekliyordu. “O gece özür dilemek için senin yanma gelmeseydim, onu öper miydin?”

Hemen cevap vermedi. “Bilmiyorum.”

Bu tek kelime her şeyi doğruluyordu. Nefesim kesildi. “Kazanırsam ne dileyeceğim, biliyor musun?” Söyleme, söyleme. Geri alamayacağın şeyler söyleme. “Tüm bunlara hiç başlamamış olmayı.” Kelimeler zihnimde ve havada yankılandı.

Peter nefessiz kaldı. Gözleri küçüldü, ağzı kapandı. Onu incitmiştim. İstedğim bu muydu? Öyle sanıyordum ama ona bakarken çok da emin değildim. “Bunun için oyunu kazanmana gerek yok, Covey. İstedğin buysa hemen elde edebilirsin.”

Uzanıp iki elimi de göğsüne koydum. Gözlerim yaşlarla doluydu. “Elendin. Sende kim var?” Cevabı zaten biliyordum.

“Genevieve.”

Ayağa kalktım. “Hoşça kal, Peter.” Eve girip kapıyı kapadım. Bir kere bile arkama bakmadım.

Not: Seni hâlâ seviyorum

Kolayca kopmuştuk. Hiçbir şey yaşanmamış gibi. Hiçbir şey değilmişiz gibi. Zaten başından beri yürümeyeceği anlamına mı geliyordu? Kaderin bir kazası mıydık? Kaderimizde birlikte olmak varsa nasıl bu kadar kolayca çekip gidebiliyorduk?

Belki de kaderimizde yoktu.

Peter’la birlikteliğimiz, ayrılığımız, hepsi fazlasıyla liseye öz-güydü. Kısa süreli olmasını kastediyordum. Bu aldatılmanın verdiği acı bile zamanla azalarak bitecekti. İhanetin o keskin acısını hatırlayıp tadını çıkarmalıydım çünkü bu benim ilk gerçek ayrılığımdı. Tüm bunlar aşkın süreçleriydi. Sonsuza dek birlikte olacağımızı düşünmemiştim elbette; daha on altı-on yedi yaşındaydık. Bir gün dönüp geriye baktığımda bugünleri sevgiyle anacaktım.

Gözlerim yaşlarla doluyken bile, gece yatağında ağlaya ağlaya uyurken bile kendi kendime hep bunu söylüyordum. Yanaklarım, gözyaşlarımı silmekten acıyana dek ağlıyordum. Bu üzüntü çeşmesi Peter’la başlıyordu ama onunla son bulmuyordu.

Çünkü tek bir düşünce, aklımda sürekli dönüp duruyordu: *Annemi özlüyorum. Annemi özlüyorum. Onu çok özlüyorum.* Burada olsaydı bana iyi uykular çayı getirir, yatağımın ucuna otururdu. Başımı kucağına koyar, okşar ve *Her şey yoluna*

Not: Seni hâlâ seviyorum

girecek, Lara Jean, her şey yoluna girecek, diye fısıldardı. Ben de ona inanırdım çünkü söyledikleri her zaman çıkardı.

Ah, anneciğim... Seni o kadar özliyorum ki. Sana en çok ihtiyacım olduğu anda neden burada değilsin?

Peter'm üzerine yüzümü çizdiği bir peçete, birlikte gittiğimiz ilk sinema bileti ve sevgililer gününde bana verdiği şiiir şimdiye kadar sakladıklarımıydı. Bir de kolye. Elbette. Onu çıkarmaya gönlüm el vermemişti. Henüz değil.

Cumartesi günü bir şeyler atıştırmak ve Jamie'yi arka bahçeye çişe çıkarmak dışında tüm gün yataktan çıkmadım. Romantik komedi filmlerini ileri sarıp acıklı kısımlarına geliyordum. Genevieve'i alt edecek bir plan bulmalıyım ama yapamıyordum. Onu, oyunu ve en çok da Peter'i ne zaman düşünsem acı çekiyordum. Tam anlamıyla odaklanabilene dek düşünmemeye karar verdim.

John iyi olup olmadığını sormak için mesaj atmıştı ama cevap veremedim. Onu da sonraya erteledim.

Evden yalnızca pazar akşamüstü, Bellevue'daki parti organizasyonu toplantısı için çıktım. Janette'in onayladığı ordu temalı parti fikrim için Stormy'yi tatlı dille ikna etmem gerekti. Gösteri devam etmeliydi.

Stormy tüm huzurevinin heyecanlı olduğunu söyledi. Kendisiye daha çok heyecanlıydı çünkü şehirdeki bir diğer büyük huzurevi Ferncliff sakinlerinin de katılabileceğine dair bir söylenti vardı. Stormy, yerel kütüphane kulübünden tanıdığı, en az bir uygun dul olduğunu söylüyordu. Bu da huzurevi sakinlerini heyecanlandırıyordu. "Çok seçkin biri,"

diye anlatıyordu herkese. “Üstelik hâlâ araba kullanıyor!” Heyecanı artırmak için bu bilgiyi yaymaya dikkat ettim.

Partide herkese beşer tane “milli savunma tahvili” verilecekti ve bunlarla içecek, küçük bayrak rozeti ya da dans satın alabileceklerdi. Bu Bay Morales’in fikriydi. Aslında çıkış noktası bir tahvil karşılığında bir kadınla dans etmektir fakat bu biraz cinsiyetçi olduğu için ona kızdık ve dansın erkeklerle veya kadınla olması gerektiğini söyledik. Alicia her zamanki bilgiçliğiyle, “Kadınların sayısı erkeklerden fazla olacağı için zaten kontrol kadınlarda olacak,” dedi.

Oda oda gezip insanlara kırklı yıllardan kalma, özellikle de üniformalı ya da ordu temalı partilerden kalan fotoğrafları varsa ödünç alıp alamayacağımı soruyordum. Huzurevi sakinlerinden biri beni tersleyerek, “Affedersin ama 1945 yılında ben altı yaşındaydım!” dedi. Ebeveynlerinin fotoğrafının da olabileceğini söyledim ama kapıyı yüzüme kapadı.

Yaşlılar için koleksiyon albümü dersi, parti planlama komitesine dönüşmüştü. Milli savunma tahvillerini yazdırdım ve Bay Morales onları güzelce kesti. Grubumuza yeni katılan ve internet canavarı olan Maude içki standını dekore etmek için savaşla ilgili makaleler kullanıyordu. Arkadaşı Claudia ise müzik listesi üzerinde çalışıyordu.

Alicia’nın küçük bir masası olacaktı. Farklı renklerde kâğıtlardan yaptığı turnalarla çelenk hazırlıyordu; lila, yavruağzı, turkuvaz ve çiçek desenli. Stormy kırmızı, beyaz ve mavi kullanılmamasına itiraz etmiş ama Alicia kendi renklerinde direktmişti, ben de onu desteklemiştim. Enterne kamplarındaki

Not: Seni hâlâ seviyorum

aslen Japon Amerikalılarla olan fotoğrafları onun gibi zarif birinden beklenecek şekilde şık, gümüş çerçevelerin içindeydi.

“Bu fotoğraflar moral bozar,” diye fısıldadı Stormy bana.

Alicia bana döndü ve “Bu fotoğrafların amacı cahilleri bilgilendirmek,” dedi.

Stormy topuklu ayakkabılarıyla 1.70 olan 1.60’lık vücudunu dikleştirdi. “Alicia, sen bana *cahil mi* dedin?” Yüzümü buruşturdum. Stormy bu partiye çok emek harcıyordu ama son zamanlarda fazlaca Stormy’lik yapmaya başlamıştı.

O anda bir kavgalarını daha çekemezdim. Barışmaları için tam yalvaracaktım ki Alicia buz gibi bakışlarla Stormy’ye, “Üzerine alınıyorsan...” dedi.

Stormy’yle hayret ettik. Stormy, Alicia’nın masasına gidip bir hamleyle kâğıtları yere fırlattı. Alicia çığlık atınca bir kez daha hayret ettim. Odadaki herkes onlara bakıyordu. “Stormy!”

“*Onun* tarafını mı tutuyorsun? Bana cahil dedi! Stormy Sinclair birçok şey olabilir ama asla cahil olamaz.”

“Kimsenin tarafını tutmuyorum,” dedim eğilip kâğıtları toplarken.

“Taraf tutman gerekiyorsa benim tarafımı tutmalısın,” dedi Alicia. Başıyla Stormy’yi işaret etti. “Olgun bir kadın olduğunu sanıyor ama parti yüzünden öfke nöbetleri geçiren çocuğun teki.”

“Çocuk mu!” diye bağırdı Stormy.

“Kavga etmeyi keser misiniz lütfen?” Sinirden gözlerimden yaşlar akmaya başladı. “Bugün bunu kaldıramam.” Sesim titredi. “Gerçekten kaldıramam.”

Bir an bakışıp hemen yanıma geldiler. “Canım, neyin var?” diye sordu Stormy. “Bir erkek yüzünden olmalı.”

“Otur, otur,” dedi Alicia. Beni koltuğa götürüp iki yanına oturdular.

“Dışarı çıkın!” diye bağırdı Stormy ve herkes hemen dağıldı. “Şimdi anlat bakalım.”

Gömleğimin koluyla gözlerimi sildim. “Peter’la ayrıldık.” Bu cümleyi ilk kez sesli olarak söylüyordum.

Stormy nefesini tuttu. “Bay Yakışıklı’yla ayrıldınız! Başka bir çocuk yüzünden mi?” Umutla bakınca aklından John’un geçtiğini anladım.

“Başka bir erkek yüzünden değil. Karışık bir durum.”

“Tatlım, asla o kadar karışık değildir,” dedi Stormy. “Benim zamanımda...”

Alicia ona dik dik baktı. “İzin ver de konuşsun.”

“Peter eski kız arkadaşı Genevieve’i hiç unutmadı,” dedim burnumu çekerek. “Jakuzideki videomuzu yayınlayan oymuş ve Peter bunu bildiği halde bana söylemedi.”

“Belki seni üzmemek istememiştir,” dedi Alicia.

Stormy başını öfkeyle o kadar hızlı salladı ki küpelerinden vınlama sesi çıktı. “Bu çocuk tam bir köpek. Seni kraliçe gibi el üstünde tutması gerekir, Genevieve denen kızı değil.”

Alicia, “Lara Jean’in torununla çıkmasını istiyorsun,” diye suçladı Stormy’yi.

“Ne var bunda!” Gözleri parlayarak, “Söylesene Lara Jean, bu akşam planın var mı?” diye sordu.

Bunun üzerine hepimiz güldük. “Şu an Peter’dan başka bir erkeği düşünemiyorum,” dedim. “Siz ilk aşkınızı hâlâ hatırlıyor musunuz?”

Stormy’nin o kadar çok vardı ki hatırlaması mümkün müydü? Fakat başını onaylarcasına salladı. “Garrett O’Leary.

Not: Seni hâlâ seviyorum

Ben on beştim, o da on sekizdi ve sadece bir kere dans etmiştik ama bana baktığında hissettiklerim...” Ürperdi.

Solumda oturan Alicia'ya baktım. “Senin ilk aşkın kocan Phillip’ti, değil mi?”

Alicia beni şaşırtarak başını iki yana salladı. “İlk aşkım Albert adında biriydi. Ağabeyimin en iyi arkadaşıydı. Onunla evlenmeyi düşünürdüm. Ama kısmet değilmiş. Phillip’le tanıştık.” Gülümsedi. “Phillip hayatımın aşkıydı. Ama Albert’ı hiç unutmadım. Bir zamanlar ne kadar da gençtim! Stormy, o kadar genç olduğumuza inanabiliyor musun?”

Stormy ona her zamanki iğneleyici cevaplarından vermedi. Gözleri yaşardı ve ondan hiç duymadığım kadar yumuşak bir tonda, “Milyonlarca yıl önceydi ama yine de...” dedi.

“Yine de...” diye tekrarladı Alicia.

İkisi de bana o kadar içten ve sahici bir şekilde gülümse-diler ki gözlerim yeniden doldu. “Artık Peter erkek arkadaşım olmadığına göre, ne yapacağım?” diye sesli düşündüm.

“Erkek arkadaşın olmadan önce ne yapıyorsan onu,” dedi Alicia. “Hayatına devam edeceksin. Başta onu özleyeceksin ama zamanla kolaylaşacak. Azalacak.” Uzanıp narin elleriyle yanağıma dokundu. Dudaklarında gülümseme belirdi. “İhtiyacın olan tek şey zaman ve önünde dünyalar kadar zaman var, ufaklık.”

Söylediği şey teselli ediciydi ama doğru olduğuna emin değildim. Zaman gençler için farklı işlerdi. Dakikalar daha uzun, daha güçlü, daha canlı olabilirdi ama tek bildiğim, onsuz geçen her dakika sonsuzluk gibi geliyordu. Sanki bana geri dönmesini bekliyordum. Geri dönmeyeceğini bilsem de kalbim ilişkimizin bittiğini anlamıyordu sanki.

Yeniden canlanıp gözyaşlarımız dindiğinde Janette'in odasında partiyle ilgili detayları gözden geçiriyorduk. Bir anda oturma odasından bahsedince donakaldım. "Janette, oturma odası yeterince büyük değil."

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Etkinlik odası bingo oyunu için rezerve edildi. Cuma akşamları için daimi rezervasyonları var."

"Ama bu büyük bir parti! Bingocular bir geceliğine oturma odasını kullansalar olmaz mı?"

"Lara Jean, bunu değiştiremem. Bir sürü topluluktan insan sırf onun için buraya geliyor. Mülk sahibinin annesi dahil. Pek çok kişinin çıkarını düşünmem gerek. Elim kolum bağlı."

"Peki ya yemek salonu?" Masa ve sandalyeleri taşıyıp odanın ortasında dans pisti için açar, içecekleri de duvarın önündeki uzun masaya koyardık. Olabilirdi.

Janette bana *Ah, lütfen*, dercesine baktı. "Peki masa ve sandalyeleri kim taşıyacak? Sen mi?"

"Ben ve eminim birkaç gönüllü ayarlayabilirim."

"Sonra biri belini sakatlasın ve dava mı açsın? No, *gracias*⁶."

"Bütün masaları kaldırmamıza gerek yok, yarısını kaldırsak yeter. Çalışanlar yardım edemez mi?" Janette başını iki yana sallamaya başlayınca aklıma bir fikir geldi. "Janette, Ferncliff'in bazı sakinlerini otobüsle buraya getirebileceğini duydum. *Ferncliff*. Kendilerini Blue Ridge Mountains'ın bir numaralı bakımevi olarak görüyorlar."

6 (İsp.) Teşekkürler. (ç. n.)

Not: Seni hâlâ seviyorum

“Aman Tanrım, Ferncliff çöplük gibi bir yer. Orada çalışanlar da çöp. Ben en iyi çalışanlara sahibim. Blue Rigid Mountains’ın bir numaralı bakımeviymiş ha? Haydi be oradan.”

Asıl konuya gelmem gerekiyordu. “Janette, bu parti yeterince iyi olmazsa aptal gibi görünmemize sebep olacak. Buna izin veremeyiz. Ferncliff sakinlerinin tekerlekli sandalyeyle ya da yürüyerek buradan çıkarken Belleview’da yaşamayı dilemelerini istiyorum!”

“Tamam, tamam. Hademelere söylerim, yemek salonunu hazırlamana yardım ederler.” Parmağını salladı. “Çok inatçısın.”

“Pişman olmayacaksın,” diye söz verdim. “Fotoğraflar bile yeter. Onları internette yayınlayacağız. Herkes bizim yerimizde olmak isteyecek!”

Bunun üzerine Janette’in gözleri tatminkâr bir ifadeyle kısıldı ve tuttuğum nefesimi sonunda bıraktım. Bu partinin iyi gitmesi gerekiyordu. Şu anda hayatımdaki tek olumlu şeydi.

43

Pazar akşamı saçımı kıvrıcık yaptım. Saçları kıvrıcık yapmak aslında içinde umut barındıran bir eylemdi. Gece saçlarımı kıvrıp ertesi gün nasıl olacağını düşünmek hoşuma gidiyordu. Ayrıca üstüne yatınca kabarıklığı gittiği için daha iyi görünüyordu.

Saçımın yarısını toplamıştım, Chris pencereinden içeri girerken diğer yarısını bitirmek üzereydim. “Aslında cezalıyım. O yüzden eve dönmek için annemin uyumasını beklemek zorundayım,” dedi motorcu ceketini çıkarırken. “Hâlâ Kavinsky yüzünden depresyonda mısın?”

Bir tutam saçımı daha maşaya sardım. “Evet. Çünkü daha kırk sekiz saat bile olmadı.”

Chris bana sarıldı. “Bunu söylemekten nefret ediyorum ama başından beri kötüydü zaten.”

Gücenmiş gibi ona baktım. “Çok sağ ol ya.”

“Ama bu doğru. Başlama şekliniz tuhaftı. Sonra jakuzi videosu olayı patladı.” Maşayı elimden alıp kendi saçını yap-

Not: Seni hâlâ Seviyorum

maya başladı. “Gerçi bunları yaşamam senin için iyi oldu. Çok muhafazakârdın, tatlım. Fazla peşin hükümlü olabiliyorsun.”

Saç maşasını alıp kafasına vuracakmış gibi yaptım. “Beni neşelendirmeye mi geldin, kusurlarımı yüzüme vurmaya mı?”

“Özür dilerim. Sadece söyledim.” Neşeyle gülümsedi. “Çok uzun süre üzülme. Hiç senlik değil. Kavinsky’den başka erkekler de var. Kuzenimin eski erkek arkadaşı olmayan erkekler, John McClaren gibi erkekler. Yakışıklı. Senden hoşlanıyor olmasa ona ben yürürdüm.”

“Şu an başkasını düşünmüyorum. Peter’la daha yeni ayrıldık,” dedim sakince.

“Johnny’yle aranızda bir çekim var. Kapsül olayında kendi gözlerimle gördüm. Seni istiyor.” Omzuyla beni dürttü. “Eskiden ondan hoşlanıyordun. Belki hâlâ bir şeyler vardır.”

Onu duymazdan gelip saçıma maşa yapmaya devam ettim.

Kimya dersinde Peter hâlâ önümde oturuyordu. Birkaç adım ötemdeki birini bu kadar çok özleyebileceğimi hiç tahmin etmezdim. Belki de bir kez olsun bana bakmamasından kaynaklanıyordu. Hayatımda ne kadar büyük bir yer edindiğini daha önce tam olarak kavrayamamıştım. Ona o kadar alışmıştım ki. Ama artık yoktu. Hayır, hâlâ vardı, sadece benim için yoktu. Bu daha da kötüydü. Bir süre her şey çok iyiydi. Gerçekten çok iyiydi. İyi değil miydi? Belki iyi şeyler gerçekten uzun sürmüyordu. Belki onları daha güzel kılan buydu; geçici olmaları. Belki ben sadece iyi hissetmeye çalışıyordum. Birazcık işe yarıyordu. “Birazcık” şu an için yeterliydi.

Ders bittikten sonra Peter masasında oyalandı, sonra bana dönüp, “Selam,” dedi.

Kalbim tekledi. “Selam.” Aniden çılgın bir düşünceye kapıldım: Bana geri dönmek isterse “evet” diyecektim. Gururumu, Genevieve’i, her şeyi unutacaktım.

“Kolyemi geri istiyorum,” dedi. “Doğal olarak.”

Parmaklarım kolyenin ucundaki kalbe gitti. Bu sabah onu çıkarmak istemiş ancak yapamamıştım.

Şimdi geri vermek mi zorundaydım? Stormy’nin, eski erkek arkadaşlarından kalma bir kutu dolusu incik boncuk ve anısı vardı. Ama bu kolye pahalıydı ve Peter mantıklı bir insandı. Parasını geri alabilir ve annesi kolyeyi yeniden satabilirdi. “Tabii ki,” dedim kolyeyi açarken.

“Hemen vermen gerektiğini söylemedim,” deyince ellerim durdu. Belki bir süre daha, hatta belki sonsuza dek bende kalmasına izin verirdi. “Ama şimdi de alabilirim.”

Klipsi bir türlü açamadım ve o orada bunu beklerken yapmak işkence gibiydi. Sonunda arkama geçti, saçımı ensemden çekip omzuma attı. Hayal gücümden kaynaklanıyor da olabilirdi ama kalp atışlarını duyuyordum. Onun kalbi attıkça benimki adeta parçalanıyordu.

44

Kitty koşarak odama geldiğinde masamda ödevimi yapıyordum. Bu masada oturup ödev yapmayalı uzun zaman olmuştu. Genelde okuldan sonra Peter’la Starbucks’a gidip ödevlerimizi orada yapardık. Şimdiden yalnız kalmıştım.

“Peter’la ayrıldınız mı?” diye sordu Kitty.

İrkildim. “Kim söyledi?”

“Boş ver. Sorumu cevapla.”

“Şey, evet.”

“Onu hak etmiyorsun,” dedi.

Sandalyemde arkama döndüm. “NE? Sen *benim* kardeşimsin. Peter’ın tarafını tutman hiç doğru değil. Olayları benden dinlemedin bile. Dinlemen gerektiğinden değil. Asla kardeşine cephe almaman gerektiğini bilmiyor musun?”

Dudaklarını büzüştürdü. “Senin tarafın ne diyor?”

“Benim tarafım, karışık. Peter hâlâ Genevieve’e bir şeyler hissediyor.”

“Onu artık o şekilde düşünmüyor. Bahane uydurma.”

“Benim gördüğüm şeyi görmedin, Kitty!” diye patladım.

“Ne gördün?” diye sordu, çenesini silah gibi öne çıkararak. “Söylesene.”

“Sadece gördüğüm şey değil. Başından beri biliyordum. Ya, boş versene. Sen anlamazsın, Kitty.”

“Onu öperken mi gördün? Öyle mi?”

“Hayır ama...”

“Aması yok.” Gözlerini kıstı. “O tuhaf isimli çocuğun bununla bir ilgisi var mı? John Amberton McClaren mıydı neydi?”

“Hayır! Nereden çıkardın?” Güçlkle nefes aldım. “Bir dakika! Yine mektuplarımı mı okudun?”

Yüzünü buruşturdu. Okuduğunu biliyordum. Meraklı şeytan.

“Konuyu değiştirme! Ondan hoşlanıyor musun hoşlanmıyor musun?”

“Ayrılmamızın John McClaren’la hiçbir ilgisi yok. Sadece Peter ile benim aramda.”

Videoyu çekenin ve yayanın Genevieve olduğunu Peter’ın bildiğini söylemek istiyordum. Bildiği halde onu koruduğunu. Ama Kitty’nin Peter’la ilgili algısını mahvetmek istemiyordum. Bu çok acımasız olurdu. “Kitty, önemi yok. Peter’ın hâlâ Genevieve’e karşı duyguları var ve bunu başından beri biliyordum. Ayrıca Margot ve Josh gibi, ayrılacağını bile bile ciddi ilişkiye başlamanın ne anlamı var ki? Lise aşkları nadiren kalıcı olur, biliyorsun. Ciddi ilişkiler için henüz çok genciz.” Bunları söylerken bile gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu.

Kitty yumuşadı ve bana sarılarak, “Ağlama,” dedi.

“Ağlamıyorum. Sadece gözlerim doldu biraz.”

Not: Seni hâlâ seviyorum

İç geçirerek, “Aşk böyle bir şeyse, ben almayayım. İstemiyorum. Büyüdüğümde sadece kendi işime bakacağım.”

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordum.

Kitty omuz silkti. “Bir erkekten hoşlanırsam, tamam onunla çıkarım ama evde oturup arkasından ağlamam.”

“Kitty, hiç ağlamıyormuşsun gibi konuşuyorsun.”

“Önemli konularda ağlıyorum.”

“Daha geçen akşam, babam televizyon izlemene izin vermediği için ağladın!”

“Evet çünkü benim için önemliydi.”

Burnumu çektim. “Seninle neden tartışıyorum, bilmiyorum.” Anlayamayacak kadar küçüktü. Bir yanımda hiç anlamasını umuyordu. Çünkü bir şeyleri anlamadığım zamanlar çok daha iyiydi.

O akşam babamla bulaşıkları makineye yerleştirirken, “Kitty bana ayrılığınızdan bahsetti. Nasılsın?” dedi babam.

Bardağı sudan geçirip bulaşık makinesine koydum. “Kitty çok boşboğaz. Sana sonra söyleyecektim.” İçten içe hiç söylemek zorunda kalmam diye umuyordum.

“Konuşmak ister misin? Sana iyi geceler çayı yapabilirim. Anneninki kadar iyi olmaz ama...”

“Belki daha sonra,” dedim. Kibar olmaya çalışıyordum. Çünkü babamın yaptığı çay pek iyi olmuyordu.

Kolunu omzuma attı. “Geçecek, inan bana. Peter Kavinsky dünyadaki tek erkek değil.”

İç geçirerek, “Bir daha asla böyle incinmek istemiyorum,” dedim.

JENNY HAN

“Kendini kalp kırıklığından korumanın bir yolu yok, Lara Jean. Bu hayatın bir parçası.” Başımdan öptü. “Haydi, yukarı çık da dinlen. Ben burayı hallederim.”

“Teşekkürler, baba.” Onu mutfakta, kendi kendine mırıldanıp tavayı kurularken bıraktım.

Babam Peter’ın dünyadaki tek erkek olmadığını söylemişti. Elbette doğruydı, tabii ki değildi. Ama babam için annem dünyadaki tek kadındı. Öyle olmasaydı şimdiye dek çoktan başka biriyle birlikte olurdu. Belki o da kendini kalp kırıklığından korumaya çalışıyordu. Belki de birbirimize çok benziyorduk ve şimdiye kadar hiç fark etmemiştik.

45

Okuldan sonra Kitty ve Jamie'yle beraber parka gitmeyi düşünmüştüm fakat yağmur yağdığı için vazgeçtim. Onun yerine yatağıma oturup saçıma maşa yaparken bir yandan da küçük gümüşü toplar gibi yağın yağmuru izliyordum. Ruh halime uygun bir havaydı.

Ayrılığımız yüzünden oyunu tamamen unutmuştum. Artık gayet iyi hatırlıyordum. Kazanacaktım. Onu eleyecektim. Hem Peter'a sahip olup *hem de* kazanmasına göz yumamazdım. Bu hiç de adil değildi. Ve mükemmel bir dilek bulacaktım, ondan alacağım mükemmel bir şey. Keşke ne dileyeceğimi bilseydim!

Yardıma ihtiyacım vardı. Chris'i aradım ama açmadı. Yeniden arayacaktım ki son saniyede John'a mesaj attım:

Genevieve'i yenmemde bana yardım eder misin?

Birkaç dakika sonra cevap geldi:

Onur duyarım.

John koltukta öne eğildi ve büyük bir ciddiyetle yüzüme bakarak, “Pekâlâ, nasıl yapmak istiyorsun? Onu gizlendiği yerden çıkarmak mı istiyorsun yoksa sinsice yaklaşmak mı?”

Önüne bir bardak buzlu çay bıraktım. Yanma otururken, “Bence önce onu gözetlemeliyiz. Programını hiç bilmiyorum,” dedim. Oyunu kazanmak, sırrını öğrenmemi de sağlayacaksa güzel bir bonus olurdu.

“Düşünce şeklini sevdim,” dedi John ve çayını içti.

“Acil durum anahtarlarını nerede sakladıklarını biliyorum. Bir keresinde Chris’le evlerinden elektrikli süpürge almamız gerekmişti. Ya onu tedirgin edersem? Mesela yastığının üzerine *Seni izliyorum* yazan ürkütücü bir not bırakabilirim. Bu onu oldukça tedirgin eder.”

John az kalsın çayı boğazına geçiriyordu. “Bir dakika, bu sana ne kazandırır ki?”

“Bilmiyorum. Bu konuda uzman olan sensin!”

“Uzman mı? Nasıl uzman oluyor muşum? İyi olsaydım hâlâ oyunda olurdum.”

“Bellevue’da olacağımı bilmene imkân yoktu,” diye belirttim. “Sadece senin talihsizliğin oldu.”

“Pek çok kez rastlaştık. Bellevue. Model Birleşmiş Milletler konferansına geldiğin o gün.”

Ellerime baktım. “O tam olarak rastlantı sayılmazdı. Hatta kesinlikle rastlantı değildi. Oraya seni görmeye gelmiştim. Nasıl biri olduğunu görmek istedim. Orada olacağını biliyordum. Ortaokuldayken Model Birleşmiş Milletleri ne kadar sevdiğini hatırladım.”

“Ona katılmamın tek sebebi insan içinde konuşma yeteneğimi geliştirmekti. Kekemeliğim için.” Durdu. “Bekle. Oraya benim için geldiğini mi söyledin? Nasıl değiştiğimi görmek için?”

“Evet. Hep merak ederdim.”

John bir şey söylemiyor, sadece bana bakıyordu. Aniden bardağını sehpayaya bıraktı. Sonra geri alıp altına altlık koydu. “O akşam ben gittikten sonra Kavinsky’yle neler olduğunu anlatmadın.”

“Ah. Ayrıldık.”

“Ayrıldınız,” dedi ifadesiz bir şekilde.

O sırada Kitty’nin küçük bir casus gibi kapının arkasında gizlendiğini fark ettim. “Ne istiyorsun, Kitty?”

“Şey, kırmızı biberli humus kaldı mı?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Bir bak.”

John’un gözleri fal taşı gibi açıldı. “Kardeşin mi?” Kitty’ye dönüp, “Seni son gördüğümde küçük bir çocuktun,” dedi.

“Evet, büyüdüm,” dedi Kitty kaba bir tonda.

Ona sertçe baktım. “Misafirimize kibar davran.” Kitty dönüp yukarı koştu. “Kusuruna bakma. Peter’la çok yakındı ve aklına saçma sapan fikirler getiriyor.”

“Saçma sapan fikirler mi?” diye tekrarladı John.

Kendime vurabilirdim. “Evet, şey, seninle aramızda bir şeyler olduğunu düşünüyor. Ama tabii ki bir şey olduğu yok ve sen benden o şekilde hoşlanmıyorsun. Yani evet, çılgınca.” Neden konuşuyordum ki? Sadece aptal şeyler söyleyeceksem Tanrı bana neden bir ağız vermişti ki?

Ortam o kadar sessizdi ki daha fazla aptalca şeyler söylemek için ağzımı açtım. Ama o sırada John konuştu. “Şey... *O kadar da çılgınca değil.*”

“Doğru! Yani, *çılgınca* demek istemedim.” Ağzımı derhal kapayıp doğruca karşıya baktım.

“Bizim evin bodrum katında şişe çevirme oynadığımız günü hatırlıyor musun?”

Başımı onaylarcasına salladım.

“Seni öpeceğim diye gergindim çünkü daha önce hiçbir kızla öpüşmemiştim,” dedi ve bardağı yeniden eline aldı. Bir yudum aldı ama çay kalmamıştı, yalnızca buz vardı. Bakıştık ve gülümsedi. “Batırdığım için tüm oğlanlar daha sonra benimle çok uğraşmışlardı.”

“Batırmadın,” dedim.

“Sanırım bu Trevor’ın ağabeyinin bize, bir kızı...” Te-reddüt etti ama hevesle başımı sallayınca devam etti. “...sadece öperek orgazma ulaştırdığını söylediği zamanlardı.”

Tiz bir kahkaha attım ve ellerimi ağzıma götürdüm. “Bu, duyduğum en büyük yalan! Onun bir kızla konuştuğunu bile görmedim. Ayrıca bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Mümkün olsaydı bile Sean Pike’ın bunu yapabileceğinden şüphe ederdim.”

John da güldü. “Yalan olduğunu şu an biliyorum ama o zaman hepimiz ona inanmıştık.”

“Yani, mükemmel bir öpüşme miydi? Hayır.” John yüzünü ekşitince hızla devam ettim. “Ama sonuçta *berbat* değildi. Yemin ederim. Ayrıca öpüşme uzmanı değilim ki. Kim oluyorum da yorum yapıyorum?”

“Tamam, tamam. İyi hissetmem için uğraşmayı bırakabilirsin.” Bardağını bıraktı. “Öpüşme konusunda kendimi geliştirdim. Kızlar öyle söylüyor.”

Konuşmamız tuhaf ve itiraflara dayalı bir şekilde ilerlediği için biraz gergindim. Ancak kötü anlamda değil. Biriyle sır paylaşmak, suç ortağı olmak hoşuma giderdi. “Demek çok kızla öpüştün?”

John bir kahkaha daha attı. “Hatırı sayılır sayıda.” Duraksadı. “O günü hatırlamana şaşırdım. Kavinsky’nin içine o kadar düşmüştün ki diğer insanları fark ettiğini düşünmüyordum.”

Omzundan ittim. “Kavinsky’nin içine o kadar düşmemiştim!”

“Evet, düşmüştün. Oyun boyunca gözlerini şişeye böyle dikmiştin.” Şişeyi alıp gözlerini ona odakladı. “Sıranın sana gelmesini bekliyordun.”

Kıpkırmızı olduğumun farkındaydım. “Ya, sussana.”

John gülererek, “Avına odaklanmış şahin gibiydin,” dedi.

“Kes sesini!” Ben de gülmeye başladım. “Bunu nasıl hatırlıyorsun?”

“Çünkü ben de aynı şeyi yapıyordum.”

“Sen de mi Peter’a bakıyordun?” Dalga geçmek için böyle söylemişim çünkü eğleneliydi. Günlerdir ilk defa eğleniyordum.

Doğruca gözlerime baktı, lacivert gözleri kendinden emindi. Nefesim göğsümde takılı kaldı. “Hayır. Sana bakıyordum.”

Kulaklarım uğuldamaya başladı. Bu, kalbimin üç kat hızlı atmasının sesiydi. *Anılarımızda her şey müzik gibidir. Sırça Hayvan Koleksiyonu’nun en sevdiğim sözlerinden biriydi. Sanki gözlerimi kapatırsam John Ambrose McClaren’in bodrumundaki*

günü duyabilirdim. Yıllar geçtikten sonra bu anı hatırladığımda acaba hangi müziği duyacaktım?

John bana bakmaya devam ettikçe boğazımdan başlayıp köprücük kemiğime, oradan da göğsüme yayılan bir kıpırtı hissediyordum. “Senden hoşlanıyorum, Lara Jean. O zaman hoşlanıyordum, şu an daha çok hoşlanıyorum. Kavinsky’yle daha yeni ayrıldığınızı ve hâlâ üzgün olduğunu biliyorum ama netleştirmek istedim.”

“Şey... peki,” diye fısıldadım. Sözleri açıktı, farklı anlamlara gelmiyordu. Kekeleliyordu. Evet, çok netti.

“Peki o zaman. Haydi, senin için bir dileği gerçekleştirelim.” Telefonundan Google Maps’i açtı. “Buraya gelmeden önce Genevieve’in adresine bakmıştım. Bence haklısın; acele etmeden durum değerlendirmesi yapalım. İyi bir plan yapmadan harekete geçmeyelim.”

“Hı-hı.” Bir nevi hayal âlemindeydim; odaklanmakta güçlük çekiyordum. John Ambrose McClaren duygularını netleştirmek istemişti.

Kitty elinde bir bardak meyve suyu, bir kâse humus ve bir paket cipsle salona girince kendime geldim. Gelip aramıza oturdu. Cipsi uzatıp, “Siz de ister misiniz?” diye sordu.

“Tabii,” dedi John bir cips alırken. “Hey, duydum ki sen entrika konusunda oldukça iyiymişsin. Bu doğru mu?”

Kitty tereddüt ederek, “Nereden çıkardın?” diye sordu.

“Lara Jean’in mektuplarını postalayan sen değil misin?” Kitty başını onaylarcasına salladı. “Öyleyse bence gayet iyisin.”

“Yani, evet. Sanırım.”

“Harika. Yardımına ihtiyacımız var.”

Not: Seni hâlâ seviyorum

Kitty'nin fikirleri Genevieve'in lastiklerini patlatmak ya da onu dışarı çıkarmak için evine koku bombası atmak gibi biraz fazla abartılıydı; ama John tüm önerilerini tek tek yazdı ve bu Kitty'nin gözünden kaçmadı. Kitty'nin gözünden çok az şey kaçardı.

46

Ertesi sabah Kitty oyalana oyalana fıstık ezmeli tostunu yerken babam gazetesinin arkasından, “Acele etmezsen servisi kaçıracaksın,” dedi.

Kitty omuz silkip çantasını almak üzere yukarı çıktı. Servisi kaçırırsa benimle gelebileceğini düşündüğünden eminim ama ben de geç kalmak üzereydim. Uyuyakalmıştım ve en sevdiğim kotumu bulamadığım için ikinci en sevdiğim kotumla idare etmek zorunda kalmıştım.

Mısır gevreği kâsemi suyla çalkalarken camdan dışarı baktım ve Kitty’nin servisini gördüm. “Servisi kaçırdın!” diye seslendim.

Cevap gelmedi.

Öğle yemeğimi çantama attım. “Kitty, benimle geleceksen acele etmelisin! Görüşürüz, baba!” diye seslendim.

Kapının önünde ayakkabımı giyerken Kitty hızla yanımdan geçip kapıyı açtı. Ben de onun peşinden çıkıp kapıyı kapadım. Peter sokağın karşısında, siyah Audi’sine yaslanmış duruyordu. Kitty’ye gülümsedi ve ben hazırlıksız yakalanarak

olduğum yerde kalakaldım. İlk düşüncem, *Beni görmeye mi geldi?* oldu. Hayır, bu olamazdı. İkinci düşüncem ise, *Bu bir tuzak olabilir mi?* oldu. Hızla etrafıma bakıp Genevieve’i aradım. Hiçbir iz yoktu ve bu kadar acımasız olabileceğini düşündüğüm için kendimi suçlu hissettim.

Kitty ona el sallayıp yanına koştu. “Selam!”

“Hazır mısın, ufaklık?” diye sordu Peter.

“Evet.” Dönüp bana baktı. “Lara Jean, sen de bizimle gelebilirsin. Kucağına otururum.”

Peter telefonuna bakıyordu ve biraz da beni görmeye gelmiş olabileceği umudum suya düştü. “Hayır,” dedim. “Sadece iki kişilik yer var.”

Peter ona kapıyı açtı ve Kitty arabaya bindi. “Hızlı sür,” dedi.

Peter arabayı hareket ettirmeden önce bana bakmadı bile. Peki. Demek böyle olacaktı.

“Bana hangi pastadan yapıyorsun?” diye sordu tabureye oturup beni izleyen Kitty. Ertesi günkü partiye hazır olması için bir akşam önceden yapmak istemiştim. Kitty’nin pijama partisinin mükemmel olması gerektiğine inanıyordum çünkü o kadar gecikmişti ki beklediğine değmeliydi. Ayrıca onuncu yaş bir kızın hayatındaki önemli yaşlardandı. Kitty’nin annesi yanında olmayacaktı ama ben ilgileneceksem muhteşem bir pijama partisi olacaktı.

“Sürpriz olacak demiştim.” Önceden ölçtüğüm unu karıştırma kabına döktüm. “Ee, günün nasıldı?”

“Güzel. Matematik sınavımdan A aldım.”

“Ah, süper! Başka güzel şey oldu mu?”

Kitty omuz silkti. “Sanırım Bayan Bertoli yoklama alırken kazayla osurdu. Herkes güldü.”

Kabartma tozu, tuz. “Güzel, güzel. Şey, ee, Peter seni doğruca okula mı bıraktı yoksa yol üstünde bir yere uğradınız mı?”

“Bana donut aldı.”

Dudağımı ısırdım. “Güzel. Bir şey dedi mi?”

“Neyle ilgili?”

“Bilmem. Hayat.”

Kitty gözlerini devirdi. “Seninle ilgili bir şey söylemedi, merak ettiğin buysa.”

Bu canımı acıttı. “Hiç de merak etmiyorum,” diye yalan söyledim.

Kitty’yle pijama partisinin tüm detaylarını planlamıştık: Zombi makyajı, fotoğraf kabini, tırnak süsleme.

Kitty’nin pastasını büyük bir özenle seçtim. Çikolata ve ahududu reçelli ve çikolata kremalıydı. Bunun dışında çeşit çeşit sos yaptım. Ekşi krema ve soğanlı sos, kırmızı biberli humus ve soğuk ıspanak sosu. Aperitif sebzeler. Film saati için tuzlu karamelli patlamış mısır. Üzerine zencefilli gazoz dökülen limonlu şerbet. Hatta tavan arasından, ordu temalı parti için de mükemmel olacak eski *punch* kâsesini bile çıkardım. Sabah kahvaltısı içinse çikolata parçacıklı *pankek* yapacaktım. Tüm bu ayrıntıların Kitty için önemli olduğunu biliyordum. Doğum günü partisinde Brielle’in annesinin yaptığı çilekli smoothie’den bahsetmişti ve o sürekli anlattıkça kim Alicia Bernard’in annesinin kreplerini unutabilirdi ki?

Not: Seni hâlâ seviyorum

Babamın parti boyunca odasından çıkması yasaktı zaten bu onu memnun bile etmişti. Ama önce çekmeceli küçük sandığı odama getirmesini istemiştim. Gecelik ve pijama, tulum ve tüylü terlik koleksiyonumu güzel bir biçimde düzenledim. Margot, Kitty ve benim bir sürü tüylü terliğimiz vardı.

Kızlar hemen üstlerini değiştirdiler ve kimin hangisini seçeceğiyle ilgili kıkırdıyorlar, bağıırıyorlar ve kavgı ediyorlardı.

Üzerimde ikinci el mağazasından aldığım, etiketi hâlâ üstünde olan açık pembe sabahlık vardı. Kendimi *The Pajama Game* müzikalindeki Doris Day gibi hissediyordum. Tek eksiğim topuklu, tüylü terliklerdi. Kitty'yi eski film temalı parti yapmaya ikna etmeye çalıştım ancak bu fikri derhaleledi. Komik olsun diye saçımı bigudiye sardım. Kızlara da teklif ettim ama hepsi çığlık çığlığa reddetti.

O kadar gürültü yapıyorlardı ki sürekli, “Kızlar, kızlar!” diyerek müdahale etmek zorunda kalıyordum.

Oje sürme seansının ortasına doğru Kitty'nin kendini geri çektiğini fark ettim. Havasında olması, partinin gözdesi olması gerekirken huzursuz görünüyor ve Jamie'yle oynuyordu.

Kızlar odamdaki çamur maskelerini almak için yukarı koşarken Kitty'yi dirseğinden yakaladım. “Eğleniyor musun?” diye sordum. Başını onaylarcasına sallayıp uzaklaşmaya çalıştı ama ona ciddi bir ifadeyle baktım. “Kardeş yemini eder misin?”

Kitty tereddüt etti. “Shanae ile Sophie çok iyi arkadaş oldular,” dedi gözleri dolarak. “Benimle olduğundan daha yakın. Tırnaklarını nasıl birbirleriyle aynı renklere boyadıklarını gördün mü? Bana isteyip istemediğimi sormadılar bile.”

“Seni dışlamak istediklerini sanmıyorum,” dedim.

Kemikli omuzlarını silkti.

Ona sarıldığımda kıpırdamadan olduğu yerde durunca başını omzuma yasladım. “En iyi arkadaşlarla zorluklar yaşayabilirsin. İkinci de büyüyörsünüz ve değışiyörsünüz. Aynı anda büyüyüp değışmek biraz zor.”

Başını kaldırınca yeniden omzuma yasladım. “Genevieve ve senin aranda da böyle mi oldu?” diye sordu.

“Açıkçası, bizim aramızda ne olduğunu bilmiyorum. Başka bir yere taşındılar, bir süre daha arkadaşlığımız devam etti ama sonra bitti.” Arkadaşları tarafından dışlandığını hisseden birine söylenmeyecek bir şey söylemiştim. “Ama sizin bizim gibi olmayacağınıza eminim.”

Kitty yenilgiye uğramış gibi iç geçirdi. “Neden her şey eskisi gibi kalamıyor?”

“O zaman hiçbir şey değışmezdi. Sonsuza dek dokuz yaşında kalırdın ve asla on olmazdın.”

Koluyla burnunu sildi. “Bunu sorun etmeyebilirdim.”

“Asla araba kullanamaz, üniversiteye gidemez, kendine ev alamaz ve bir sürü köpek sahiplenemezdin. Sen maceracı bir ruha sahıpsin ve çocuk kalmak bunun önünde bir engel oluşturabilir çünkü o zaman başkalarından izin almak zorunda kalırsın. Büyüdüğünde kimseden izin almadan istediğini yapabilirsin.”

İç geçirerek, “Evet, bu doğru,” dedi.

Alnındaki saçları geriye attım. “Size film açmamı ister misin?”

“Korku mu?”

“Tabii.”

Not: Seni hâlâ seviyorum

Canlandı ve her zamanki işkadını edasıyla pazarlık moduna girdi. “Yaş sınırı olmasın. Çocuk filmi olmasın.”

“Tamam ama korkarsanız odamda uyuyamazsınız. Geçen sefer beni bütün gece uyutmamıştınız. Ayrıca aileler arayıp şikâyet ederse filmi gizlice açtığınızı söylerim.”

“Sorun değil.”

Koşarak merdivenden çıkışını izledim. Kitty inanılmaz bir çocuktü ve onu olduğu gibi seviyordum. Sonsuza dek dokuz yaşında kalsa hiç fena olmazdı. Kitty’nin düşünceleri hâlâ kontrol edilebiliyordu; avcumun içindeydi. Bir şeyler için hâlâ bana bağımlı olmasını seviyordum. Onun düşünceleri ve ihtiyaçları bana kendiminkileri unutturuyordu. Bana ihtiyaç duyulması, birinin bana minnettar olması hoşuma gidiyordu. Katherine Song Covey’nin on yaşma basması Peter’la ayrılığımızdan daha büyüktü. Annesiz, sadece iki abla ve babayla büyümüştü. Bu ufak bir şey değildi. Olağanüstüydü.

On yaş... Vay canına. Artık küçük bir kız değildi. Arada bir yerdeydi. Büyüyeceğı, oyuncaklarını ve resim malzemelerini atacağı fikri biraz melankolik hissetmeme sebep oluyordu. Büyümek gerçekten hem acı hem tatlı bir deneyimdi.

Telefonum titredi. Babam acınası bir mesaj atmıştı:

Aşağı inebilir miyim? Çok susadım.

Asayiş berkemal.

Anlaşıldı.

Genevieve’i takip etmek tuhaf bir şekilde tanıdık bir histi. Hakkında bildiğim ve bilmediğim şeylerin güçlü bir karışımıydı. Wendy’s’in arabaya servis bölümüne girdi. Görmesem de pakette ne olduğunu biliyordum: Küçük boy milkshake, küçük boy patates, altı parça tavuk.

John’la şehiriğinde Genevieve’i bir süre takip ettik. Sonra kırmızı ışıktaki durduğumuzda onu kaybedince Bellevue’a gittik. Ordu temalı parti toplantısına katılmam gerekiyordu. Parti gününe çok az kalmıştı ve her şeyi zamanında yetiştirmek için çabalarımızı iki katına çıkarıyorduk. Bu dönemde Bellevue benim tesellim, güvenli bölgem haline gelmişti. Hem Genevieve buraya geldiğimi bilmediği içindi; böylece beni eleyemezdi, aynı zamanda onunla ya da artık bekâr olduğu için istediğini yapmakta özgür olan Peter’la karşılaşmayacağım tek yerd.

Toplantının başında kar yağmaya başladı. Pencerenin önünde toplanan insanlar başlarını iki yana sallayarak, “Nisan ayında kar! İnanabiliyor musunuz?” diyorlardı. Daha sonra

Not: Seni hâlâ seviyorum

yeniden parti dekorasyonlarını hazırlama işine döndük. John afişi hazırlamama yardım ediyordu.

İşimiz bittiğinde yerde birkaç santim kar birikmiş, buza dönmüştü. “Johnny, bu havada araba kullanamazsın. Kesinlikle yasaklıyorum,” dedi Stormy.

“Büyükanne, sorun değil,” dedi John. “Ben iyi bir şoförüm.”

Stormy koluna sertçe vurdu. “Bana büyükanne dememeni söylemiştim! Sadece Stormy. Cevabım hayır. Yasaklıyorum. Bu gece ikiniz de Belleview’da kalacaksınız. Çok tehlikeli.” Bana sert bir bakış attı. “Lara Jean, babanı ara ve bu havada dönmenize izin vermediğimi söyle.”

“Gelip bizi alabilir,” diye önerdim.

“Sonra zavallı dul adam kaza mı yapsın? Hayır. Telefonunu bana ver. Ben ararım.”

“Ama... yarın okul var,” dedim.

“Tatil oldu,” dedi Stormy gülümseyerek. “Biraz önce televizyonda söylediler.”

“Yanımda hiçbir şey yok! Ne diş fırçası ne pijama, hiçbir şey!” diye itiraz ettim.

Bana sarıldı. “Sen rahatına bak ve bırak Stormy her şeyi halletsin. Küçük kafanı böyle şeyler için yorma.”

Böylece John Ambrose McClaren’la geceyi huzurevinde geçirdik.

Nisan ayında kar fırtınası mucizevi bir şeydi. İklim değişikliği yüzünden olsa bile. Stormy’nin oturma odasının penceresinin önündeki bahçede açmış birkaç pembe çiçek vardı ve kar, Kitty’nin *pankek* üzerine pudra şekeri dökmesi gibi hızlı ve

lapa lapa yağıyordu. Çok geçmeden pembe çiçekler karın altında kalarak görünmez oldular.

Stormy'nin oturma odasında devasa damalardan oynuyorduk. John beni iki defa yenmişti ve bilerek yenilip yenilmediğimi sorup duruyordu. Net bir şey söylemesem de cevabım hayırdı; damada benden daha iyiydi. Stormy blendırda hazırladığı ve “bizi ısıtmak için içine bir miktar rom koyduğu” hindistancevizli ve ananaslı kokteylleri bize ikram etti ve ıspanaklı börekleri mikrodalga fırında ısıttı. Ancak onlara hiç dokunmadık. Müzik setinde Bing Crosby çalıyordu. Saat dokuz buçuğa doğru Stormy esnemeye başladı ve güzellik uykusuna yatması gerektiğini söyledi. John'la bakıştık. Daha çok erkendi ve en son ne zaman gece yarısından önce yattığımı hatırlamıyordum.

Stormy benim onun odasında, John'un da Bay Morales'in boş odasında kalmasında ısrar etti. John bu fikirden hoşlanmadı. “Senin odanda yerde yatsam olmaz mı?” diye sordu.

Stormy'nin başını hayır anlamında sallamasına şaşırdım. “Lara Jean'in babasının bundan hoşlanacağını sanmıyorum!”

“Babamın bunu sorun edeceğini hiç sanmıyorum, Stormy,” dedim. “İstersen onu arayabilirim.”

Fakat cevabı sert bir hayır oldu: John, Bay Morales'le kalmalıydı. Sürekli bana çılgın olmamı ve yanımda prezervatif taşımamı söyleyen bir kadına göre fazla eski kafalıydı.

Stormy, John'a yüz havlusu ve bir çift kulak tıkacı uzatıp, “Bay Morales horlar,” dedi ve ona iyi geceler öpücüğü verdi.

John bir kaşını kaldırdı. “Nereden biliyorsun?”

“Bilmek istemezsin, değil mi!” Gerçek bir yaşlı kadın gibi onu mutfağa kışkırladı.

Not: Seni hâlâ seviyorum

John bana dönüp alçak sesle, “Gerçekten, gerçekten istemezdim,” dedi.

Gülmemek için yanağımı ısırdım.

“Telefonun titreşimde olsun,” dedi John, çıkmadan önce. “Mesaj atarım.”

Stormy’nin horlamasını ve pencere pervazına vuran kar taneceklerinin sesini dinliyordum. Stormy’nin uyku tulumunda dönüp duruyor, terliyor, Stormy’nin ısıyı bu kadar yükseltmemiş olmasını diliyordum. Huzurevi sakinleri Belleview’m ne kadar soğuk ve ısıtma sisteminin ne kadar kötü olduğundan yakınırlardı. Bana fazlasıyla sıcak geliyordu. Stormy’nin giymem için ısrar ettiği şeftali rengi saten geceliği de durumu kötüleştiriyordu. Yan dönmüş bir vaziyette telefonumda Candy Crush oynarken John’un bana ne zaman mesaj atacağını merak ediyordum.

Karda oynamak ister misin?

Anında cevap yazdım:

EVET! Burası çok sıcak.

İki dakika sonra koridorda buluşalım mı?

Tmm.

O kadar hızlı ayağa kalktım ki az kalsın düşecektim. Montumu ve botlarımın yerini bulmak için telefonumun ışığı-

ğını kullandım. Stormy horlamaya devam ediyordu. Atkımı bir türlü bulamadım. John'u bekletmek istemediğim için de onsuz çıktım.

Koridorda beni bekliyordu. Saçları arkadan havaya dikilmişti. Sırf bu yüzden bile, kendimi bıraksam ona âşık olabileceğimi düşünüyordum. Beni gördüğünde kollarını kaldırıp, “Kardan adam yapmak ister misin?” diye şarkı söyledi. Kahkaha atınca, “Şişşt, insanları uyandıracaksın!” dedi ve bu daha çok gülmeme sebep oldu. “Saat daha on buçuk!”

Haliyla kaplı uzun koridorda olabildiğince sessizce gülerek koştuk. Ama sessiz gülmeye çalıştıkça, durdurmak daha da zorlaşıyordu. “Gülmemi durduramıyorum,” dedim bahçeye çıktığımız sırada.

Nefes nefese kalmıştık. Durduk.

Yerler koyun yünü gibi kalın, beyaz örtüyle kaplanmıştı. O kadar güzel ve sakindi ki keyiften neredeyse kalbim duracaktı. Çok mutluydum ve Peter'ı bir an bile düşünmediğim için bu kadar mutlu olduğumu fark ettim. Dönüp arkama baktığımda, John'un bana bakıp gülümsediğini gördüm. Göğsümde gergin bir hareketlenmeye sebep oldu.

Kendi etrafımda daire çizerek şarkı söyledim: “Kardan adam yapmak ister misin?” Tekrar gülmeye başladık.

“Bizi buradan attıracaksın,” diye uyardı.

John'un elinden tutup benimle birlikte olabildiğince hızlı bir şekilde dönmeye zorladım. “Yaşlı bir huzurevi sakiniymişsin gibi davranma!” diye bağırdım.

Ellerimi bırakınca ikimiz de tökezledik. Ardından yerden bir avuç kar alıp top haline getirmeye başladı. “Demek yaşlı? Sana yaşlıyı göstereceğim!”

Not: Seni hâlâ seviyorum

Karda zıplayıp kayarak ondan uzaklaştım. “Sakın yapma, John Ambrose McClaren!”

Gülerek, nefes nefese peşimden koştu. Beni belimden yakalamayı başardı. Kartopunu ensemden içime atacak gibi kollarını kaldırdı ama son saniyede beni bıraktı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Aman Tanrım. Büyükanнемin geceliğini mi giyiyorsun?”

Gülerek, “Görmek ister misin? Çok seksi,” dedim. Montumun fermuarını açmaya başladım. “Dur, önce arkana dön.”

John başını iki yana sallayarak, “Çok tuhaf,” dedi ama arkasını döndü. O döner dönmez kartopu yapıp cebime sakladım.

“Tamam, dönebilirsin.”

John bana döner dönmez kartopunu başına fırlattım. Gözüne isabet etti. “Ah!” diye bağırırken montunun koluyla gözünü sildi.

Hemen yanma gittim. “Aman Tanrım. Çok özür dilerim. İyi misin?”

Yerden kar almak için davranan John üzerime atıldı. Böylece kartopu savaşımız başladı. Birbirimizi kovaladık, sırtına mükemmel bir atış daha yaptım. Düşüp kalçamı kıracağım zaman ateşkes ilan ettik. Neyse ki John beni tam zamanında yakaladı. Hemen bırakmadı. Kolu belimdeyken bir saniyeliğine birbirimize baktık. Kirpiklerinde kar tanesi vardı. “Aklının hâlâ Kavinsky’de olduğunu bilmesem şu an seni öperdim,” dedi.

Ürperdim. Peter hayatıma girene dek yaşadığım en romantik an John Ambrose McClaren’la yağmurda top topladığımız

zamandı. Şimdi de bu. John'la hiç çıkmamış olmamıza rağmen en romantik iki anımı onunla yaşamam ne kadar tuhaftı.

John beni bıraktı. “Donmuşsun. Haydi, içeri girelim.”

Isınmak için Stormy'nin katındaki salona gittik. Yalnızca tek bir okuma ışığı yandığından ortam loş ve sessizdi. Görünüşe bakılırsa herkes uyumak için odalarına çekilmişti. Stormy ve diğerleri olmadan burada olmak tuhaftı; gece okulda olmak gibiydi. Fransız tarzı şık kanepeye oturduk. Isınabilmek için botlarımı çıkardım. Ayak parmaklarımı yeniden hissedebilmek için onları biraz hareket ettirdim.

“Ateş yakamıyor olmamız kötü oldu,” dedi John şömineye bakıp kollarını gererken.

“O gerçek bir şömine değil zaten,” dedim. “Huzurevlerinde şömine olmamasıyla ilgili bir tür yasa falan olduğundan eminim...” Sesim kısıldı. Stormy'nin ipek kimonosuyla odasından çıkıp parmak ucunda Bay Morales'in odasına gittiğini gördüm. Aman Tanrım.

John, “Ne?” diye sordu. Şaşkınlıktan elimle ağzını kapadım. Eğilip koltuktan inerek yere çömeldim. John'u da yanıma çektim. Kapının kapanma sesini duyana kadar öyle kaldık. “Ne oldu? Ne gördün?” diye fısıldadı John.

Tekrar otururken, “Bilmek istediğinden emin değilim,” diye fısıldadım.

“Tanrım. Ne? Söylesene!”

“Stormy'yi kırmızı kimonosuyla Bay Morales'in odasına girerken gördüm.”

John öksürdü. “Aman Tanrım.”

Sevecen bir ifadeyle ona baktım. “Biliyorum. Üzgünüm.”

Not: Seni hâlâ seviyorum

Başını iki yana sallayıp arkasına yaslandı ve bacaklarını önüne uzattı. “Vay canına. Bu çok büyük bir olay. Büyükanemnin benden daha aktif bir seks hayatı var.”

Sormadan edemedim. “Yani... öyleyse çok fazla kızla seks yapmadın?” Telaşa ekledim: “Affedersin, çok meraklı bir insanım.” Yanağımı kaşıdım. “Her şeye burnumu soktuğum da söylenebilir. Cevap vermek zorunda değilsin.”

“Hayır, cevap vereceğim. Kimseyle seks yapmadım.”

“Ne!” İnanamıyordum. Bu nasıl olabilirdi?

“Neden bu kadar şaşırdın?”

“Bilmem, sanırım tüm erkeklerin yaptığını düşünüyordum.”

“Şey, sadece bir kız arkadaşım oldu, o da biraz tutucuydu bu yüzden hiçbir şey yapmadık ama sorun da değildi zaten. Ayrıca inan bana bütün erkekler seks yapmıyor. Çoğunluğunun yapmadığını söyleyebilirim.” Duraksadı. “Ya sen?”

“Ben de hiç yapmadım,” dedim.

Kafası karışmışçasına kaşlarını çatı. “Ben sanmıştım ki Kavinsky’yle sen...”

“Hayır. Neden öyle düşündün ki?” Ah. Video. Yutkundum. Videoyu görmeyen tek kişi olabileceğini düşünmüştüm. “Jakuzi videosunu gördün demek?”

John başta tereddüt etti. “Evet. Başta sen olduğunu bilmiyordum, zaman kapsülü partisinde birlikte olduğunuzu öğrenene dek. Okulda birileri göstermişti ama yakından bakmamıştım.”

“Sadece öpüşüyorduk,” dedim başımı eğerek. “Keşke görmeseydin.”

“Neden? Açıkçası benim için bir önemi yok.”

“Bana belli bir bakış açısıyla bakman hoşuma gidiyordu. İnsanların bana artık farklı baktığını hissediyorum ama sen beni hâlâ eski Lara Jean olarak görüyordun. Anlıyor musun?”

“Seni öyle görüyorum,” dedi John. “Benim için hâlâ aynısın. Seni hep o şekilde göreceğim, Lara Jean.”

Sözleri, bana bakışı... Donmuş ayak parmaklarıma kadar sıcak ve değerli hissettirdi. Beni öpmesini istiyordum. Peter’dan farklı olup olmadığını, acımı azaltıp azaltmayacağını görmek istiyordum. Onu unutturup unutturmayacağını da. Ama John belki de Peter’ın bir yerlerde bizimle olduğunu, düşünce-
rimde bulunduğunu ve öpüşmenin yalnızca ikimizin arasında olmayacağını hissettiği için böyle bir girişimde bulunmadı.

“Neden bana hep tam adımla hitap ediyorsun?” diye sordu.

“Bilmem. Sanırım zihnimde seni bu şekilde düşünüyorum.”

“Ah, yani beni sık sık düşündüğünü mü söylüyorsun?”

Güldüm. “Hayır. Seni düşündüğüm zaman, ki bu çok sık olmaz, bu şekilde düşündüğümü söylüyorum. Okulun ilk günü öğretmenlere adımın sadece Lara değil Lara Jean olduğunu açıklamak zorunda kalmıştım. Sonra Bay Chudney’nin bu yüzden sana John Ambrose demeye başladığını hatırlıyor musun? ‘Bay John Ambrose’.”

John yapmacık, kibirli bir İngiliz aksanıyla, “Bay Üçüncü John Ambrose McClaren, madam,” dedi.

Güldüm. Ailesinde aynı ismi taşıyan üçüncü biriyle hiç tanışmamıştım. “Öyle misin gerçekten?”

“Evet. Sinir bozucu. Babam ikinci, ona JJ diyorlar ama akrabalarım bana hâlâ Küçük John der.” Yüzünü ekşitti. “Küçük John’dansa John Ambrose’u tercih ederim. Küçük John rapçi ismi gibi ya da *Robin Hood*’daki adamı anımsatıyor.”

“Ailen çok havalı.” Annesini, sadece bir kez John’u almak için okula geldiğinde görmüştüm. Diğer annelerden daha genç görünüyordu, John gibi süt beyaz teni vardı ve saman rengi saçları diğer annelerinkinden daha uzundu.

“Hayır. Ailem hiç de havalı değil. Dün akşam annem tatlı diye jöleli meyve salatası yaptı ve babam sadece çok pişmiş et yer. Sadece arabayla gidebileceğimiz yerlere tatile gideriz.”

“Ailenin şey... zengin olduğunu sanırdım.” Zengin dediğim için anında utandım. Başkalarının parasını konuşmak ucuz bir davranıştı.

“Babam çok cimri. İnşaat şirketi oldukça başarılı ama bu noktaya tek başına geldiği için kendiyile gurur duyar. Üniversiteye gitmedi; büyükbabam ve büyükannem de öyle. Ailemizde üniversiteye ilk gidenler ablalarım.”

“Bunu biliyordum,” dedim. John Ambrose McClaren’la ilgili yeni şeyler öğreniyordum!

“Şimdi sen, hakkında bilmediğim bir şey anlat,” dedi John.

Güldüm. “Zaten pek çok kişiden daha fazla şey biliyorsun. Aşk mektubum sayesinde.”

Ertesi sabah montumu giyerken hapşırınca Stormy kalemle çizdiği kaşını kaldırdı. “Dün gece Johnny’yle kartopu oynarken hasta mı oldun?”

Olduğum yerde kıvrandım. Bu konuyu açmamasını ummuştum. İstedğim son şey Bay Morales’le gece yarısı randevusunu konuşmaktı! Stormy odasına döndükten sonra yarım saat beklemiştik. John ondan sonra Bay Morales’in odasına dönmüştü. “Gizlice çıktığımız için özür dilerim. Çok erkendi,

uyuyamadık ve kartopu oynayalım diye düşündük,” dedim cılız bir sesle.

Stormy elini salladı. “Ben de tam öyle olmasını ummuştum.” Göz kırptı. “Bu yüzden Johnn’yi Bay Morales’in odasında yatırdım. Birkaç engel olmadan ne eğlencesi kalır ki?”

Afallamış bir halde, “Çok kurnazsın!” dedim.

“Teşekkürler, tatlım.” Halinden oldukça memnundu. “Benim Johnny’mden mükemmel bir birinci koca olur. Ee, en azından Fransız yaptınız mı?”

Suratım yanıyordu. “Hayır!”

“Bana anlatabilirsin, tatlım.”

“Stormy, öpüşmedik. Ama öpüşseydik bile bunu seninle konuşmazdım.”

Stormy’nin yüzü kibirli bir ifadeye büründü. “Çok be-cilsin!”

“Gitmem gerek, Stormy. Babam kapıda bekliyor. Görüşürüz!”

Aceleyle kapıya yöneldiğimde arkamdan seslendi: “Sen merak etme, Johny’yi konuşturacağım! İkinizle de partide görüşürüz, Lara Jean!”

Dışarı çıktığımda güneş parlıyordu ve karın büyük kısmı erimişti. Dün gece bir rüyadan ibaretmiş gibi.

Ordu temalı partiden bir önceki gece kurabiye hamurlarını hazırlarken telefonun hoparlörünü açıp Chris'le konuştum. “Chris, Perçinci Rosie posterini ödünç alabilir miyim?”

“Alabilirsin ama neden istiyorsun ki?”

“Yarın akşam Bellevue’da düzenlediğim 40’lı yıllar temalı...”

“Dur, sıkıldım. Tanrım, bahsettiğin tek şey Bellevue!”

“Bu benim işim!”

“Ah, ben de mi bir iş bulmalıyım?”

Gözlerimi devirdim. Her sohbetimiz Chris’e ve Chris’in ilgi alanlarına dönmek zorundaydı. “Hey, senin için eğlenceli olacak işlerden konu açılmışken, partide puro satan kız olmaya ne dersin?”

“Gerçek puro mu?”

“Hayır, puro görünümlü çikolata. Puro yaşlı insanlar için zararlı.”

“Alkol olacak mı?”

Sadece huzurevi sakinleri için olacağını söyleyecektim ki sustum. “Sanmıyorum. İlaçlar ve viski tehlikeli bir karışım olabilir.”

“Ne zaman demiştin?”

“Yarın!”

“Ah, üzgünüm. Cuma akşamımı feda edemem. Cuma akşamı kesinlikle daha iyi bir şey çıkar. Salı olsaydı, belki. Salı gününe alamaz mısın?”

“Hayır! Yarın posterini okula getirir misin, lütfen?”

“Getiririm ama mesaj atıp hatırlatman lazım.”

“Tamam.” Yüzüme düşen saçımı üfledim ve hamuru kesmeye başladım. Aperitifler için havuç ve kereviz doğramam, ayrıca bezeleri sıkmam gerekiyordu. Kırmızı-beyaz-mavi çizgili beze yapacağım için renklerin birbirine karışmasından endişeleniyordum. Ah, her neyse. Karışırsa da mor bezelerle idare etmek zorunda kalacaklardı. Şu an daha kötü şeyler vardı. Daha kötü şeyler demişken aklıma Genevieve geldi. “Genevieve’den haberin var mı? Çok dikkatli davranıyorum ama o sanki oynamıyormuş gibi.” Hattın diğer ucunda sessizlik oldu.

“Muhtemelen Peter’a seks büyüsü yapmakla meşgul,” dedim Chris’in de bir şeyler söylemesini umarak. Genevieve’e sataşma konusunda her zaman başı çekerdi.

Ama bir şey söylemedi. Yalnızca, “Kapatmanı lazım. Annem, köpeği dışarı çıkarmam için başımın etini yiyor,” dedi.

“Posterini unutma!”

49

Okuldan sonra Kitty'yle, ışığın en iyi olduğu mutfakta kamp kurduk. Odamdaki hoparlörleri de mutfığa indirdim ve havaya girmek için Andrew Sisters açtım. Kitty yere bir havlu serip bütün makyaj malzemelerimi, tel tokalarımı, saç spreyimi üzerine yaydı.

Takma kirpik kutusunu elime alıp, “Bunları nereden aldın?” diye sordum.

“Brielle ablasından çaldı, bana da bir paket verdi.”

“Kitty!”

“Bir şey olmaz! Onda milyonlarcası var!”

“İnsanların eşyalarını çalamazsınız!”

“Ben çalmadım; Brielle çaldı. Ayrıca artık geri veremem. Takmamı istiyor musun istemiyor musun?”

Tereddüt ettim. “Nasıl takacağını biliyor musun ki?”

“Evet. Daha önce ablası takarken kaç defa izledim.” Kirpikleri elimden aldı. “İstemiyorsan sorun değil. Kendim için saklarım.”

“Peki, tamam o zaman. Ama bir daha hırsızlık yapmak yok.” Kaşlarımı çattım. “Benim eşyalarımın da hiç aldığınız oldu mu?” Düşününce, kedi kulaklı örgü beremi aylardır görmediğimi hatırladım.

“Şişşt, daha fazla konuşmak yok.”

En uzun süren de saçımı yapmak oldu. Kırklı yıllarda moda olan dalgalı saç modelinin nasıl yapıldığını anlamak için Kitty’yle binlerce saç videosu izledik. Çok fazla tarama, saç spreyi ve bigudi içeriyordu. Ve tel toka. Bir sürü tel toka.

Aynada kendime baktım. “Sence de saçım biraz aşırı görünmüyor mu?”

“Aşırıdan kastın nedir?”

“Tepemde tarçın rulosu varmış gibi.”

Kitty, iPad’i suratıma yaklaştırdı. “Evet, bu kız da öyle görünüyor. Model böyle. Sahici olmalı. Modeli değiştirirsek temayla ilgisi kalmaz ve kimse ne olduğunu anlamaz.” Başımı yavaşça sallıyordum. Haklıydı. “Ayrıca Jamie’nin eğitimi için Bayan Rothschild’a gideceğim. Baştan başlayacak vaktim yok.”

Dudaklar için kiremit rengi ve açık kırmızı iki farklı kırmızı ruju karıştırarak mükemmel kiraz rengini elde ettik, sabitlemek için pembe pudra kullandık. Vişneli turta öpmüş gibi görünüyordum.

Rujumu kuruttuğum sırada Kitty, “Seni, tatlı çocuk John Amber McAndrews’mu alacak yoksa onunla huzurevinde mi buluşacaksın?” diye sordu.

Peçetemi tehditkâr bir ifadeyle ona doğru salladım. “O alacak, kibar olsan iyi olur. Ayrıca tatlı çocuk değil o.”

“Peter’a kıyasla tatlı çocuk,” dedi Kitty.

Not: Seni hâlâ seviyorum

“Dürüst olalım. İkisi de tatlı. Sonuçta Peter’ın dövmesi ya da devasa kasları yok. Hatta oldukça kibirli.” Peter kendine bakmadan bir ayna ya da camın önünden asla geçemezdik.

“Peki John kibirli mi?”

“Hayır, sanmıyorum.”

“Hımm.”

“Kitty, John ve Peter’ı yarıştırmayı bırak. Hangisinin daha tatlı olduğunun bir önemi yok.”

Kitty beni duymamışçasına konuşmaya devam etti. “Peter’ın arabası çok daha güzel. Johnny’de ne var, sıkıcı bir arazi aracı mı? Kim arazi aracı sever ki? Tek yaptıkları benzin tüketmek.”

“Aslına bakarsan hibrit olduğunu düşünüyorum.”

“Onu savunmayı seviyorsun.”

“O benim arkadaşım!”

“Peter da benim arkadaşım.”

Giyinme süreci çetrefilli bir işti ama her adımından keyif alıyordum. Hepsi, geceyi sabırsızlık ve umutla beklediğim içindi. Jartiyerleri yavaşça giydim. Bacağımın arkasına gelecek dikişlerin düzgün olmasını sağlamam çok vaktimi aldı. Ardından elbiseyi giydim: Beyaz çizgili, üzerinde küçük kirazlar olan geniş kollu lacivert bir elbise. Son olarak da burnu fiyonklu, bilekten bağlamalı, topuklu kırmızı ayakkabımı giydim.

Hepsi birlikte harika durdu. İtiraf etmeliyim ki Kitty bu saç modelinde ısrar etmekte haklıydı. Daha azı yeterli olmazdı.

Çıkmadan önce babam ne kadar müthiş görüldüğümle ilgili o kadar çok şey söyledi ki... Hatta milyonlarca fotoğraf çekip hemen Margot’ya yollayınca, o da beni görebilmek için anında görüntülü arama yaptı. “Stormy’yle mutlaka fotoğraf

çektir,” dedi Margot. “Stormy’nin ne kadar seksi bir kıyafet giydiğini görmek istiyorum.”

“Aslında o kadar seksi değil,” dedim. “40’lı yıllardan kalma bir modelden kalıp çıkarıp dikti.”

“Bir şekilde seksilik katacağından eminim,” dedi Margot. “John McClaren ne giyiyor?”

“Hiçbir fikrim yok. Sürpriz olacağını söyledi.”

“Hımm,” dedi Margot. Oldukça imalı bir *hımm*’dı. Duy-mamış gibi yaptım.

Babam verandada son bir fotoğrafımı daha çekerken Bayan Rothschild geldi. “İnanılmaz görünüyorsun, Lara Jean,” dedi.

“Öyle değil mi?” dedi babam şefkatle.

“Tanrım, kırklı yıllara bayılıyorum,” dedi Bayan Rothschild.

“Ken Burns’ün *Savaş* belgeselini izledin mi?” diye sordu babam. “İkinci Dünya Savaşı’yla ilgileniyorsan mutlaka izlemelisin.”

Kitty, “Birlikte izlemelisiniz,” deyince Bayan Rothschild ona uyarıcı bir bakış attı.

“DVD’si var mı?” diye sordu Bayan Rothschild babama. Kitty’nin gözleri heyecanla parladı.

Babam hiçbir şeyin farkında olmadan, “Tabii, ne zaman istersen ödünç alabilirsin,” deyince Kitty kaşlarını çatdı, ardından ağzı açık kaldı.

Ağzının neden açık kaldığını görmek için baktığı yere döndüm. Kırmızı, üstü açık bir Mustang, direksiyonda John McClaren’la sokağımıza girmişti.

Onu görünce ağzım açık kaldı. Kostüm giymişti: Bej gömlek, bej kravat, bej pantolon ve kemer. Müthiş görünü-

Not: Seni hâlâ seviyorum

yordu. Gerçek bir asker gibiydi. Bana gülümseyip el salladı. “Vay canına,” diye soludum.

“Vay canına, doğru ifade,” dedi Bayan Rothschild yanımında durmuş, John’a bakarken. Babam ve Ken Burns DVD’si unutulmuştu. Hepimiz arabanın içindeki üniformalı John’a bakıyorduk. Tıpkı hayal ettiğim gibiydi. Evin önüne park etti ve hepimiz yanına koştuk.

“Bu kimin arabası?” diye sordu Kitty.

“Babamın,” diye cevapladı Johnny. “Ödünç aldım. Başka arabalardan çok uzağa park edeceğime söz verdim, o yüzden umarım ayakkabıların rahattır, Lara Jean...” Sözüünü tamamlamadan beni baştan aşağı süzdü. “Vay. Müthiş görünüyorsun.” Başıyla saçımı gösterdi. “Saçın çok gerçek görünüyor.”

“Gerçek zaten!” Hafifçe dokundum ve kocaman saçım ile kiraz kırmızısı rujumun fazlasıyla farkındaydım.

“Yani... orijinal görünüyor.”

“Sen de öyle,” dedim.

“Binebilir miyim?” diye sordu Kitty, kapının kolunu tutarak.

“Tabii,” dedi John. Arabadan indi. “Şoför koltuğuna oturmak istemez misin?”

Kitty hemen başını salladı. Bayan Rothschild da bindi ve babam ikisinin fotoğrafını çekti. Kitty bir elini direksiyona atarak poz verdi.

John’la kenara çekildiğimizde, “Üniformayı nereden buldun?” diye sordum.

“eBay’den sipariş ettim.” Kaşlarını çatı. “Şapkayı doğru takmış mıyım? Sence kafam için fazla mı küçük?”

“Kesinlikle hayır. Bence olması gerektiği gibi duruyor.” Bugün için internetten üniforma sipariş etmesinden etkilendim. Kaç erkek bunu yapardı ki? “Stormy seni görünce kafayı yiyecek.”

Yüzüme dikkatle baktı. “Ya sen? Hoşuna gitti mi?”

Kızardım. “Evet. Bence... süper görünüyorsun.”

Margot’nun her zamanki gibi haklı olduğu ortaya çıktı. Stormy elbiseyi kısaltmıştı; dizinin oldukça üzerindeydi. Dönerek, “Hâlâ taş gibiyim,” dedi böbürlenerek. “Genç kızken ata bindiğim için en iyi yerim.” Dekoltesi de vardı.

Ferncliff’in otobüsüyle gelen beyaz saçlı adam Stormy’ye hayran hayran bakıyordu. Stormy bir yandan görmezden geliyor, bir yandan da kirpiklerini süzüp eh kalçasında duruyordu. Bahsettiği yakışıklı adam bu olmalıydı.

Stormy’nin piyano başında fotoğrafını çekip Margot’ya gönderdim ve o da bana gülümseyen surat ile iki tane başparmak gönderdi.

Amerikan bayrağını yerleştirirken John’un Stormy’nin talimatıyla bir masayı salonun ortasına itmesini izliyordum ki Alicia yanıma geldi ve onu birlikte izlemeye koyulduk. “Onunla çıkmalısın.”

“Alicia, söyledim sana, daha ilişkiden yeni çıktım,” diye fışıldadım. Ama üniformalı halinden gözlerimi alamıyordum.

“Ee, yenisine başla. Hayat kısa.” İlk defa Alicia ve Stormy aynı fikirdelerdi.

Stormy, John’un kravatını ve küçük şapkasını düzeltti. Hatta parmağını yalayıp saçını düzeltmeye bile çalıştı ama

Not: Seni hâlâ seviyorum

John hemen ondan uzaklaştı. Bakıştığımızda, *Yardım et*, dercesine çılgına dönmüş bir surat yaptı.

“Sen onu kurtar,” dedi Alicia. “Masayı ben hallederim. Toplama kampı gösterimim çoktan bitti.” Kapının hemen yanına koyduğu için salona girer girmez ilk gördüğünüz şey oydu.

Hemen John ve Stormy’nin yanına gittim. Stormy bana bakarken gözleri parlıyordu. “Tam bir *bebek*, değil mi?” dedi ve süzülerek uzaklaştı.

John ciddi bir ifadeyle, “Lara Jean, tam bir *bebeksin*,” dedi.

Gülerek başıma dokundum. “Tarçın rulo kafalı bebek.”

Saat daha yedi olmamasına rağmen insanlar gelmeye başlamıştı. Yaşlılar genelde etkinliklere erkenden giderlerdi. Daha müziği ayarlamam gerekiyordu. Stormy partilerde en önemli ilk şeyin müzik olduğunu söylerdi çünkü misafirler içeri girdikleri anda modlarını belirleyen şey müzikti. Nabzımın hızlanmaya başladığını hissettim. Hâlâ yapılacak bir sürü şey vardı. “Hazırlıkları tamamlamalıyım.”

“Ne yapılması gerekiyorsa bana söyle,” dedi John. “Bu dansa senin komutan muavininim. Kırklı yıllarda insanlar dans mı diyorlardı?”

Güldüm. “Muhtemelen!” Hızlı hızlı konuştum. “Tamam, hoparlörlerimi iPod’a bağlayabilir misin? İçecek masasının yanındaki çantada. Bir de 5A’daki Bayan Taylor’ı alır mısın? Ona birinin eşlik edeceğine söz verdim.”

John reverans yapıp işe koyuldu. Vücudum soda kabarcıkları gibi baştan ayağa ürperiyordu. Bu gece hatırlamaya değer olacaktı!

Bir buçuk saat sonra Stormy'nin katından bir kadın herkese *swing* dersi veriyordu. Stormy tabii ki en öndeydi. Ben hareketleri içecek masasının önünde tekrarlıyordum: Bir-iki, üç-dört, beş-altı. Daha önce Bay Morales'le dans etmiştim ama sadece bir kereliğine. Çünkü kadınlar seçkin ve sağlıklı erkeği kaptığım için bana sert bakışlar atıyorlardı. Huzurevlerinde erkeklerin sayısı az olduğundan dans etmeye yetecek sayıda değillerdi. Birkaç kadının, ortamda dans eşi olmayan hanımlar varken erkeklerin dans etmemelerinin kabalık olduğundan bahsettiklerini duydum ve imalı bir şekilde zavallı John'a baktıklarını gördüm.

John masanın diğer tarafında kola içiyor, başını sallayarak ritme eşlik ediyordu. Sağa sola koşuşturmakla o kadar meşguldüm ki doğru düzgün konuşma fırsatı bulamamıştık. Masanın üzerinden eğilip, "Eğleniyor musun?" diye sordum.

Başını evet anlamında salladı. Bardağını masaya öyle hızlı bıraktı ki masa sallandı ve yerimden sıçradım. "Pekâlâ," dedi. "Kararımı verdim. Bugün dans günü."

"Ne?"

"Haydi, dans edelim," dedi John.

Çekinerek, "İstemiyorsan dans etmek zorunda değiliz, John," dedim.

"Hayır, istiyorum. Stormy'den o kadar swing dersini boş yere almadım."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Stormy'den ne zaman swing dersi aldın?"

"Boş ver," dedi. "Sadece benimle dans et."

"Şey... hiç tahvilin kaldı mı?" diye espri yaptım.

Not: Seni hâlâ seviyorum

John pantolonunun cebinden bir tane çıkarıp içecek masasına çarptı. Ardından elimi tutup savaş meydanına çıkan asker gibi, beni pistin ortasına götürdü. Tüm ciddiyetiyle odaklanmıştı. Telefonumdan anlayan tek kişi olan Bay Morales'e müziği ayarlaması için işaret verdi. Glenn Miller'ın *In the Mood* adlı parçası çalmaya başladı.

John kararlı bir ifadeyle yüzüme baktı. “Haydi, yapalım şunu.”

Böylece dans etmeye başladık. Bir adım yana, birlikte, yana, tekrar. Bir adım, bir-iki-üç, bir-iki-üç. Milyonlarca defa birbirimizin ayağına bastık ama beni döndürüyor, döndürüyordu. Yüzümüz kızarmıştı ve gülüyorduk. Şarkı bittiğinde beni kendine çekti ve son kez dışa döndürdü. Herkes alkışlıyordu. Bay Morales, “Gençlere!” diye bağırdı.

John artistik buz pateni yapıyormuşuz gibi beni kucağına alıp havaya kaldırdı. Kalabalık tezahürat etti. O kadar çok gülüyordum ki yüzüm acıyordu.

Parti bittikten sonra John süsleri çıkarmama ve eşyaları toplamama yardım etti. O, iki büyük kutuyla otoparka giderken ben insanlarla vedalaşmak ve unuttuğumuz bir şey olmadığından emin olmak için geride kaldım. Hâlâ gecenin etkisiyle biraz sersem gibiydim. Parti çok iyi gitmişti, Janette de çok memnundu. Yanıma gelip omuzlarımı sıktı ve “Seninle gurur duyuyorum, Lara Jean,” dedi. Ve John'la dansımız... On üç yaşındaki Lara Jean olsa *ölürdü*. On altı yaşındaki Lara Jean'se rüyadaymış gibi huzurevinde süzülüyordu.

Huzurevinden çıkıyordum ki Genevieve ile Peter'ın kol kola yürüdüklerini gördüm. Sanki zaman makinesine girmiştik ve geçtiğimiz yıl hiç yaşanmamıştı. Sanki *biz* hiç yaşanmamıştık.

Yaklaşıyorlardı. Yaklaşık üç metre uzaktalardı ve ben olduğum yerde donakalmıştım. Bundan kaçış yok muydu? Bu utançtan, yeniden kaybetmekten? Kendimi partiye ve John'a o kadar kaptırmıştım ki oyunu tamamen unutmuştum. Seçeneklerim neydi? Dönüp huzurevine kaçarsam Genevieve bütün gece beni otoparkta beklerdi. Yine eline düşmüştüm. Yine kazanmıştı.

Beni gördüklerinde artık çok geçti. Peter, Genevieve'in kolunu bıraktı.

"Burada ne işin var?" diye sordu bana. "Ve bu makyajın ne böyle?" Gözlerimi ve dudaklarımı işaret etti.

Yanaklarım yanıyordu. Makyajımla ilgili yorumunu duymazdan gelerek, "Burada çalışıyorum, unuttun mu? Neden burada olduğunu biliyorum, Genevieve. Beni yenmesine yardım ettiğin için çok teşekkürler, Peter. Gerçek bir beyefendisin."

"Covey, buraya seni yenmesi için yardım etmeye gelmedim. Söyledim sana, oyun umurumda değil!" Genevieve'e döndü ve suçlarcasına, "Büyükannenin arkadaşından bir şey alman gerektiğini söyledin," dedi.

"Evet, öyle," dedi Gen. "Bu sadece müthiş bir tesadüf oldu. Sanırım ben kazandım, hı?"

O kadar kibirli, o kadar kendinden ve zaferinden emindi ki. "Bana henüz dokunmadın." İçeri koşmalı mıydım? Gerekirse Stormy bir gece orada kalmama izin verirdi.

O sırada John'un kırmızı Mustang'i kükreyerek otoparka geldi. "Selam, çocuklar," deyince Peter ile Genevieve'in ağzı

açık kaldı. Ancak o an ne kadar tuhaf göründüğümüzü fark ettim. John 2. Dünya Savaşı üniforması ve havalı minik şapkasıyla, bense kırklı yıllardan kalma saç modelim ve kırmızı rujumla...

Peter onu süzdü. “*Senin* burada ne işin var?”

John neşeyle, “Büyük büyükannem burada yaşıyor. Stormy. Belki duymuşsundur. Lara Jean’in arkadaşı,” dedi.

“Hatırlamayacağından eminim,” dedim.

Peter kaşlarını çatarak bana baktı ve hatırlamadığını fark ettim. Her zamanki hali. “Bu kıyafetleriniz ne böyle?”

“Ordu temalı parti,” diye cevapladı John. “Çok özel. Sadece VIP’ler için, üzgünüm çocuklar.” Ardından şapkasını eğerek selam verdi. Bunun Peter’ı sinirlendirdiğini görmek hoşuma gitti.

“Ordu temalı parti de nedir?” diye sordu Peter bana.

John havalı bir şekilde kolunu yan koltuğa uzattı. “İkinci Dünya Savaşı’ndan.”

“Sana sormadım, ona sordum,” diye John’u tersledi Peter. Sert bir ifadeyle bana baktı. “Bu bir *randevu* mu? Onunla randevun mu vardı? Ayrıca bu kimin arabası?”

Ben daha cevap veremeden Genevieve üzerime atılınca kaçtım. Sütunun arkasına koştum. “Bebek gibi davranma, Lara Jean,” dedi. “Kaybettiğini ve benim kazandığımı kabul et.”

Sütunun arkasından John’un bana, *Atla*, dercesine baktığını gördüm. Yolcu koltuğunun kapısını açtı ve olabildiğince hızlı bir şekilde koştum. Kapıyı kapar kapamaz gaza bastı ve Peter ile Genevieve’i toz içinde bıraktık.

Dönüp arkama baktığımda Peter ağzı bir karış açık arkamızdan bakakalmıştı. Kıskanmıştı ve bu beni mutlu etmişti.

“Kurtardığın için teşekkürler,” dedim soluk soluğa. Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu.

John yüzünde geniş bir gülümsemeyle doğruca karşıya bakıyordu. “Her zaman.”

Kırmızı ıııkta durduk ve başını çevirip bana baktı. Ben de ona baktım. Çılgınlar gibi gülmeye başladık ve yine soluk soluğa kaldım.

“Yüzlerindeki ifadeyi gördün mü?” diye soludu John, başını direksiyona eğerek.

“Efsaneydi!”

“Tıpkı filmlerdeki gibi!” Mavi gözleri zaferle parlayarak bana gülümsedi.

“Tıpkı filmlerdeki gibi,” diye onu onayladım ve başımı arkaya yaslayıp gözlerimi canım acıyacak kadar açarak aya baktım. Üstü açık kırmızı bir Mustang’de üniformalı bir çocuğun yanında oturuyordum ve gece havası tenimde soğuk saten hissi yaratıyordu. Yıldızlar parlıyordu ve mutluydum. John’un hâlâ kendi kendine sırtmasından onun da mutlu olduğunu anladım. Bir geceliğine farklı kılıklara bürünmüştük. Peter ile Genevieve kimin umurundaydı. Yeşil yandı ve kollarımı kaldırdım. “Hızlı git, Johnny!” diye bağırdım. John gazı kökleyince çığlık attım.

Bir süre hızlı sürdükten sonra diğer ıııkta yavaşlayıp kolunu omzuma attı ve beni kendine çekti. “Ellilerde bu şekilde yapmıyorlar mıydı?” diye sordu bir eli direksiyonda, diğeri omuzlarımdayken.

Kalbim yeniden hızlandı. “Teknik olarak, kırklı yıllara göre giyindik...” Ve o sırada beni öptü. Dudakları, dudaklarımın üzerinde sıcak ve sertti. Gözlerim kapandı.

Sadece bir milim uzaklaşınca bana bakıp yarı ciddi bir tavırla, “İlkinden iyi miydi?” diye sordu.

Sersemledim. Yüzüne rujum bulaşmıştı. Uzanıp dudaklarını sildim. Yeşil yandı ama kıpırdamadık. Hâlâ bana bakıyordu. Arkamızdan biri kornaya bastı. “Yeşil yandı.”

Kıpırdamadı; hâlâ bana bakıyordu. “Önce cevap ver.”

“İyiymi.” John gaza bastı ve yeniden yola koyulduk. Hâlâ soluğum kesikti. Rüzgârda bağırdım. “Bir gün seni Model Birleşmiş Milletler konferansında konuşma yaparken izlemek istiyorum!”

John güldü. “Ne? Neden?”

“Bence görmeye değer. Etkileyici olacağına eminim. Bilirsin, içimizde en çok değişen sensin.”

“Nasıl?”

“Eskiden biraz sessizdin, içine kapanıktın. Şimdiyse özgüvenlisin.”

“Hâlâ gerildiğim zamanlar oluyor, Lara Jean.” John’un farklı yönde uzayan ve bir türlü yapışmayan bir tutam saçı vardı; inatçıydı. Kalbimi diğer her şeyden çok bu sızlatıyordu.

50

John beni eve bıraktıktan sonra Kitty'yi almak için Bayan Rothschild'a gittim. Bayan Rotschild beni evine çay içmeye davet etti çünkü Kitty koltukta uyuyakalmıştı. Arka planda televizyonun sesi duyuluyordu. Çaylarımızı alıp oturduk ve bana partinin nasıl geçtiğini sordu. Belki hâlâ partinin etkisinden kurtulamamış olduğum, belki de saçımdaki tel tokaların sıkılığı yüzünden kendimi sersemlemiş hissettiğim için ya da anlatmaya başladığımda gözlerinin içten parlaması beni etkilediği için mi bilmiyorum ama ona her şeyi anlattım. John'la dansımızı, herkesin tezahürat ettiğini, Peter ile Genevieve'i, hatta öpüşmemizi bile.

Öpüşmemizi anlatırken ellerini yelpaze gibi salladı. "Çocuk o üniformayla geldiğinde... Of, kızım." Islık çaldı. "Kendimi pis, yaşlı bir kadın gibi hissettim çünkü onun küçüklüğünü biliyorum. Ama *Tanrım*, çok yakışıklı!"

Saçımdaki tokaları çıkarırken gülüyordum. Bayan Rothschild eğilip bana yardım etti. Tarçın rulom çözüldü ve kafatasım rahatlama hissiyle karıncalandı. Annenizin olması böyle

bir şey miydi? Gece geç saatte çay içip erkekler hakkında mı konuşuluyordu?

Bayan Rothschild alçak ve güvenilir bir ses tonuyla konuşmaya başladı. “Sana bir tavsiye vereyim. Her anın tadını tam anlamıyla çıkarmalısın. Gözün açık olsun, anlatabiliyor muyum? Kendini bırak ve o deneyimi son damlasına kadar tat.”

“Öyleyse senin hiç pişmanlığın yok mu? Kendini hep akışa bıraktığın için?” Boşanması ve mahallede bu konunun ne çok konuşulduğu aklıma geldi.

“Ah, Tanrım, hayır. Pişmanlıklarım var.” Sadece sigara içenlerin ya da grip olanların çıkarabileceği seksi, boğuk bir sesle güldü. “Neden burada oturmuş, sana tavsiye vermeye çalıştığımı bilmiyorum. Ben dul bir kadını ve kırk yaşındayım. İki. Kırk iki. Ben ne bilirim ki? Bu retorik bir soruydu bu arada.” Özlemle iç geçirdi. “Sigaralarımı çok özleyorum.”

“Kitty nefesini kontrol eder,” diye uyardım ve yine boğuk bir şekilde güldü.

“Onunla çatışmak istemem.”

“Küçük olsa da serttir,” diye Shakespeare’den alıntı yaptım “Korkmakta haklısınız, Bayan Rothschild.”

“Tanrım, Lara Jean, bana Trina der misin lütfen? Yani tamam yaşlıyım ama *o kadar da* değil.”

Duraksadım. “Tamam. Trina, babamdan hoşlanıyor musun?”

Biraz kızardı. “Şey. Evet. Bence müthiş bir adam.”

“Onunla çıkacak kadar mı?”

“Şey, aslında benim tipim değil. Ayrıca bana özel bir ilgi de göstermedi yani, ha ha!”

“Kitty’nin aranızı yapmaya çalıştığını fark ettiğine eminim. Rahatsız oluyorsan onu kesinlikle durdurabilirim.” Kendimi

düzelttim. “Kesinlikle durdurmaya çalışırım. Ama bir ışık görmüş olabilir. Bence babamla iyi olabilirsiniz. O yemek yapmaya bayılır ve ateş yakmaktan hoşlanır, ayrıca seninle alışverişe gitmeyi sorun etmez çünkü yanında kitap götürür. Sen de eğlenceli görünüyorsun, spontane ve çok rahat.”

Gülümsedi. “Ben darmadağın haldeyim.”

“Darmadağınıklık babam gibi biri için iyi olabilir. En azından bir kez çıkmaya değer, öyle değil mi? Bir görüşmekte ne zarar var?”

“Komşularla çıkmak karmaşık bir konu. Ya yürümezse? Çünkü karşılıklı evlerde yaşamak zorundayız.

“Kazanılabileceklerin yanında bu önemsiz bir risk. Yürümezse, birbirinizi gördüğünüzde kibarca el sallayıp yolunuza devam edersiniz. Abartılacak bir şey değil. Taraflı davrandığımı biliyorum ama babam gerçekten buna değer. O en iyisidir.”

“Biliyorum. Sizi görüyorum ve böyle kızlar yetiştiren bir adam özel biri olmalı diye düşünüyorum. Kendini bu kadar ailesine adayan erkek hiç görmedim. Olması gereken de bu. Bir kızın babasıyla ilişkisi hayatındaki en önemli erkek ilişkisidir.”

“Peki ya kızın annesiyle ilişkisi?”

Bayan Rothshild dalgın dalgın başını eğdi. “Evet, sanırım anneye ilişkinin de hayatındaki en önemli kadın ilişkisi olduğunu söyleyebilirim. Annesi ya da kardeşleriyle olan ilişkisinin. Senin iki kardeşin olduğu için şanslısın. Bunu herkesten daha iyi bildiğini biliyorum ama ebeveynlerin her zaman yanında olmayacak. Olması gerektiği gibi olursa önce onlar hayatından çıkacak. Ama kardeşlerin hep yanında olacak.”

“Senin kardeşin var mı?”

Başını salladı ve bronz tenli yüzünde gülümseme belirdi. “Bir ablam var. Jeanie. Sizin kadar iyi geçinmiyorduk ama büyüdükçe anneme benzemeye başladı. Annemi özlediğimde Jeanie’yi ziyarete gidiyorum böylece annemin yüzünü tekrar görebiliyorum.” Burnunu kırıştırdı. “Ürkütücü mü oldu?”

“Hayır. Bence çok hoş.” Duraksadım. “Bazen Margot’nun sesini duyduğumda, mesela alt kattan bize arabaya binmemiz için acele etmemizi ya da yemeğin hazır olduğunu söylemek için seslendiğinde annemin sesine o kadar benziyor ki kafam karışıyor. Sadece birkaç saniye sürüyor.” Gözlerim doldu.

Bayan Rothschild’ın da gözleri doldu. “Bence bir kız, annesini kaybetmeyi asla atlatamaz. Ben bir yetişkinim ve annemin ölmüş olması oldukça normal ve beklenen bir şey. Buna rağmen bazen kendimi kimsesiz hissediyorum.” Gülümsedi. “Ama bundan kaçış yok, öyle değil mi? Kaybettiğin biri için hâlâ acı çekiyorsan, o zaman sevginin gerçek olduğunu anlarsın.”

Gözlerimi sildim. Peter’la ilişkim de sevgi gerçek miydi? Çünkü hâlâ acı çekiyordum. Belki bu da bir parçasıydı. “Peki, emin olmak için soruyorum, babam sana çıkma teklifi ederse kabul edecek misin?” diye sordum.

Kahkaha attı ve Kitty koltukta kıpırdanınca elini ağzına götürdü. “Kitty’nin kime çektiğini şimdi anladım.”

“Trina, sorumu cevaplamadın?”

“Cevabım evet.”

Kendi kendime gülümsedim. Evet.

Makyajımı silip pijamalarımı giydiğimde saat üçe geliyordu. Ama yorgun değildim. Asıl istediğim Margot’yla konuşmak,

geceyle ilgili her ayrıntısının üzerinden geçmekti. İskoçya beş saat ilerideydi, bu da orada saatin aşağı yukarı sekiz olduğu anlamına geliyordu. Margot erken kalktığı için denemeye degeceğini düşündüm.

Onu kahvaltıya gitmek üzere hazırlanırken yakaladım. Bilgisayarını masasının üzerine koydu. Güneş kremi, rimel ve parlaticısını sürerken konuşabildik.

Ona partiyi, Peter ile Genevieve'in gelişini ve en önemlisi John'la öpüşmemizi anlattım. "Margot, sanırım ben aynı anda birden fazla kişiye âşık olan biriyim." Bin iki yüz kere âşık olan bir kız bile olabilirdim. Zihnimde kendimi papatyadan güle, gülden zambağa konan bir arı olarak canlandırdım. Her erkeğin kendine özgü bir tatlılığı vardı.

"Sen mi?" Saçını atkuyruğu yapmayı bırakıp parmağıyla ekrana vurdu. "Lara Jean, bence sen tanıştığın herkese âşık oluyorsun. Bu senin doğanda var. Sen aşka âşıksın."

Bu doğru olabilirdi. Muhtemelen aşka âşıktım! Bu çok da kötü bir şeye benzemiyordu.

51

Ertesi gün kasabanın bahar festivali vardı ve Kitty dans yarışması için pasta götüreceğine dair benim adıma söz vermişti. Dans yarışmasında çocuklar müzik eşliğinde sayıların etrafında yürüyorlardı. Müzik durduğunda rasgele bir sayı seçiliyor ve kendi numarasının önünde duran çocuk pastayı alıyordu. Bu benim en sevdiğim festival oyunuydu çünkü tüm ev yapımı pastalara bakmayı ve oyunun şans üzerine kurulu olmasını seviyordum. Çocuklar masanın etrafında toplanıp gözlerine bir pastayı kestirirlerdi ve o numaraya geldiklerinde yavaş yürürlerdi, bunun dışında pek bir şey yoktu. Herhangi bir yetenek veyahut bilgi gerektiren bir oyun değildi. Eski müzikler eşliğinde dairenin etrafında yürüyordunuz. Elbette pastaneye gidip istediğiniz pastayı alabilirdiniz ama oyunda neyle karşılaşacağınızı bilmemenin heyecanı vardı.

Benim pastam çikolatalı olacaktı çünkü genelde çocuklar ve yetişkinler çikolatalı tercih ediyorlardı. Krema kısmında ise hayal gücümü kullanacaktım. Tuzlu karamel ya da çarkıfelek

meyvesi ya da *mocha* kremalı düşünüyordum. Kremanın koyudan açığa doğru gittiği ombre pasta fikrini de düşünüyordum.

Sabah Kitty'yi Shanae'nin evinden alırken annesine nasıl bir pasta yapacağını sordum. Bayan Rodgers okul aile birliğinin başkan yardımcısıydı. İç geçirerek, "Kilerde hangi hazır pastadan bulursam onu," dedi. Ardından bana ne yapacağımı sordu. Cevabımı duyduktan sonra, "Seni Yılın Genç Annesi ödülüne aday göstereceğim," diyerek beni hem güldürdü hem de en iyi pastayı yapmam konusunda beni teşvik etti. Ortaokulda edebiyat öğretmenim anneler gününde anne-kız çay saati düzenlemişti. Okuldan sonra yapılmıştı ve sadece isteyen katılıyordu. Gitmeyi ve getireceğini söylediği sandviç ve hamurşilerinden yemeyi çok istemiştim. Ama yalnızca annelerle kızlarına özeldi. Bundan babama ve Margot'ya bahsetmemiştim. Büyükannemden benimle gelmesini isteyebilirdim; Margot birkaç kez onu farklı etkinliklere götürmüştü ama bu aynı şey değildi. Kitty'nin buna takılacağını sanmıyordum ama ben hâlâ zaman zaman düşünürdüm.

Dans yarışması ortaokulun müzik odasındaydı. Müzikle ilgilenmek için gönüllü oldum ve şekerle ilgili şarkılardan oluşan bir çalma listesi hazırladım. Archies'den *Sugar Sugar*, *Sugar Shack*, *Sugar Town*, *I Can't Help Myself* vardı. Müzik odasına girdiğimde Peter'ın annesi, başka bir anneyle pastaları diziyordu. Ne yapacağımı bilemeyerek duraksadım.

"Merhaba, Lara Jean," dedi fakat gülümsemesi gözlerine ulaşmadı ve midemde huzursuz bir his yarattı. Ancak gittiğinde rahatladım.

Not: Seni hâlâ seviyorum

Tüm gün kalabalık azalmadı. Bazı insanlar hayallerindeki pastayı almak için birkaç kez oynadı. İnsanları çemberdeki karamelli pastama yönlendirip duruyordum. Herkesin mest olduğu ancak dışarıdan satın alındığına emin olduğum bir Alman pastası vardı. Renkler ve zevkler tartışılmaz ama şahsen ben Alman pastasını hiç sevmezdim çünkü kim neden ıslak hindistancevizi tanesi yemek istesin ki? Ürperdim.

Peter, kardeşi Owen'la içeri girdiğinde Kitty bir saattir arkadaşlarıyla koşuşturup pastamın alınmasına yardım ediyordu. *Pour Some Sugar On Me* şarkısı çalıyordu. Telefonumla meşgul görünmeye çalışırken Kitty, Peter ile Owen'a selam vermeye gitti ve onlara pastaları gösterdi. Başım eğik bir şekilde mesaj yazıyormuş gibi yaparken Peter arkamdan geldi.

“Hangi pasta seninki? Hindistancevizli olan mı?”

Hızla başımı kaldırdım. “Böyle bir etkinlik için asla marketten pasta almam.”

“Şaka yapıyordum, Covey. Seninki karamelli olan. Süslemesinden anladım.” Konuşmayı bırakıp ellerini ceplerine soktu. “Huzurevine, Genevieve'in seni yakalamasına yardım etmek için gelmedim. Bilmek istersin diye söylüyorum,” dedi.

Omuz silktim. “Tek bildiğim ona mesaj atıp burada olduğumu söylediğin.”

“Söyledim sana, oyun umurumda değil. Bence çok saçma.”

“Bence değil. Hâlâ kazanmayı planlıyorum.” Bir sonraki şarkıyı açtım ve çocuklar yerlerini aldılar. “Ee, Genevieve'le yeniden birlikte misiniz?”

Kaba bir ses çıkardı. “Niye umursuyorsun ki?”

Bir kez daha omuz silktim. “Önünde sonunda birlikte olacağınızı biliyordum.”

Peter yüzünü ekşitti. Gidecekmiş gibi arkasına döndü ama sonra durdu. Ensesini ovarak, “McClaren’la ilgili soruma cevap vermedin,” dedi. “Bir randevu muydu?”

“*Sen* bunu niye umursuyorsun?”

Burun delikleri büyüdü. “Umursuyorum çünkü daha birkaç hafta öncesine kadar kız arkadaşımydın. Neden ayrıldığımızı bile hatırlamıyorum.”

“Hatırlamıyorsan sana söyleyecek bir şey bulamıyorum.”

“Sadece gerçeği söyle. Benimle kafa bulma.” Sesi kısıldı. Başka zaman olsa bu söylediğine gülerdik. Keşke yine gülebseydik. “McClaren’la aranda neler oluyor?”

Konuşmamı güçleştiren bir yumru aniden boğazıma oturdu. “Hiçbir şey.” Sadece bir öpücük. “Arkadaşız. Oyunda bana yardım ediyordu.”

“Ne kadar da münasip bir davranış. Önce sana mektup yazıyor, sonra seni şehirde gezdirip huzurevinde takılıyor.”

“Mektupları önemsemediğini söylemiştin.”

“Önemsiyormuşum.”

“Bunu o zaman söylemeliydin.” Kitty kaşlarını çatmış bize bakıyordu. “Daha fazla konuşmak istemiyorum. Çalışıyorum.”

Peter bana dikkatle baktı. “Onunla öpüştün mü?”

Gerçeği mi söyleyecektim? Söylemek zorunda mıydım? “Evet. Bir kez.”

Gözünü kırptı. “Yani bu aptal oyuna başladığımızdan beri ben bekâr hayatı yaşarken sen McClaren’la takıldığını mı söylüyorsun?”

“Biz ayrıldık, Peter. Biz *birlikteyken* de sen Genevieve’le birlikte...”

Not: Seni hâlâ seviyorum

Başını geriye atıp bağırdı. “Onu öpmedim!” Bazı yetişkinler dönüp bize baktı.

“Ona sarılmıştın,” diye fısıldayarak bağırdım. “Ona sarılıyordun.”

“Onu *teselli ediyordum*. Tanrım! Ağlıyordu! Söyledim sana! Bunu intikam almak için mi yaptın?” Evet dememi istiyordu. Kendisiyle ilgili olmasını istiyordu. Ama ben John’la öpüşürken Peter’ı düşünmemiştim bile. Onu öpmek istediğim için öpmüştüm.

“Hayır.”

Çenesindeki kaslar seğirdi. “Ayrıldığımızda birinin bir numarası olmak istediğini söylemiştin. Ama kendine bir bak. Daha bir numarası olacağın bir adamı bile istemiyorsun.” Kabaca pasta masasını işaret etti. “Hem pastam dursun hem karnım doysun istiyorsun.”

Sözleri, tıpkı amaçladığı gibi canımı yaktı. “Bu sözden nefret ediyorum. Ne anlama geliyor ki? Tabii ki hem pastam dursun hem karnım doysun isteyeceğim, yoksa pasta almanın ne mantığı var ki?”

Kaşlarını çattı. “Bahsettiğim şeyin bu olmadığını biliyorsun.”

Şarkı sona erince çocuklar pastalarını almaya geldiler. Kitty ve Owen da geldi. “Haydi gidelim,” dedi Owen, Peter’a. Karamelli pastamdan almıştı.

Peter sert bir ifadeyle bir ona bir bana baktı. “Ben o pastayı istemiyorum.”

“Bundan almamı söylemiştin!”

“Artık istemiyorum. Git, yerine bırak ve sondaki şekerlemeli olandan al.”

“Ondan alamazsın,” dedi Kitty. “Dans yarışmasının kuralları böyle. Hangi numarada duruyorsan ondan almak zorundasın.”

Peter’ın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. “Ah, haydi ama ufaklık.”

Kitty bana yaklaştı. “Hayır.”

Peter ve kardeşi gittikten sonra Kitty’ye arkasından sarıldım. Sonunda benim tarafımdaydı. Song kızları birbirlerini kollardı.

52

Kitty festivalde biraz daha kalmak istediği için tek başıma dönüyordum ki yolda Genevieve'in arabasını gördüm ve onu takip etmeye başladım. Artık onu alt etmenin zamanı gelmişti.

Hâlâ pervasızdı. Yeşil yandığında yaptığı ani kalkışları yüzünden birkaç defa az kalsın onu kaybedecektim. *Bunun için yeterince iyi bir şoför değilim*, diye bağırmak istiyordum ona.

Sonunda bir ofisin önünde durunca, babasının işyerine geldiğini anladım. İçeri girdi. Fazla yakın olmayacak şekilde ben de aynı yere park ettim. Motoru kapadım ve beni göremesin diye koltuğumu yatırdım.

On dakika geçti. Bir şey olmadı. Hafta sonu neden babasının işyerine gittiğini bile bilmiyordum. Belki sekreterine yardım ediyordu. Bir süre burada kalabilirdim. Ama gerekirse sonsuza dek bekleyecektim. Ne olursa olsun kazanmak istiyordum çünkü. Ödül ise umurumda bile değildi. Sadece kazanmak istiyordum.

Az kalsın uyuyacaktım ki binadan iki kişi çıktı: Takım elbise ve kahverengi mont giymiş babası ile bir kız. Eğildim.

Kızı başta Genevieve sandım ama bu kız daha uzun boyluydu. Gözlerimi kısıp bakınca onu tandım. Margot'nun döneminde: Anna Hicks. Sanırım destek kulübünde birliktelerdi. Birlikte otoparka yürüdüler ve babası onu arabasına bıraktı. Anna anahtarlarını arıyordu. Genevieve'in babası Anna'nın kolundan tutup onu kendine çevirdi ve öpüşmeye başladılar. Tutkuyla. Dillerini kullanarak. Elleri her yerdeydi.

Aman Tanrım. Kız, Margot'yla aynı yaşıydı. Daha on sekiz. Genevieve'in babası onu yetişkin bir kadınmış gibi öpüyordu. O bir babaydı. Anna da birinin kızı.

Midem bulandı. Genevieve'in annesine bunu nasıl yapabiliirdi? Genevieve'e? Acaba onun haberi var mıydı? Genevieve'in geçirdiği zor dönem bununla mı ilgiliydi? Babam böyle bir şey yapsa ona bir daha asla aynı gözle bakamazdım herhalde diye düşünmeden edemedim. *Hayatıma* bir daha aynı gözle bakabilir miydim, bilmiyordum. Sadece ailemize değil, kendisine de büyük bir ihanet olurdu.

Daha fazla izlemek istemiyordum. Onlar otoparktan çıkana kadar başımı eğip bekledim. Tam arabayı çalıştıracaktım ki Genevieve kollarını önünde birleştirmiş, omuzları düşmüş bir şekilde dışarı çıktı.

Ah Tanrım. Beni gördü. Gözlerini kısıp arabama yürümeye başlayınca uzaklaşmak istedim ama yapamadım. Öfkeyle karşımda durup camı açmamı işaret etti. Camı açtım ama gözlerine bakmak zordu.

"Gördün mü?" diye sordu sertçe.

"Hayır. Bir şey görmedim..." dedim cılız bir sesle.

Genevieve'in yüzü kızardı. Yalan söylediğimin farkındaydı. Bir an ağlayacağından ya da bana vuracağından korktum.

Not: Seni hâlâ seviyorum

Keşke bana sadece vursaydı. “Haydi,” dedi. “Beni ele. Bura-
raya bunun için geldin.” Başımı iki yana sallayınca ellerimi
direksiyondan çekip omzuna götürdü. “İşte. Kazandın, Lara
Jean. Oyun bitti.”

Arabasına koştu.

Büyükannemin öğrettiği Korece bir kelime vardı. *Jung*.
Sevgi nefrete bile dönse asla kopmayacak bağa deniyordu. O
kişiye hâlâ o eski duyguları hissederdiniz; o kişiyi hayatınızdan
asla tamamen çıkaramazdınız, kalbinizde o kişiye her zaman
şefkat beslerdiniz. Sanırım benim de Genevieve’e beslediğim
hislerin bir kısmı buydu. Ondan nefret edemememin sebebi
jung’du. Birbirimize bağlıydık.

Peter’in ondan uzaklaşamamasının sebebi de *jung*’du. Onlar
da birbirlerine bağlıydı. Babam, onun babasının yaptığı şeyi
yapmış olsaydı ben de bana hiç arkasını dönmemiş kişiye
gitmez miydim? Her zaman yanımda olan, beni herkesten
çok seven kişiye? Genevieve için o kişi Peter’dı. Bunu ona
nasıl çok görebilirdim?

53

Pankekle yaptığımız kahvaltıdan sonra mutfakta bulaşıkları yıkarken, “Sanırım bir Song kızının daha doğum günü yaklaşıyor,” dedi babam. “On altısın, on yedi olacaksın...” diye şarkı söyleyince ona olan sevgim kabardı. Ona sahip olduğum için çok şanslıydım.

“Hangi şarkı bu?” diye araya girdi Kitty.

Elini tutup Kitty’yi döndürdüm. “On altıyım, on yedi oluyorum. Saf olduğumu biliyorum. Tatlı olduğumu söyleyenler oluyor; onlara inanıyorum.”

Babam bulaşık havlusunu omzuna atıp yerinde saymaya başladı. Kalın sesle, “Sana ne yapacağını söyleyecek büyük ve bilge birine ihtiyacın var...”

“Bu şarkı cinsiyetçi...” dedi Kitty, onu bırakırken.

“Kesinlikle öyle,” dedi babam ona havluyla vurarak. “Söz konusu çocuk gerçekten daha büyük ve bilge değil. Eğitimdeki bir Nazi.”

Kitty bizden uzaklaştı. “Siz neden bahsediyorsunuz?”

“*Neşeli Günler*,” dedim.

Not: Seni hâlâ seviyorum

“Rahibeyle ilgili olan film mi? İzlemedim.”

“*The Sopranos*’u izliyorsun ama *Neşeli Günler*’i hiç izlemedin mi?”

Babam telaşla, “Kitty *The Sopranos*’u mu izliyor?” diye sordu.

“Sadece reklamlarını,” dedi Kitty hemen.

Kendi kendime şarkı söyleyip balkondaki Liesl gibi döndüm. “On altıyım, on yedi oluyorum, bir gül kadar masumum... Tatlı olduğumu söyleyenler oluyor, onlara inanıyorum...”

“Tanımadığın insanlara neden inanasan ki?”

“Şarkı böyle Kitty, ben demiyorum! Tanrım!” Dönmeyi bıraktım. “Liesl zaten biraz budalaydı. Naziler tarafından neredeyse yakalanacak olması aslında onun suçuydu.”

“Bence bu Captain von Trapp’ın suçuydu,” dedi babam. “Rolf’e daha çocuktuk; onları bırakacaktı ama sonra Georg onu kışkırttı.” Başını iki yana salladı. “Georg von Trapp inanılmaz egoist biri. *Neşeli Günler* gecesi yapsak ya!”

“Olur,” dedim.

“Bu film berbat görünüyor,” dedi Kitty. “Hem Georg nasıl bir isim öyle?”

Ona aldırmadık. “Bu akşam yapalım mı? Taco yaparım,” dedi babam.

“Olmaz,” dedim. “Bellevue’a gideceğim.”

“Ya sen, Kitty?” diye sordu babam.

“Sophie’nin annesi bize patatesli kek yapmayı öğretecek,” dedi Kitty. “Üzerine elma püresi koyduğunuzda tadının müthiş olduğunu biliyor muydunuz?”

Babamın omuzları çöktü. “Evet, biliyordum. Bundan sonra sizinle bir ay önceden plan yapmam gerekecek.”

“Bayan Rothschild’ı çağırabilirsin,” diye önerdi Kitty.
“O da hafta sonlarını yalnız geçiriyor.”

Babam şaşırarak Kitty’ye baktı. “Eminim komşusuyla *Neşeli Günler* izlemek dışında bir şey yapmayı tercih edecektir.”

“Taco’ları unutma!” dedim neşeyle. “Onlar da cezbedici. Tabii ki sen de cezbedicisin.”

“Kesinlikle cezbedicisin,” diye araya girdi Kitty.

“Çocuklar,” diye başladı babam.

“Bir dakika,” dedim. “Önce bir şey söyleyeyim. Senin birileriyle çıkman gerekiyor, baba.”

“Çıkıyorum!”

“İki randevun falan oldu,” dedim ve babam sessizleşti.
“Bayan Rothschild’a neden çıkma teklifi etmeyesin ki? Güzel bir kadın, iyi bir işi var, Kitty onu çok seviyor. Üstelik çok yakında oturuyor.”

“İşte bu yüzden ona çıkma teklifi etmiyorum,” dedi babam.
“Asla komşunuzla ya da iş arkadaşınızla çıkmamalısınız çünkü yolunda gitmezse onu sürekli görmek zorunda kalırsınız.”

“Yediğin kaba sığma mı demek istiyorsun yani?” diye sordu Kitty. Babam kaşlarını çatınca çabucak, “Yediğin kaba pisleme, demek istedim. Böyle demek istiyorsun değil mi, babacığım?” diye düzeltti.

“Evet, sanırım demek istediğim bu, Kitty ama ağzını bozmandan hoşlanmıyorum.”

Kitty pişmanlıkla, “Özür dilerim,” dedi. “Yine de Bayan Rothschild’a bir şans vermelisin. Yürümezse de yürümez.”

“Sizi umutlandırmak istemiyorum,” dedi babam.

“Hayat bu,” dedi Kitty. “İşler her zaman yolunda gitmez. Lara Jean ile Peter’a baksana.”

Not: Seni hâlâ seviyorum

Ona sert bir bakış attım. “Çok sağ ol ya!”

“Sadece ne demek istediğimi açıklamaya çalışıyordum,” dedi. Babamın yanına gidip beline sarıldı. Elinden geleni yapıyordu. “Bir düşün, baba. Taco. Rahibeler. Naziler. Ve Bayan Rothschild.”

Babam iç geçirdi. “Eminim başka planları vardır.”

“Çıkma teklifi edersen kabul edeceğini söyledi,” deyiverdim.

Babam şaşırdı. “Öyle mi? Emin misin?”

“Kesinlikle.”

“Şey, öyleyse belki sorarım. Bir kahve ya da bira içmek için. *Neşeli Günler* ilk randevu için biraz fazla uzun.”

Kitty’yle sevinç içinde bağırıştık ve beşlik çaktık.

54

Doğum günümde Margot ve Josh’la kafeye gitmek bir gelenek olmuştu. Hafta içine denk gelirse erkenden uyanıp okuldan önce giderdik. Ben yabanmersinli *pankek* sipariş ederdim, Margot da üzerine mum koyardı ve şarkı söylerlerdi.

On yedinci yaş günümde Josh *D. günün kutlu olsun* diye mesaj atınca kafeye gitmeyeceğimizi anladım. Kız arkadaşı vardı ve Margot olmadan gitmemiz tuhaf kaçardı. Mesaj yeterliydi.

Kahvaltıda babam sucuklu omlet yaptı, Kitty üzeri Jamie’nin fotoğraflarıyla dolu büyük bir kart hazırladı. Margot video konuşmamızda mutlu yıllar diledi ve hediyemin akşamüzeri ya da ertesi gün ulaşacağını söyledi.

Chris ile Lucas yiyecek makinesinden aldıkları donut’ların üzerine mum koyup okulun koridorlarında “İyi ki Doğdun” şarkısı söylediler. Chris bana ruj hediye etti. Kötü kız olmak istediğimde kullanmam için kırmızı aldığını söyledi. Peter kimya dersinde hiçbir şey söylemedi; doğum günüm olduğunu bildiğinden bile şüpheliydim, ayrıca ilişkimizin bitme

şeklini düşününce ne demesini bekleyebilirdim ki? Yine de olaysız, güzel bir gündü.

Okuldan çıkarken otoparkta John'u gördüm. Arabasının önünde duruyordu. Beni henüz görmemişti. Bu güzel akşamüstü ışığında güneş John'un kumral saçlarının üstünde hale gibi parlıyordu. Onu uzaktan, her detayıyla ve tutkuyla sevmenin anısı uyandı birden içimde. Onun narin ellerine, elmacıkkemiklerine o kadar hayrandım ki. Bir zamanlar yüzünü her ayrıntısına kadar bilirdim. Her detayını ezberlemiştim.

Adımlarım hızlandı. "Selam," dedim el sallayarak. "Neden buradasın? Okulun yok mu?"

"Erken çıktım."

"Sen? John Ambrose McClaren okulu mu astı?"

Güldü. "Sana bir şey getirdim." Montunun cebinden bir kutu çıkarıp bana uzattı. "Al."

Kutuyu aldım. Avuçlarımın içinde ağır ve gösterişli duruyordu. "Şimdi mi açmalıyım?"

"İstersen."

Paketi yırtıp beyaz kutuyu açarken gözlerini üzerimde hissediyordum. Heyecanlıydı. Hediyesi ne olursa olsun, beğendiğimi düşünsün diye her an gülümsemeye hazırdım. Bana hediye almayı düşünmesi bile çok tatlıydı.

Beyaz pelür kâğıdın içinde portakal büyüklüğünde, pirinç tabanlı bir kar küresi vardı. İçinde bir kız ve erkek buz pateni yapıyorlardı. Kız kırmızı kazak giymiş, kulaklık takmıştı. Sekiz çiziyordu ve çocuk ona hayranlıkla bakıyordu. O an ölümsüz kılınmıştı. Mükemmel bir an, camın içinde korunuyordu. Tıpkı nisan ayında o gece yağan kar gibi."

“Bayıldım,” dedim, gerçekten bayılmıştım. Yalnızca beni gerçekten tanıyan biri bana bu hediye alabilirdi. Bu kadar tanınmak, anlaşılmak... O kadar müthiş bir histi ki ağlayabiliyordum. Bunu sonsuza dek saklayacaktım. Bu anı ve bu kar küresini.

Parmak uçlarımda yükselip ona sarıldım ve o da kollarıyla beni sıkıca sardı. “İyi ki doğdun, Lara Jean.”

Arabasına binmek üzereydim ki Peter’ın hızla bize yaklaştığını gördüm. “Bir saniye,” dedi yüzünde hafif bir gülümsemeyle.

Temkinli bir şekilde, “Selam,” dedim.

“Selam Kavinsky,” dedi John.

Peter onu başıyla selamladı. “Doğum gününü kutlama fırsatım olmadı, Covey.”

“Ama kimya dersinde beni gördün...” dedim.

“Aceleyle çıktın. Sana bir şey vereceğim. Ellerini aç.” Kar küresini elimden alıp John’a uzattı. “Tutabilir misin?”

John’a baktı ve gerildim.

“Ellerini uzat,” diye üsteledi Peter. Dediğini yapmadan önce John’a bir kez daha baktım. Peter cebinden bir şey çıkarıp avuçlarıma bıraktı. Kalpli kolyem. “Bu sana ait.”

“Kolyeyi annenin dükkânına iade ettiğini sanıyordum,” dedim yavaşça.

“Hayır. Başka bir kıza yakışmazdı.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Peter, bunu kabul edemem.” Geri vermeye çalıştım ama başını iki yana salladı, almadı. “Peter, lütfen.”

“Hayır. Seni geri kazandığımda bu kolyeyi takıp benim olduğunu ilan edeceğim. 1950’lerdeki gibi. Hatırladın mı, Lara Jean?”

Ağzımı açtım fakat sonra konuşmadım. “Sanırım ilan etmeyi yanlış anladın,” dedim kolyeyi ona uzatarak. “Lütfen, al şunu.”

“Bana dileğini söyle, Lara Jean,” diye devam etti. “Dile benden ne dilersen, Lara Jean. Tek yapman gereken istemek.”

Başım dönüyordu. Etrafımız okuldan çıkıp arabalarına yürüylen insanlarla doluydu. John yanımdaydı ve Peter, orada sadece biz varmışız gibi bakıyordu bana.

Beni kendime getiren, John’un sesi oldu. “Ne yapıyorsun, Kavinsky?” dedi başını iki yana sallayarak. “Bu acınası bir hareket. Ona çöp gibi davrandın. Şimdi de geri istediğine mi karar verdin?”

“Sen karışma, Sundance Kid,” diye tersledi Peter. Bana dönüp yumuşak bir sesle, “Kalbimi kırmayacağına söz verdin. Sözleşmede bunu yapmayacağını söylemiştin ama yaptın, Covey,” dedi.

Hiç bu kadar içten, bu kadar yürekten konuştuğunu duymamıştım. “Üzgünüm,” dedim fısıldar gibi. “Yapamam.”

Arabaya bindiğim sırada Peter’a bakmadım fakat kolyesi hâlâ elimdeydi. Son saniyede arkama döndüğümde artık çok uzaklaşmıştık. Peter’m hâlâ orada olup olmadığını göremedim. Kalbim çok hızlı atıyordu. Hangisini kaybettiğime daha çok pişman olurdum? Peter’m gerçekliğini mi John’un hayalini mi? Hangisi olmadan yaşayamazdım?

John’un elimi tutan elini düşündüm. Karda yanımda uzanışını, güldüğünde iyice mavileşen gözlerini. Bundan vazgeçmek istemiyordum. Peter’dan da vazgeçmek istemiyordum. İkisinde de sevdiğim o kadar çok şey vardı ki. Peter’ın ço-

cuksu özgüveni, yaşama iyimser bakış açısı, Kitty'ye çok iyi davranması, arabasını evin önünde her gördüğümde kalbimin tepetaklak olması.

Birkaç dakika daha sessizce ilerledikten sonra John karşıya bakarak, “Hiç şansım oldu mu?” diye sordu.

“Sana o kadar kolay âşık olurdum ki,” diye fısıldadım. Âdemelması inip çıktı. “Anılarımda mükemmeldin, hâlâ mükemmelsin. Sanki seni hayal ettim ve gerçekleştirdim. Tüm erkekler içinden seni seçerdim.”

“Ama?”

“Ama Peter'ı hâlâ seviyorum. Elimde değil. Önce o geldi ve gitmiyor.”

Yenilmişçesine iç geçirince kalbim sızladı. “Lanet olsun, Kavinsky.”

“Üzgünüm. Senden de hoşlanıyorum, John. Gerçekten. Keşke, keşke ortaokul mezuniyet balosuna birlikte katılsaydık.”

John Ambrose McClaren'ın söylediği bir sonraki cümle yüreğimi burktu. “Bence bizim için doğru zaman değildi. Sanırım şimdi de değil.” Bana baktı. “Ama belki bir gün olur.”

55

Kızlar tuvaletinde kurdelemi atkuyruğuma bağılıyordum ki Genevieve içeri girdi. Ağzım kurudu. Genevieve beni görünce önce donakaldı, ardından tuvalete girmek üzere döndü. “Hep tuvalette karşılaşıyoruz,” dediğimde cevap vermedi. “Geçen gün için özür dilerim.”

Genevieve hızla dönüp bana yaklaştı. “Senin özrüne ihtiyacım yok.” Kolumu tuttu. “Ama bir kişiye bile söylersen yemin ederim...”

“Söylemem!” diye bağırdım. “Söylemeyeceğim! Böyle bir şeyi asla yapmam.”

Kolumu bıraktı. “Çünkü bana acıyorsun, değil mi?” Sertçe güldü. “Küçük bir sahtekârsın. Tatlı ve sevimli tavırların midemi bulandırıyor, biliyor musun? Herkesi kandırabilirsin ama beni asla. Ben senin nasıl biri olduğunu biliyorum.”

Sesindeki nefret karşısında afalladım. “Ben sana ne yaptım? Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?”

“Ah, Tanrım. Kes şunu. Bilmiyormuş gibi davranma. Bana yaptığın şeyi kabul et.”

“Bir dakika,” dedim. “*Ben mi sana* bir şey yaptım? İnternete videomu koyan sensin! Keyfine göre hikâyeyi değiştiremezsin. Ben Éponine'im, sen Cosette'sin. Benden Cosette yaratmaya çalışma!”

Dudakları kıvrıldı. “Sen neden bahsediyorsun?”

“*Sefiller!*”

“Müzikallerle ilgilenmem.” Gidecekmiş gibi dönüp sonra durdu. “Yedinci sınıfta o gün sizi gördüm. Onu öptüğünü gördüm.”

Orada mıydı?

Şaşırdığımı görüp bundan keyif aldı. “Montumu aşağıda unutmuştum. Almaya indiğimde koltukta öpüştüğünüzü gördüm. En temel kız arkadaş kuralını çiğnedin, Lara Jean. Aklında bir yerlerde beni düşman ilan ettin ama şunu bil ki sırf kötülük olsun diye kötülük yapmadım. Bunu hak ettin.”

Başım dönüyordu. “Madem biliyordun neden arkadaşım olmaya devam ettin? Sonra arkadaşlığımız devam etti.”

Genevieve omuz silkti. “Çünkü yüzüne vurmak hoşuma gitti. Peter benim oldu, senin değil. İnan bana, o andan itibaren artık arkadaş değildik.”

Söyledikleri içinde en çok canımı acıtanın bu olması tuhaftı. “Bilgin olsun diye söylüyorum, ben onu öpmedim. O beni öptü. O öpüşmeden önce onu o şekilde düşünmüyordum bile.”

“Seni öpmesinin tek sebebi benim onu öpmememdi. Sen ikinci seçeneğiydin.” Elini saçında gezdirdi. “O zaman itiraf etmiş olsaydın seni affedebilirdim. Belki. Ama etmedin.”

Yutkundum. “İtiraf etmek istedim. Ama o benim ilk öpüşmemdi ve yanlış kişiyleydi. Üstelik benden hoşlanmadığını biliyordum.”

Not: Seni hâlâ seviyorum

Her şey yerine oturmuştu. Peter'ı benden uzak tutmak için girdiği onca çaba, ona istediğini yaptırmayı, ilk tercihi olduğunu kanıtlamasını sağlaması. Yaptıklarını haklı gösterecek bir şey yoktu ama şimdi kendi rolümü de görüyordum. Ona öpüşmemizden hemen bahsetmeliydim. Genevieve'in Peter'dan ne kadar hoşlandığını biliyordum.

“Üzgünüm, Genevieve. Gerçekten. Geri alma şansım olsa, inan yapardım.” Kaşı seğirdi. Duygulandığını biliyordum. İçgüdüsel olarak, “Bir zamanlar arkadaştık. Sence yeniden arkadaş olabilir miyiz?” diye sordum.

Ayı isteyen bir çocukmuşum gibi küçümseyerek baktı. “Büyü artık, Lara Jean.”

Birçok açıdan büyüdüğümü hissediyordum.

56

Ağaç evde sırtüstü uzanmış, pencereden dışarıyı seyreliyordum. Ay o kadar inceydi ki gökyüzüne takılmış bir tırnak gibiydi. Ertesi gün artık bu ağaç ev olmayacaktı. Normalde sürekli burayı düşünmesem de şimdi yıkılacağı için üzülyordum. Çocukluktan kalma bir oyuncak gibiydi. Artık onun olmayacağını öğrenene dek önemli değildi. Ama o bir ağaç evden fazlasıydı. Bu bir veda gibiydi ve her şeyin sonu gibi hissettiriyordu.

Oturduğumda döşeme tahtalarının kenarından çimen gibi çıkmış mor ipi gördüm. Ucunu çektiğimde çıkan şey Genevieve'e verdiğim arkadaşlık bilekliğiydi.

İnan bana o andan itibaren artık arkadaş değildik.

Bu doğru değildi. Pijama partileri yapmış, doğum günlerimizi kutlamıştık, ebeveynlerinin boşanacağını sandığında benim yanımda ağlamıştı. Onca zaman benden nefret etmiş olamazdı. Buna inanamazdım. Arkadaşlık bilekliği bunu kanıtlıyordu.

Not: Seni hâlâ seviyorum

Zaman kapsülüne bilekliği koymuştu; sahip olduğu en değerli şeyi. Tıpkı benim bilekliğim gibi. Partide görmemi istemediği için de çıkarıp saklamıştı. Ama artık biliyordum. O zaman da onun için önemliydim. Bir zamanlar gerçekten arkadaştık. Gözlerim doldu. Hoşça kal, Genevieve; hoşça kal, ortaokul yıllarım; hoşça kal ağaç ev ve o sıcak yaz aylarında benim için önemli olan her şey.

İnsanlar hayatınıza girip çıkarlardı. Bir süre dünyanız ve her şeyiniz olurlardı. Sonra bir gün artık olmazlardı. Ne kadar süre yanınızda olacaklarını bilmekse imkânsızdı. Bir sene önce artık Josh'm hayatımda olmayacağını düşünemezdim bile. Margot'yu her gün görmemenin ne kadar zor olacağını, o olmadan kendimi ne kadar kayıp hissedeceğimi anlayamazdım. Ya da Josh'ın ne kadar hızlı bir şekilde, ben daha fark etmeden hayatımdan çıkıp gideceğini. Vedalar zordu.

“Covey?” Peter aşağıdan seslendi. Dışarısı karanlıktı.

Doğrudum. “Buradayım.”

Hızlıca merdivenden çıktı ve tavana çarpmamak için başını eğdi. Karşımdaki duvarın önüne geçti. Böylece karşılıklı oturduk. “Yarın burayı yıkacaklar,” dedim.

“Öyle mi?”

“Evet. Yerine kamelya yapacaklar. *Neşeli Günler*'deki gibi?”

Peter bir gözünü kısarak baktı. “Beni neden buraya çağırdın, Lara Jean? *Neşeli Günler*'i konuşmak için olduğunu sanmıyorum.”

“Genevieve'i biliyorum. Yani sırrını.”

Duvara yaslandı ve başını hafifçe çarptı. “Babası tam bir pislik. Daha önce de annesini aldatmıştı ama hiç bu kadar genç biriyle aldatmamıştı.” Sonunda bunları yüksek sesle söyleyebildiğine rahatlamış gibi hızlı hızlı konuşuyordu. “Ebeveynlerinin ilişkisi iyice kötüleştğinde Genevieve hep kendine zarar vermenin bir yolunu buluyordu. Benim onu korumam gerekiyordu. Bu benim işimdi. Bazen beni korkutuyordu ama sanırım ihtiyaç duyulmak hoşuma gidiyordu.” İç geçirdi. “Onun çıkarıcı olabileceğini biliyorum, bunu hep biliyordum. Bazen bildiğimi yok saymak daha kolaydı. Belki de korkuyordum.”

Nefesim kesildi. “Neden korkuyordun?”

“Seni hayal kırıklığına uğratmaktan.” Başka yöne baktı. “Seksin senin için çok önemli olduğunu biliyorum. Mahvetmek istemedim. O kadar masumsun ki Lara Jean... Benim geçmişimse pisliklerle dolu.”

Geçmişin hiç umurunda olmadı, demek istedim ama doğru olmazdı. O an fark ettim: Genevieve’i aşması gereken kişi Peter değildi. Bendim. Peter’la birlikte olduğum süre boyunca kendimi sürekli onunla kıyaslamış, yeterli olmadığımı, ilişkimizin onların ilişkisinin yanında sönük kaldığını düşünmüştüm. Onu bir türlü geride bırakamayan bendim. Bize bir şans vermeyen bendim.

Peter aniden, “Dileğin ne, Lara Jean?” diye sordu. “Sen kazandığına göre... Tebrikler, bu arada. Başardın.”

Göğsümde ani bir duygu kabarması oldu. “Aramızın eskisi gibi olmasını dilerim. Senin sen olduğun, benim de ben olduğum zamana dönüp eğlenceli vakit geçirmeyi ve hayatım boyunca hatırlayacağım sevimli bir ilk aşk yaşamayı.” Son

kısmı söylerken kızardığımı hissettim ama buna mutlu oldum çünkü Peter'ın bakışları bir an öyle yumuşadı ki başka yöne bakmak zorunda kaldım.

“Mahvolmuşsun gibi konuşma.”

“Öyle konuşmak istemedim. İlk, son olacak diye bir şey yok ama her zaman ilk ve özel kalacak. İlkler özeldir.”

“Sen ilk değilsin,” dedi Peter. “Ama benim için en özelsin çünkü sen sevdiğim kızsın, Lara Jean.”

Sevmek. “Sevdiğim” dedi. Sersemlemiş hissettim. Sadece kardeşleri, köpeği ve babası tarafından değil, bir erkek tarafından sevilen bir kızdım. Güzel kaşlı ve kurnaz bir erkek tarafından. “Sensiz deliriyordum.” Ensesini ovdu. “Şey...”

“Benim de seni delirttiğimi mi söylüyorsun?” diye sözünü kestim.

Homurdandı. “Tanıdığım diğer kızlardan daha çok delirttiğini söylüyorum.”

Ona doğru emekledim, uzanıp ipek gibi hissettiren kaşında parmağımı gezdirdim. “Sözleşmede birbirimizin kalbini kırmayacağımızı söylemiştik. Ya yeniden yaparsak?”

Hararetle konuştu. “Kırarsak n’olcak ki? Bu kadar korumacı olursak hiçbir şey olamayız. Bu kez gerçekten deneyelim, Lara Jean. Tüm benliğimizle deneyelim. Sözleşme olmasın. Sigorta olmasın. Kalbimi kırabilirsin. Ona istediğini yapabilirsin.”

Elimi göğsüne, kalbinin üstüne koydum. Atışlarını hissedebiliyordum. Elimin düşmesine izin verdim. Kalbi benimdi. Sadece benim. Artık buna inanıyordum. Korumam, ilgilenmem ve kırmam için benimdi.

Aşk şans işiydi. Hem korkutucu hem de müthiş bir yanı vardı. Kitty o mektupları göndermeseydi, o gece jakuziye

girmeseydim Genevieve'le birlikte olabilirdi. Ama Kitty o mektupları gönderdi ve ben jakuziye girdim. Pek çok farklı şekilde olabilirdi. Ama bu şekilde oldu. Biz bu yolu seçtik. *Bu* bizim hikâyemizdi.

Artık yarım yamalak sevmek ya da sevilme istemiyordum. Hepsini istiyordum. Bunun için her şeyi riske atmalıydınız.

Peter'ın elini tutup kalbime götürdüm. “Buna iyi bakmak zorundasın. Çünkü o senin.”

Bana öyle bir baktı ki daha önce hiçbir kıza bu şekilde bakmadığından emindim.

Sonra kollarındaydım. Sarılıyor, öpüşüyor ve titriyorduk. Bu gece artık gerçek olduğumuzu biliyorduk.

“Gerçek olmak nasıl yapıldığınla ilgili değildir,”
dedi Sıska At.

“Başına gelen bir şeydir.”

“Canın acır mı peki?” diye sordu Tavşancık.

Sıska At hep doğruyu söylediğinden, “Bazen,”
diye yanıt verdi. “Ama gerçek olduğunda,
canın acısa da aldırmazsın.”

MARGERY WILLIAMS

Teşekkürler

Editörüm Zareen Jaffery'ye en içten teşekkürlerimi sunuyorum. O olmasaydı bu kitabı yazamazdım. Ayrıca yayıncım ve sevgili arkadaşım Justin Chanda'ya, Anne Zafian'a, Mekisha Telfer'a, Katy Hershberger'a, Chrissy Noh'ya, Lucy Cummins'e, Lucille Rettino'ya, Christina Pecorale'a, Rio Cortez'e, Michelle Fadlalla Leo'ya, Candace Greene'e ve Sooji Kim'e teşekkür ederim. S&S'te geçirdiğim onuncu yıl ve size her zamankinden daha çok âşığıım. S&S Kanada ekibine de beni ve kitaplarımı destekledikleri için teşekkürlerimi sunuyorum.

Müthiş yayın temsilcim Emily van Beek'e, Molly Jaffa'ya ve Folio ekibine sevgilerimi yolluyorum. Size minnettarım. Yarı zamanlı sekreterim Elena Yip'e de teşekkürler.

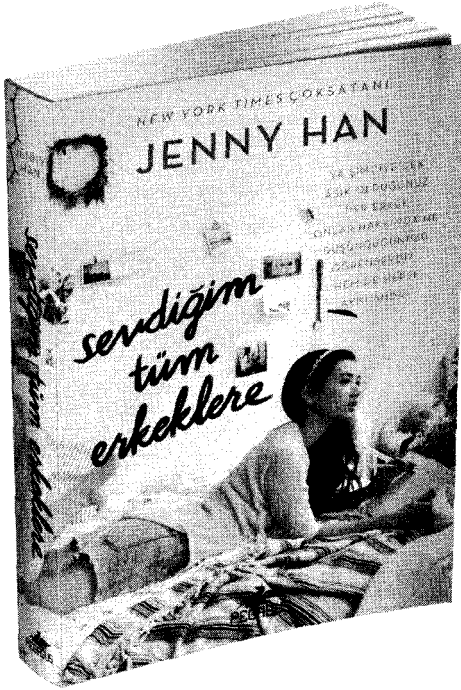
Yazma ve suç ortağıım Siobhan Vivian, sensiz yapamazdım. Dünyadaki vazgeçilmezlerimden biri olan Adele Griffin, her zaman her hikâyenin kalbini buluyorsun. Morgan Matson, Londra'daki o gecenin şerefine!

Son olarak, okuyucularıma kalpten sevgilerimi gönderiyorum.

Jenny

Ya şimdiye dek âşık olduğunuz her erkek onlar hakkında ne düşündüğünüzü öğrenseydi?..

Hem de hepsi aynı anda!

“Lara Jean’in şaşkın, sakar, erkekler konusunda deneyimsiz kişiliği bu dokunaklı hikâyeye özgünlük ve cazibe katıyor.”

Publishers Weekly

“Bu sevimli, neşeli aşk hikâyesi sayesinde okurlar kitabı bitirdikten çok sonra bile Song kardeşleri ve hayatlarındaki erkekleri hatırlayacak.”

School Library Journal

Jenny Han

Richmond, Virginia'da doğmuş ve büyümüştür. Kuzey Carolina Üniversitesi'nde okumuş ve New York'taki The New School'da çocuk kitabı yazarlığı alanında yüksek lisansını tamamlamıştır. *The Summer I Turned Pretty*, *It's Not Summer Without You* ve *We'll Always Have Summer* gibi *The New York Times* çoksatan kitaplarının yazarıdır. Ayrıca *Shug* ve *Clara Lee and the Apple Pie Dream* adlı iki çocuk kitabı kaleme almıştır. Son kitapları *Burn for Burn* ve *Fire with Fire*'i Siobhan Vivian'la birlikte yazmıştır. Brooklyn'de yaşamaktadır. Kendisine dearjennyhan.com adresinden ulaşabilirsiniz.

KAPAK TASARIMI: LUCY RUTH CUMMINS

KAPAK FOTOĞRAFI © DOUGLAS LYLE THOMPSON, 2015

AŞK KOLAY DEĞİLDİR.
ONU BU KADAR MUHTEŞEM KILAN DA BU!

LARA JEAN VE PETER'İN SÖZLEŞMESİNDE
AŞAĞIDAKİ MADDELER YER ALIYORDU:

- PETER BEŞ DAKİKADAN FAZLA GECİKMEYECEK.
- LARA JEAN, PETER'A HERHANGİ BİR ELİŞİ YAPTIRMAYACAK.
- PETER HER GECE UYUMADAN ÖNCE LARA JEAN'I ARAMAK ZORUNDA DEĞİL AMA İSTERSE ARAYABİLİR.
- LARA JEAN SADECE CANI İSTEDİĞİNDE PARTİLERE GİDECEK.
- PETER, LARA JEAN HER İSTEDİĞİNDE ONU ARABAYLA ALACAK.
- LARA JEAN VE PETER BİRBİRLERİNE HER ZAMAN DÜRÜST OLACAKLAR...

Not: Seni hâlâ seviyorum

www.pogasuyayinlan.com

110A1978-605-299-292-0

9 786052 992920

